

BOĞAZIÇI İŞGALI

KATLEDİLEN MADENCİNİN HAYKIRAN SOLUĞU

MADENCİNİN
KATILI
SERMAYE
DÜZENİ

BOĞAZIÇI'DA
HESABINI
SORACAGIZ!

YASASIN BOĞAZIÇI
İŞGALIMIZ!

TKB

GENÇ
KOMÜNARLAR

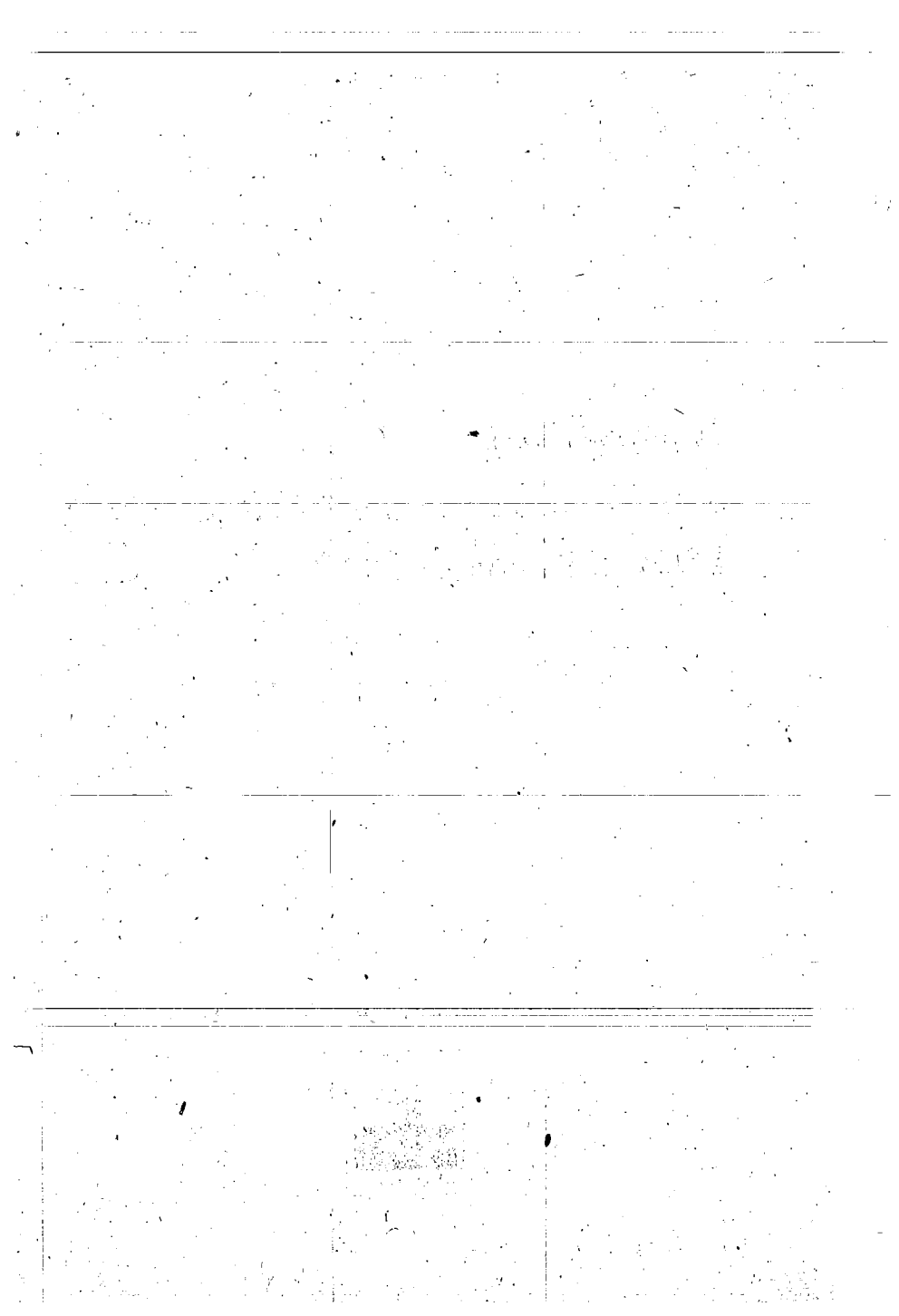
YY
YURT
KİTAP—YAYIN

BOĞAZIÇI İŞGALİ:

KATLEDİLEN MADENCİNİN HAYKIRAN SOLUĞU

Derleyen: E. YAZAR

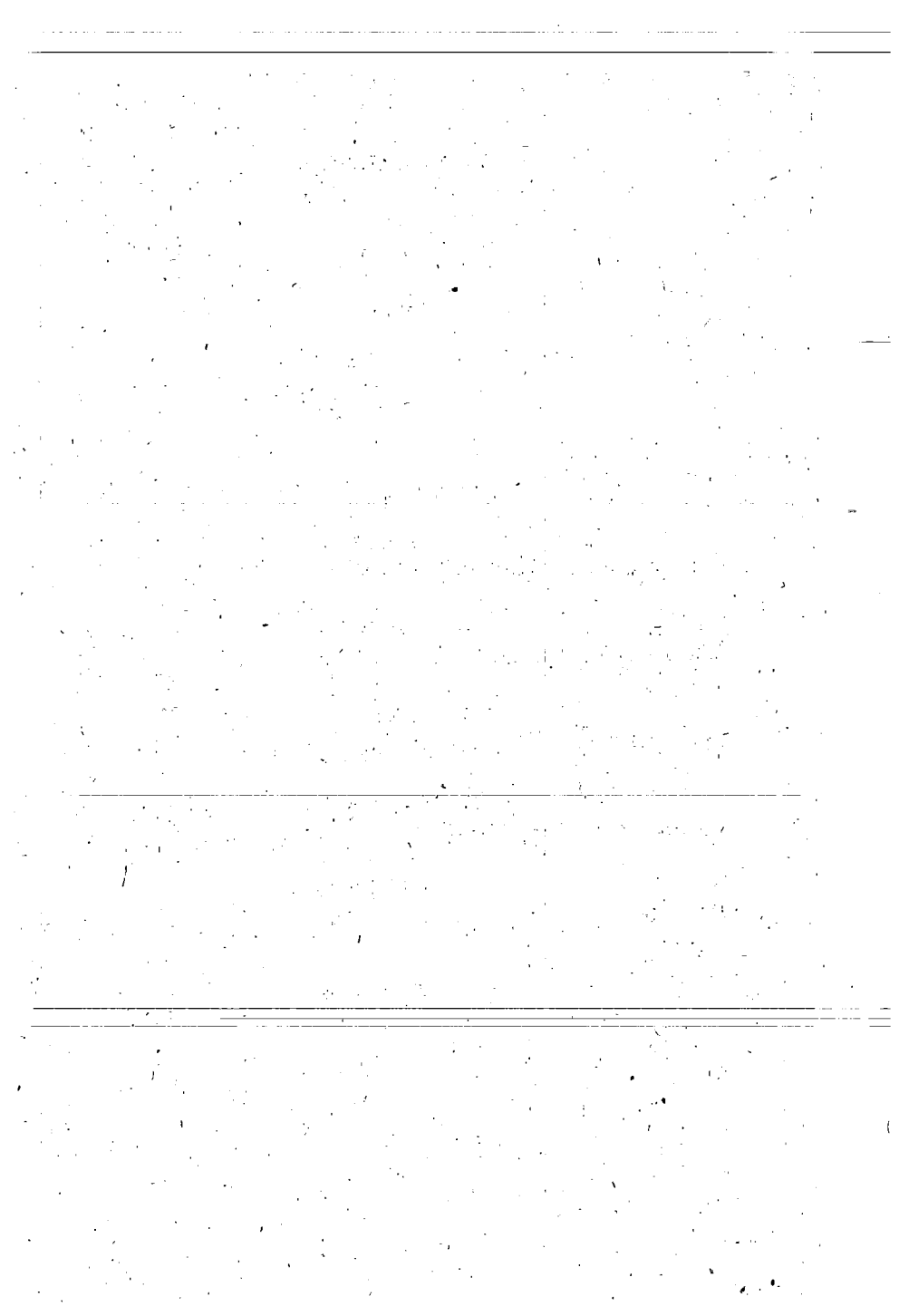

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
I. BÖLÜM	
"Çok sözler edildi onlara dair"	15
II. BÖLÜM	
Kozlu katliamı.....	23
III. BÖLÜM	
İşgal güncesi	39
IV. BÖLÜM	
İşgalin sonuç ve yankıları	63
V. BÖLÜM	
Dava dosyası	91

ÖNSÖZ

9 Mart 1992'de Boğaziçi Üniversitesi'nde bir işgal yaşandı. İşgali gerçekleştiren "Genç Komünarlar" eylemi, "bir hafta önce Zonguldak-Kozlu maden ocaklarında 400'ün üzerinde madencinin katledilmesini protesto etmek için" yaptıklarını açıkladılar.

3 Mart '92'de, ülkemizde neredeyse her yıl "kader" haline gelen "grizu" patlamalarına bir yenisi daha eklendi; Kozlu. Kozlu-İncirharmanı ocaklarından yüzlerce madenci cesedi çıkarılırken, bir o kadarı da yerin altında diri diri ölüme terkedildi.

Kozlu'da yaşanan ne "kader" ne de "kaza" idi. Düpedüz katliamdı. Üstelik bu kez her şey çok daha açık ve ayan-beyan ortadaydı. Grizuya neden olan metan gazındaki artış çok önceden farkedilmesine ve işveren işçiler tarafından uyarılmasına rağmen ocaklarda çalışma sürüyordu.

Olay daha fazla günışığına çıkmadan ve tepkiler yükselmeyen bir takım vaatlerle hafifletilmeye ve geçiştirilmeye çalışıldı. Madencinin üzerine dökülen beton gibi, katliam gerçeğini de betonlamak, karanlıkta bırakmaktı amaçlanan. O günlerde patlak veren Ermeni-Azeri çatışması cansimidi oldu. İki gün içinde, Kozlu gündemden silinmiş, milliyetçi-şovenist çılgınlık ortamı sarmıştı.

Kaniçici egemen sınıflar, bir "iş cinayeti"ni daha savuşturup, unutturmayı planlıyordu ve bunu adım adım gerçekleştirmeye başladı. Ama her şey burjuvazinin istemleri ve planları doğrultusunda gitmez. Burada temel bir faktör vardır: Sınıf mücadelesi, güçler dengesi faktörü. Her türlü sömürüye, ezilmişliğe, haksızlığa başkaldıran sınıf ve kesimler vardır. Yüreği sömürülen ve ezilenlerle birlikte atan komünistler, devrimci-demokratlar vardır.

Bu güçler, Kozlu katliamını kınamak için bildiriler çıkardılar, afişler astılar, yazılar yazdılar, bağışlar topladılar vb... Fakat bu tür biçimler daha farklı olaylarda da yapılagelen şeylerdi. Oysa Kozlu katliamı, herhangi bir olay, herhangi bir cinayet değildi. Dolayısıyla bu katliama tepki ve protestolar da olayın vehametine, büyüklüğüne uygun; aynı zamanda burjuvazinin planlarını bozacak boyutta olmalıydı. Aksi halde çemberi kırabilmek, "bağırlara basılarak boğulan" madencinin sesini haykırabilmek olası değildi.

Bu gerçekten hareketle komünistler, grev, boykot, işgal, gösteri gibi, büyük çaplı eylemlere çağırdılar tüm kesimleri.

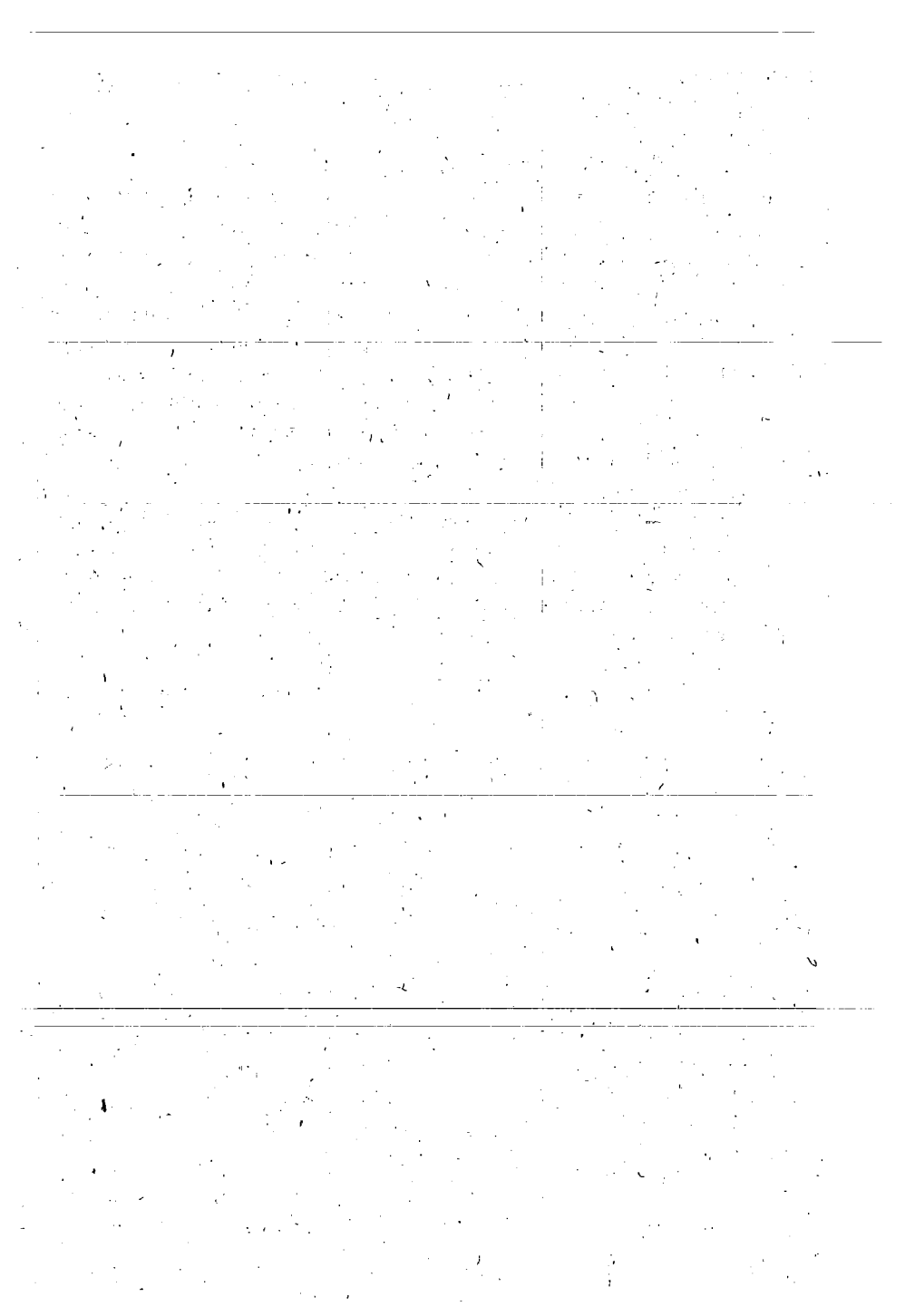
Boğaziçi işgali, bu sese kulak veren öğrenci gençin, kendi cephesinde açtığı bayraktır.

Tam 3 gün boyunca, asılı kalan pankartları, susmayan sloganları ve marşları, eksik olmayan zafer işaretleri ile, işgalciler, umut ve inancın taşıyıcısı oldular. Ezilenden ve emekten yana olan tüm yüreklere su serptiler. Onların, acılarını, öfkelerini diledirdiler. Hepsinden önemlisi; egemenlerin Kozlu'nun üstünü örtme, milliyetçi rüzgarlarla savuşturma planını bozmayı başardılar. Üzerinde yeniden konuşmak, yazmak, bir şeyler söylemek zorunda bıraktılar. Boğaziçi işgalinin tarihsel önemi ve temel başarısı buradadır.

3 gün süren işgal, 11 Mart Çarşamba günü çevik kuvvetin helikopterleri, gözyaşırtıcı bombaları ve coplu saldırılarına karşı saatlerce süren barikat savaşı ve militan bir direnişle noktalandı. İşgalciler, sadece işgal süresince değil, işkence-cezaevimahkeme cephelerinde de başeğmez bir tavır koydular. 3,5 aylık tutsaklıkları 29 Haziran'da sona erdi.

27 Genç Komünar'ın, işkence, zindan, okuldan ve yurttan atılma pahasına, bu bedelleri ödeyerek gerçekleştirdiği BÜ işgali, sadece öğrenci gençliğe değil, diğer kesimlere de örnek olan ve aşılması gereken bir modeli yaratmıştır. İzlenmesi gereken yolu göstermiştir. 15-16 Haziran işçi direnişinde yaşandığı gibi öğrenci gençliğin işçi sınıfı ile dayanışmasında sunulan güzel bir örnek; '80 sonrası öğrenci gençlik hareketinde bir kilometre taşı, iz bırakan bir eylem olmuştur. Başta madenciler ve aileleri, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın, öğrenci gençliğin bilincinde ve yüreğinde yer edinen; adı her zaman madenci ile birlikte anılacak olan Boğaziçi İşgali ile tarihe yeni bir şerh düşülmüştür. Ve daha şimdiden tarihteki onurlu yerini almıştır.

Bugün de faşizmin başta Kürt ulusu olmak üzere, işçi sınıfı ve emekçilere, radikal devrimci güçlere, doğrudan ve fütursuz saldırıya geçtiği bir dönemde, bu saldırıları cepheden göğüsleme, militanca karşı koymada bir esin kaynağıdır Boğaziçi işgali.

Kadınlar bekliyor bu akşam

*Kadınlar bekliyor bu akşam maden ocağının başında,
dehşetten kalpleri ha durdu ha duracak,
kirlî gökyüzünde hortlaklar gibi bakan çarklara dikmişler gözlerini
altında esir hayatı yaşanan
ölü sessizliğindeki çarklara;
kaderin sessiz çarklarına.
Fırtınadan kaçıp sığınmış koyunlar gibi toplanmışlar küme küme
dururlar kımıldamadan,
dururlar sessiz soluksuz.
Ayaklar altındaki kuyularda az önce,
kayalıklar arasındaki kömür damarlarında
yanan ve parlayan gaz birdenbire
ölüm saçtı dört bir yana.
Gece, kapkara gece soğuk
Yağmur yağıyor sis içinde.
Atkıları üstleri başları sırlıslıklam
çukur sıska yanakları mosmor
kadınlar bekliyor.*

Bir mucize kurtarır onları kurtarsa kurtarsa;
böyle geldiği kadınlara haber.
Ama kadınlar dönmeyecekler yuvalarına
kadınlar ocaklarının başına dönmeyecekler.
Bekleyecekler şafak sökene dek,
başlayınca dek dönmeye çarklar yeniden,
getirilinceye dek sedyeler içinde buraya
sevdiği, bağlandıkları erkekleri,
güçlü; yumuşak, güzel erkekleri
buraya getirilinceye dek bekleyecekler.
Saatinden tanıyacaklar kimini,
kimini bir düğmeden,
kimini bir sevgiyle sadece.
Ve üç gün sonra bütün bu ölümler
hep birlikte gömülecekler büyük bir çukura.
Sevgilerini ve üzüntülerini gönderecek kral hazretleri.
O milletvekili de orada olacak,
hani şu bilinen kişi,
son grevde, madencilerin karşısına asker çıkaralım, diyen
görünecek çok kederliymiş gibi,
parlak kara şapkası ışıldayacak başında,
gidecek cenazenin arkasından ağır ağır
şık iskarpinli ayakları.
Ocağın sahibi de orada olacak,
o herif ki, belki yüz kere
demişti, anam avradım olsun
madencilere at eti yedirmezsem.
Papaz efendi de orada olacak.
Çocukların nafakasıyla fare besleyen papaz efendi,
dua edecek ağlamaklı ağlamaklı,
yüreklarini parça parça edecek sevdiğini yitirenlerin,
basa basa sözcüklerin üzerine
palavralar sıkacak papaz efendi.
Sayıp dökecek tehlikelerini maden ocağının,
ve madencilerin değerini sayıp dökecek ve yiğitliğini.

Ve bütün gazeteciler,
Zehirlmek için kamuyu,
mürekkep harcamışlardı hani, denizler dolusu,
"endüstrinin yıkıcılarına" veryansın etmişlerdi hani,
kimbilir şimdi ne acıklı öyküler döktürecekler.
Ve halk üzülecek;
"Ne acı!" diyecek, "Ne acı".
Unutulacak ama her şey, haftasına varmadan
Ve milletvekili
Ve maden ocağı sahibi,
Ve papaz efendi
Ve gazeteler
Ve beyni yıkanmış kamu,
devam edecekler zehirlerini, kinlerine depo etmeye,
gelecek ilk büyük maden grevinde boşaltmak için.
Bu akşam kadınlar maden ocağının başında bekleşe dursun
tanrı bile görmüyor, tanrı bile,
ikiyüzlülüğünü ve utancını bu oyunun.

Joe CORRIE

---

1. The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that proper record-keeping is essential for ensuring the integrity and reliability of financial data. This section also highlights the role of internal controls in preventing errors and fraud.

---

2. The second part of the document focuses on the importance of regular audits. It explains that audits are necessary to verify the accuracy of financial statements and to identify any discrepancies or irregularities. This section also discusses the benefits of external audits and the importance of selecting a reputable auditing firm.

---

3. The third part of the document addresses the importance of transparency and disclosure. It states that companies should provide clear and concise information about their financial performance and operations to their stakeholders. This section also discusses the importance of disclosing any potential risks and uncertainties that may affect the company's financial health.

---

4. The fourth part of the document discusses the importance of maintaining a strong relationship with the tax authorities. It explains that companies should ensure they are compliant with all applicable tax laws and regulations. This section also discusses the importance of seeking professional advice from tax consultants to ensure that the company is taking full advantage of all available tax incentives and deductions.

---

5. The fifth part of the document discusses the importance of maintaining a strong relationship with the financial institutions. It explains that companies should ensure they are providing accurate and timely information to their banks and other financial institutions. This section also discusses the importance of seeking professional advice from financial advisors to ensure that the company is managing its financial resources effectively.

I. BÖLÜM

"ÇOK SÖZLER EDİLDİ ONLARA DAİR..."

Kozlu ocaklarında çalışan ve 2. Zonguldak Kurultayı'ni izledikten sonra kendisiyle röportaj yapılan İlyas Usta katılımın geçen yıla oranla düşük olduğunu söylerken işçi hakları konularına değinilmeyişini de eleştiriyordu. (Cumhuriyet, 9.2.1992).

***

"Çok sözler edildi onlara dair" demiş şair. Gerçekten de, çok sözler edildi onlara dair, edilmek zorunda kalındı. Kimi tek satır bile söylemedi ciltler dolusu söz arasında. Kimiyse destanlar yazdı tek bir eylemle, tek bir sloganla ve hatta yeri geldiğinde hiçbir şey söylemeden susarak. Hepsi tarihe geçti söylenenlerin, ama bazıları kazanırken altın sayfalara, bazıları da tarihin çöplüğüne gitti.

Çok fazla laf üretmek istemiyoruz. Çünkü söz, söylendiği anda eskimiştir artık, biliyoruz. Çünkü söylenene dek değişmiştir dünya, aynı değildir hiçbir şey. Ve aslolan bu değişimi kendiliğindenlikten kurtarmak, dönüştürmeyi bilinçli bir eylem haline getirmektir.

***

Çok sözler edildi onlara dair. Kozlu katliamından sonra olduğu gibi, Zonguldak'ta her iki-üç yılda bir meydana gelen madenci katliamlarından sonra, acılı ailelerin fotoğrafları yayınlanır burjuva gazetelerinde, madencilerin katili olarak gösterilen grizunun kimliği tanıtılır, "esgali" çizilir, hakkındaki "bilimsel" verilerin tamamı sunulur. Tırnak içinde yazdığımıza bakmayın, yazılanların bilimsel olduğu doğrudur. Ancak, tüm bunlar içinde hiç sözü edilmeyen, Marx'ın, "*Maddi üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf entelektüel-bilimsel üretim araçlarını da elinde bulundurur*" formülasyonu daha da doğrudur. Ama yine de edilen sözler "onlara dair"dir.

Çok sözler edildi onlara dair. Katliamlarda manşete çıkar madenci, iki gün sonra inmek ya da üzeri başka bir şeyle örtülme üzere. Ancak katliamların yanı sıra, bir de üstü kapatılmaya ihtiyaç duyulacak kadar bile kamuoyuna yansımaya tek tek iş cinayetleri vardır. Bunlar, burjuva basında satır aralarına dahi girmeden geçiştirilir. Futbol maçlarının, araba çekilişlerinin altına gömülürler. Yargısız ve törensiz.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın 1990 yılında, aynı zamanda "cahil" madencileri eğitmek için çıkardığı ve her ay sayfasında "eğitici" bir öğüdün yer aldığı takvimin bir sayfasında şöyle yazıyor: "*Maske kullan, sağlıklı kal.*" Ancak bu öğüdün yazdığı Mart ayı içinde gerçekleştirilen 1983 Armutçuk ve 1992 Kozlu katliamlarında yüzlerce madencinin patlamadan değil maske olmamasından ötürü gazdan boğularak öldüğü söylenmiyor. Acılı ailelerin, "*maske olsaydı yiğitlerimiz ölmeyecekti*" haykırışlarına kulak verilmiyor.

Her katliamdan sonra "madencilerin ölmemesi için"(!) bu verimsiz ocakların kapatılması gerektiğini söyler işbirlikçi tekelci İshak Alaton ve faşist Özal. Ama işinden olan madencilerin nasıl geçineceği, ailesiyle birlikte açlıktan ölmekten nasıl kurtulacağı üzerine tek satır söylenmez. Ama yine de edilen sözler "onlara dair"dir.

Çok sözler edildi onlara dair. Siyasi dergilerin sayfaları, büyük madenci grevi ve yürüyüşü gibi olaylarda "öncü"lüğe ilişkin sözler saçar. Yine katliamlardan sonra keskin sloganlarla, şatafatlı sözlerle dolar. Bir sonraki katliama dek ya da bir sonraki sayıda sözünü edecek hiçbir şey kalmaz. Bırakın tarihe bir serh düşmeyi, bir virgül bile olamadan yenik düşülür faşist diktatörlüğün katliamın üstünü örtme çabalarına.

Geçmiş, 15-16 Haziran şanlı işçi direnişinde olduğu gibi, işçi sınıfı ile dayanışma örnekleriyle dolu olan öğrenci gençlik de "hareketlenir" her madenci katliamından sonra. Bu "hareketlilik" forumlarla, afişlerle, bildirimlerle, bağış kampanyalarıyla sınırlıdır bugün ne yazık ki ya da ölü taklitleriyle. Bir ölü ne kadar hareketli olabilir ki?.. Ama yine de edilen sözler "onlara dair"dir.

Çok sözler edildi onlara dair. Madencileri gündeme getiren her olayda, toplu iş sözleşmesi dönemlerinde, katliam sonraları ya da her seçim dönemi muhalefet partilerinin temsilcileri ya da en yüz­süz hükümet üyeleri doluşur Zonguldak'a. Timsah gözyaşları dökülür. Hoş nutuklar atılır. Boş vaatler sıkılır. Verilen sözler unutulur seçimlerden ya da öfkeler yatıştırıldıktan sonra.

Burjuva gazetelerinin ekonomi sayfalarında bir pazar filesinin kaçta dolduğu ile emekçilerin aldığı ücret karşılaştırılır sık sık. Madencinin eline geçen ortalama ücret 1-1.5 milyon TL'dir. Emekçilerin işinin ne kadar zor olduğuna dair ağlamaklı sözler edilir. Birçok konuda olduğu gibi ücretler konusunda da emperyalist ülkelerin reklamı yapılır, örnek gösterilir. Tüm emekçiler gibi madencilerin de sırtından elde edilen artıdeğerden, alınan ücret ne olursa olsun ücretli kölelik düzeninin özünün yani üretim araçlarında özel mülkiyetin değişmediğinden hiç bahsedilmez.

Tüm dünyada ve Türkiye'de olduğu gibi Zonguldak'ta da korkunç boyutlara ulaşan işsizlik sorunu gündeme getirilir, panellerde, toplantılarda, 2. Zonguldak Kurultay'ında olduğu gibi. Burjuva sosyologlar tarafından dahi toplumsal patlamalara yol açacağı söylenen işsizliği "gidermek" için yıllardır aynı projeler ısıtılıp ısıtılıp sürülür ortaya. Ama TTK'da iş bulamadığı için özel şirketlere bağlı ya da ormanın içindeki kaçak ocaklarda, sigortasız, boğaz tokluğuna, daha yüksek kaza ve ölüm riski içerisinde çalışmayı kabul edenlerden söz edilmez. Hele Kozlu'da patlamanın etkisiyle ormandaki kaçak ocaklarda çalışan işçilerden de ölenler olduğundan hiç söz edilmez. Kozlu'da, toplu cenazelerin gösteriye dönüşmemesi için, polis-jandarma baskısıyla ve geride kalana iş vaadiyle, cenazelerini devlete bırakıp ocak ağızlarından evine "eli boş" dönen, üzerlerinde işsizlik kılıcı sallanan ailelerden de söz edilmez. Ama yine de edilen sözler "onlara dair"dir.

Çok sözler edildi onlara dair. Madencilerin sağlık koşullarının ne kadar kötü olduğundan, sağlık hizmetlerinin eksikliğinden dem vurulur burjuva muhalefet sınırları içinde. Ankara'ya yürümesi engellenen madencinin, sağlık hizmetlerindeki yetersizliklerden ötürü yine Ankara'ya, ama bu kez ambulansla gönderilmesine sızlanılır. Ama bunların hiçbirisi, madenci çoğu kez yolda öldüğü için, Mengen'den de önce geri dönülmesini değiştirmez.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın bünyesindeki İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Enstitüsü (İSGÜM) tarafından maden emeklilerinin yüzde 23'ünün meslek hastalığına yakalandığı iddia ediliyor. Ancak madencinin ortalama ömrünün nasıl olup da 46 yıl olduğu, modern tıbbın madencinin yakalandığı hastalıklar karşısında nasıl olup da çaresiz kaldığı açıklanmaz. Hele de TTK'nın 1990 yılında İSGÜM'e Karadon ocaklarında yaptırdığı sağlık taramasının sonuçlarının 3. kurum ve kuruluşlara bildirilmemesi için protokol imzaladıklarından bahsedilmez.

Havzanın jeolojik yapısının bozukluğu ve bunun işçilerin yaşamına mal olduğu üzerine araştırmalar yapılır, kullanılan teknolojinin geriliğinden bahsedilir. Buna ayrılan paraların kimin cebine gittiğinden, açılan ihalelerin ne işe yaradığından, TTK bürokratlarının mal varlığından hiç söz edilmez. Ama yine de edilen sözler "onlara dair"dir.

Çok sözler edildi onlara dair. Madencilerin gözüne kum atmak için, 12 Eylül, '82 Anayasası, IMF, emperyalist kapitalizm, ithal ikameci sanayileşme, yeni sömürgecilik, (Türkiye için olmasa da) faşist diktatörlük, kapitalizmin bunalımları, savaş, silahlanma, 1 Mayıs, asgari ücret, taşeronluk, emek-sermaye ilişkisi, devletin tarafsız, "BABA" olmadığı, ya hep beraber kurtulacağımız ya da hiç birimizin kurtulamayacağı vs., vs... konu ve kavramlarında keskin sözler edilir "madencilerin örgütü" Genel Maden-İş Sendikası'nın yayın organlarında. Sömürü ve zulüm düzenini ortadan kaldırarak sınıfsız komünist topluma yürüyebilecek yegane gücün proletarya olduğuna dair ise tek satır bulamazsınız.

Ankara Çankaya Belediyesi'nin yaptırdığı Madenci Heykeli'nin 14.4.1992'de yapılan açılışında, GMİS Başkanı Şemsi Denizler'in, Çankaya Belediye Başkanına verdiği plakette şunlar yazıyordu: "4 Ocak 1991 tarihinde başlıyan ve Mengen barikatı ile durdurulan Zonguldak-Ankara yürüyüşümüzün Çankaya'ya ulaştığının simgesi Madenci Heykeli..." "Aslında madenci yürüyüşü Çankaya'ya vardı" diyor sarı sendika ağaları tarafından. Ama grevi ve yürüyüşü nasıl sattıklarını, faşist diktatörlüğün, Körfez Savaşı'nda "ulusal güvenlik" nedeniyle, cephe gerisini sağlama alma telaşı içinde grevi erteleme kararına nasıl rezilce boyun eğdiklerini söylemiyorlar. Ama yine de edilen sözler "onlara dair"dir.

***

"Çok sözler edildi onlara dair" demiş şair. "Asırda onlar yendi/ onlar yenildi/Çok sözler edildi onlara dair/Ve onlar için/ 'Zincirlerinden başka kaybedecek şeyleri yoktur' denildi."

Biz Komünarlar'ın söyleyecek çok sözü var "onlara dair". Çünkü bilim babanın edecek çok sözü var. Ama sadece söz etmek yetmez, eksiksiz, yalansız ve zamanında söylenmelidir. Bu da yeterli değildir, aynı zamanda yaşama geçirilmelidir söylenenler. Yaşama geçirmek de belli bir yerle, belli bir zamanla sınırlanamaz, her yerde ve her zaman süreklilik taşımak zorundadır. Tüm bunlar kararlı ve militan bir mücadeleyi gerektirir. Bu mücadele, insanlığın nihai kurtuluşu yolunda sınıfsız komünist topluma varma mücadelesidir. İşte bu mücadelede söylenecek sözler kadar verecek canımız var bizim.

* * *

Evet, İlyas Usta. İşçi hakları konularına değinilmeyişinden şikayetçiydin. Dedik ya değinmek yetmez. Söylemek, doğru ve tam söylemek, söylenenleri yaşama geçirmek, bunun için sürekli mücadele etmek gereklidir.

Hey gidi İlyas Usta! Sen de o 463 proleterin arasında mısın yoksa? Değilsen söyleşirdik, öğrenecek çok şeyimiz var senden. Ama kabul et, senin de bizden öğrenecek şeylerin var. Hadi tamam, bizim öğreneceklerimiz daha fazla. Grevi, yürüyüşü anlatırdın bize. Aşılamaz mıydı Mengen barikati? Grev sırasında intihar eden 16 yaşındaki madenci kızını anlatırdın. Kimbilir, belki de senin kızındı. Hiç tanımızdın belki de. Yaşasaydı 18 yaşında olacaktı. Biz de sana, o büyük günden sonra, 18 yaşındaki kızların, Tanya'ların neler yapacağını anlatırdık. İntihar etmeyecekler bir kere-yanlış anlama, madenci kızına değil sözümüz. Katledildi o, kapitalizm tarafından. İntihar etmeyecekler, yaşama ölesiye bağlı oldukları ve yaşamın anlam kazandığı her anda ölümü korkusuzca, seve seve kucaklayacakları için. İşçi olanlar Stahanovist hareketin en ön saftaki savaşçıları olacak, öğrenci olanlarsa, bir yandan Subbotniklere katılacaklar. Hepsi de onurlu bir üyesi olacak komsomolun. Partiye doğru koşar adım gidecekler. Bak, şimdiden... Niye anlatıyoruz ki bunları. Belki de yaşamıyorsun, katledildin Kozlu'da. Listede aradık da, bulamadık adını ilk çıkarılanların arasında. Diri diri gömülenlerin arasında ise rastladık İlyas'lardan bir İlyas'a. Ama soyadını

bilmiyoruz ki senin... İlyas'lardan bir İlyas...Belki de adı açıklanmayan, ölümü gizlenenlerdensin. Belki de boğucu gazı hissedince öleceğini anlayıp da, bacaklarını uzatıp yere oturduktan sonra sırtını kartiyere yaslayan, işçisini de dizine yaslayıp - bebeğini uyutan bir anne şefkatiyle- ceketiyile örten işçi çavuşusun. İlyas'lardan bir İlyas'la aynı soyadda bir de Halil'lerden bir Halil var. Ağabey-kardeş birbirini sımsıkı kucaklayıp ölenler siz misiniz yoksa? Belki 08-16'sın, belki 24-08. Yani yaşıyor-sun bir vardiya farkıyla. Belki de yere oturmaya, kucaklaşmaya dahi vakit bulamadan yittin gittin 16-24'te. Oysa, daha dün Yeni Çeltek'te duvarlara "patlamadan değil açlıktan öldük", Kozlu'da, "18 gün yaşadık", "Biz burada açlık ve havasızlıktan ölüyoruz" yazacak kadar vakit bulmuşlardı diri diri gömülen sınıf kardeşlerin. Ama merak etme, dün kadar yakınsa Yeni Çeltek, Kozlu, yarın kadar yakın olan günde, yurdun dört bir yanında dolaşacak silahlı madenciler, her biri bir anıt... Ve dikecekler o yazıların önüne, en büyüğünü olmasa da —bilirsin maden ocakları basıktır— en onurlusunu anıtların, en dövüşkenini.

II. BÖLÜM

KOZLU KATLIAMI

Ocağa gitmeden her seferinde sarılıp vedalaşıyorlardı; grizu patlayıverir, ocak çöker, göçük altında kalırsa diye. Bugün de 16-24 vardiyasına gitmeden vedalaşmışlardı yine kocasıyla. Sıkıntı doluydu içi, dolanıp duruyordu evin içinde ne yaptığını bilmeden. Aklından çıkaramıyordu dün eşinin söylediğini; "Gazın hiç bu kadar yükseldiğini görmemiştin. Bu durumu hemen sorumlu mühendise söyledim. 'Sen işine bak, ben ilgilenirim' dedi. Gaz oranının çok yüksek olduğunu söylediğimde, 'bu benim işim' diyerek beni uzaklaştırdı. Bu işin sonu hayırlı görünmüyor." (İHD Raporu'ndan)

"Niye hep böyle yapıyorlar, niye gazın yükseldiğini bildikleri halde çalıştırıyorlar bizimkileri? Birkaç ton kömür yüzlerce işçinin hayatından daha mı değerli onlar için?!" diye düşünüyordu küçük pencereden havzayı seyrederken. İki yıl öncesini hatırladı, Yeniçeltek'i. O zaman da gaz oranı % 3.5 olunca İşletme Müdürüne haber ulaştırılmış ve "malzemeyi kurtarıp ondan sonra çıksınlar" emri alınmıştı. 350 metre yerin altındaki işçiler malzemeyi kurtarmaya çalışırken patlama olmuş ve 69 madenci ölmüştü. O zaman anlamıştı, işverenler için malzemeler daha değerli işçinin hayatından. Eşeklerini bile ocağa göndermemişti

o zaman işveren. Eşği ölürse zarar ederdi çünkü, ama varsın işçi ölsün. Onbinlerce işsiz vardı ya, ölenin yerine yenisi konurdu nasıl olsa...

Kafasından uzaklaştırmaya çalıştı bunları. Saat 20:00'ye geliyordu. Bulaşıkları yıkamaya koyuldu... Önlüğünü çıkarıp küçük pencerenin koluna asacakken bir gümbürtü koptu yerin derinliklerinden ve bir çığlıkla birleşti yüreğinin derinliklerinde.

***

3 Mart'ta, Kozlu'da, her iki üç yılda bir yaşanan madenci katliamına bir yenisi daha eklendi. Başbakanından bakanuna, sendika ağalarından milletvekillerine kadar egemen sınıfların bütün temsilcileri yüzlerine üzüntü maskesi takarak doluştular Zonguldak'a. *"Bu bir kaza, her türlü güvenlik önlemi alınmıştır"*, *"Bu bir kaza, sorumlular derhal bulunup cezalandırılacak"*, *"Bu bir felaket, acımız çok büyük"* teraneleri içinde sahte gözyaşlarıyla, göstermelik yardım kampanyalarıyla, *"ölenlere rahmet, kalanlara başsağlığı"* dilekleriyle Zonguldak'ı "yatıştırmaya" çalıştılar.

Yanlarında itlerini, MİT'lerini, çevik kuvvetlerini, jandarmalarını da götürdüler. Mengen'de aşılamayan barikati taşıdılar yine Kozlu'ya. Bolu ve Sakarya'dan sevk ettirdiler devlet güçlerini hem de ambulans, itfaiye vb. teçhizatın önce. Aldıkları ilk önlem buydu. İşçilerin iş güvenliğini almıyordu burjuvazi ama işçilere karşı kendi güvenliğini çok iyi alıyordu! Polis ve jandarma sürüsüyle. Ardından ideolojik ilk önlem; *"... acınızı suistimal etmek isteyen bir takım kışkırtıcı dış güçler girebilir aranızda, bunlara karşı uyanık olun, konuşmayın, açıklama yapmayın."*

Kaza mı? Katliam mı?

Burjuvazi çırpındı durdu yaşananların bir kaza olduğuna inandırmak için Zonguldaklıyı, tüm işçi sınıfını ve emekçi halkımızı. İşveren yetkililerinin apar topar TV'den yaptıkları ilk

açıklama "Patlama saatinin ilk önce söylendiği gibi 20:05 değil 19:45 olduğu"ydu. İlk listeler yaşananın katliam olduğunu ele veriyordu çünkü.

Metan gazı oranının yüzde 2'yi bulması, patlamanın yakın olduğuna yönelik bir veridir, hemen uyarı sistemi çalıştırılmalı ve ocak boşaltılmalıdır. Saat 19:40'da metan yüzde 2.5 olarak bilgisayar monitörlerinde tespit edildiği halde ocak boşaltılmadı Kozlu'da. 25 dakika sonra da patlama oldu. 25 dakika boyunca ocakların boşaltılması yerine, birkaç ton daha fazla kömür çıkarılmasını isteyecek kadar gözü dönmüş burjuvazinin katliamı değildir de kaza mıdır bu? Üstelik veriler, son 25 dakikada farkedilmiş de değildir. "Bir hafta önce gaz yükselmeye başlamış, bunu mühendisler söylemişler. Mühendisler 'bakarız' demişler kocama ve başlarından savmışlar. Sonunda patlama oldu. Kocamın cesedini bile alamadım" (İHD Raporu'ndan) diyor bir madenci eşi. Bütün bunlar, —patlama saatinin ısrarla 19:45 olduğunun söylenmesi, Devlet Bakanı Ömer Barutçu'nun "herşey 11 saniyede oldu, bitti" vb. sözleri (6 Mart, Milliyet)—, kendilerini işin içinden sıyırma ve işledikleri cinayete "kaza" süsü verme çabalarını açıkça ortaya koymaktadır.

Saat	Metan Gazı
13:00	% 0.2
16:00	% 0.3
19:30	% 1.5
19:40	% 2.5
19:41	% 2.6
20:00	% 2.9
20:03	Ölçü alınamıyor
20:05	Patlama

Egemenler, "Patlamanın kaza olduğu, her türlü güvenlik önleminin alınmış olduğu" iddialarının inandırıcı olması için binbir yol dener. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Ersin Faralyalı büyük

bir yüzüzlükle "Özellikle patlamanın olduğu ocaklarda uygulanmakta olan metodlar ve tedbirlerin dünyadaki eşdeğerleri ölçüsünde olduğunu, olayda kesinlikle ihmal bulunmadığını" ileri sürdü (6 Mart, Milliyet). Bunu, patlama sırasında ocaklarda araştırma yapan Macar mühendisler de onaylıyormuş gibi yansıttı burjuvazi: "Kozlu'daki erken uyarı sisteminin günümüz teknolojisine uygun olduğu"nu söylediklerini yazdı 7 Mart tarihli Hürriyet gazetesi.

Gaz oranı arttığında ötmeye başlayan "bataryalı vakvak" mı son teknoloji? Gaz yükselince mavileşen gaz lambası ve hava akımı yaratarak gazı dışarı atacağı farzedilen pervaneler gibi 150 yıl öncesinden kalma komik "uyarı önlemleri" mi çağdaş olan? Yatırım gerektiren ve gerçek anlamda can güvenliği oluşturabilecek, su kanallarının açılması, basınçlı su sistemine geçilmesi, taş tozunu emecek sistem, bilgisayarlı ve jeneratörlü erken uyarı sisteminin tüm tablolara monte edilmesi, kömür çıkarımında tam mekanizasyon gibi önlemlerden eser yok. Sorun sadece bütün bu önlemlerin alınmamış olması da değildir. Yükselen gazı farkedemeyen işçiler ocağı terk edince "işten atılma" tehdidiyle yeniden ocağa indiriliyorlar. İşte, madenciye "ya aklıktan ölüm, ya ocakta ölüm" boğucu kısıkağı içine alan ve işçinin kanıyla beslenen sermaye düzeni! Burjuvazi en fazla kâr için gözü dönmüş halde olduktan sonra önlemler neye yarar?

Kozlu ocaklarından —son çıkarılanlar hariç—, o dönemde 148 maden işçisinin cesedi çıkarıldı. Patlamadan parçalanmış ve yanmış ya da gazdan boğulmuş 148 ceset! Ocağa gömülen işçi sayısı ise faşist diktatörlüğün yalanla dolu açıklamasında olduğu gibi 200 değil, 315'tir. Kurbanlarının sayısını daha az göstererek halkın öfkesinden kurtulabileceklerini mi zannediyorlar? İçerideki yangının yayılmaması, daha fazla kömürün yanmaması, işverenler daha fazla zarar etmemesi için ocakların ağı kapatıldı. 315 işçi yeraltında bırakıldı. İşçinin dirisini hesap etmeyen burjuvazi için birkaç ton kömür yüzlerce işçinin hayatından daha değerliymiş, işçilerin ölüsünü çıkarmakta ne gibi bir çıkarı olabilir ki?

Cesetleri çıkarılan madencilerin birçoğu CO (karbonmonoksit) gazından zehirlenerek ölmüştü. Bir işçi eşi şunları söylüyor: "Yeniçeltek'teki patlamadan sonra önlem alacağız demişlerdi TV'den. Hep istedik maske dağıtan olmadı. Pahalıymış, ondan dağıtmıyorlarmış. Öyle diyorlardı, erkeklerimiz. Çıkarılan ölümlerimizin çoğunda yanık yoktu. Hep boğulup ölmüşler. Maske olsa çoğu ölmeyecekti. Ama pahalıymış, dağıtmamışlar". (İHD Raporu'ndan) Patlama sırasında ocaklarda gaz maskesi yoktu. Yeniçeltek katliamından sonra büyük bir patırtıyla getirtilen gaz maskeleri, olayın yatışmasından sonra gümrükte bekletilmiş, işçilere dağıtılmamış, ancak Kozlu katliamından sonra, büyük bir panik içerisinde gümrükten çekilerek 4 Mart'ta Kozlu'ya getirilmişti. Faşist diktatörlük işçileri korumak için değil, kendini halkın öfkesinden korumak için getirtmişti gaz maskelerini.

Yeniçeltek'te maske yoktu. Kozlu'da katliam sırasında yine yoktu. Burjuvazi bunun hesabını nasıl vereceğinin tedirginliği içinde bir o yana bir bu yana kıvırdı. TTK Genel Müdürü Özer Ölçer, maskelerin patlamadan bir gün sonra 4 Mart'ta gümrükten çekildiğini itiraf ettikten sonra "Maskeler zamanında elinizde olsaydı bile kullanamazdık. Madencileri eğitmek gerekiyordu" gibi iler tutar yanı olmayan bahaneler ileri sürdü. "Gaz maskelerinin böyle olaylarda pek faydası olmaz. Çünkü, şok etkisi altında bulunan bir insan, bunu çantasından çıkarmaya fırsat bulamaz" diyor Ölçer, işçilerin öfkesini dindirebilmek için. (8 Mart, Hürriyet)

Patlamadan aylar önce yurtdışından gelen bir heyet, hazırladığı raporda ocaklardaki gaz oranının çok yüksek olduğunu, boşaltılmazsa patlamanın kaçınılmazlığını belirlemiş ve boşaltım maliyetini de hesaplayarak kömür işletmelerine ve devlet yetkililerine bildirmişti. 7 Milyar civarındaki masrafı karşılamak istemeyen burjuvazi gaz boşaltım işlemini yaptırmamış, patlama olacağı gün gibi açıkken, göz göre göre yüzlerce işçiyi ölüme göndermiştir. Faşist diktatörlük, tekelci burjuvaziye kaynak aktaran, ucuz girdi sağlayan ve özelleştirmeye hazırlanan bir arpalık olan TTK'ya bilinçli olarak yatırım yapmamakta, ekonomik ömrünü birkaç kez doldurmuş olan makine ve teçhi-

zatlara, işçiyi öğüterek tekelci burjuvaziye kan akıtmaktadır. Ocakların işler durumunda kalabilmesinin zorunlu koşulu olan ve % 20'lerin altına düşmemesi gereken idame yatırımlarının, son yıllarda % 5'lerde bırakılması TTK'nın bilinçli olarak "verimsiz" bırakıldığını ortaya koymaktadır. Bu durum, devletin TTK'nın özelleştirilmesini hızlandırmak için katliama bilinçli bir şekilde yol verdiği kuşkusunu güçlendirmektedir.

İşbirlikçi tekelci burjuvazinin en önemli dertlerinden birisi, "KİT'lerin özelleştirilmesi" olduğundan devletin her ne şekilde olursa olsun bir KİT olan TTK'ya yatırım yapmasına tahammül edememektedir. Moğultay, Kozlu katliamının hemen ardından madencilerin öfkesinin eyleme dönüşmesini engellemek için alelacele "iş güvenliği yasa tasarısı" nı hazırlamaya koyulduğunda, daha başından TİSK Başkanı Refik Baydur ve Demir Çelik Üreticileri Derneği böyle bir katliamın sıcaklığı içinde bulunduğu halde büyük bir cesaretle "İş güvenliği ile ilgili hükümlerin işletmelere yeni mali yükler getireceği" gerekçesiyle yasa tasarsına açık açık karşı çıkabildiler.

Katliamın canlı tanıkları, sınıf kardeşlerinin üzerine diri diri duvar örmeye zorlanan madencilerin acı dolu sözlerine kulak asılmadı. Sözlerindeki, gözlerindeki, içlerindeki acıyı öfkeye, öfkeyi eyleme dönüştüremedikleri, alınlarına yazılı bu "kader" e boyun eğdikleri sürece de kulak asılmayacak:

"Patlamadan önceki vardiyadaydık. Kömür ateş gibiydi, 'Burada grizu var' dedik. Mühendisler 'çalışın, çalışın' dediler." (İHD Raporu'ndan)

"Ocaka inceleme yapan 4 Macar, grizu tespiti yapıyor ve bu ocakta çalışılmaz deyip çıkıyorlar. Arkasından patlama oldu." (Agr.)

"560 metredeydik. Metan gazının kokusundan ocakta durulmaz hale gelince yukarı çıktık. Yukardakiler 'çalışın' deyip geri gönderdiler." (Agr.)

İşçilerin bütün bu anlattıklarına, patlamadan hemen sonra "ocakları kapatma"nın gündeme getirilmesi eklenince, burjuvazinin, çıkarları söz konusu olduğunda işçileri bile bile ölüme göndermekten çekinmeyeceği görülebilir.

"Ocaklar kapatılsın!"

Ocakların kapatılması konusunda başrolü, işbirlikçi tekelci burjuvazinin önde gelen isimlerinden, Alarko Holding'in sahibi İshak Alaton alıyor. İki yıl önce de, Yeniçeltek katliamından sonra Nokta dergisinde yayınlanan röportajında şöyle diyordu Alaton:

"Işığı olmayan bir tünelin içindeyiz. Yatırım dahi yapsan bir yere varamıyorsun. Mademki madenlerinizin kalitesi bu kadar azaldı, verimlilik bu kadar düşük, yeraltı kömür madenlerinin kapatılması gerektiğini düşünüyorum."

"Madenleri kapatalım, bu adamları da böyle tehlikeye atmayalım. Üstelik hazine de, şu anda madenler zararda olduğundan kapatılmasından kazançlı çıkacak. Bunun yerine ihtiyacımız olan kömürü ürettiğimizden daha ucuza dışarıdan alabiliriz." (abç)

"Tabii işsiz kalacak insanlara yeni bir ışık göstermemiz lazım. Bunun için ben Türk-İsveç Dostluk Derneği Başkanı olarak bir kaç aydır çalışıyorum. İsveç'te aile işletmeciliği olarak yürütülen somon balığı yetiştiriciliğinin, Karadeniz'e akan çaylarda yapılabileceğini düşünüyorum."

Koçlu katliamından bir ay önce, 8 Şubat 1992'de yapılan 2. Zonguldak Kurultayı'nda da İshak Alaton uzun uzun İsveç'te 1976 yılında iktidarı alan yeni hükümetin iflas etmek üzere olan gemi tezgahlarını kamulaştırdığını, sonra bunun devlete çok yük olduğu için enflasyonu patlattığını, 1982'de iktidara geçen sosyal demokratların ise bütün gemi tezgahlarını kapattığını, 110 bin gemi yapımı işçisinin ve ayrıca pekçok işsiz daha çalışması için Volvo kamyon fabrikasının, bilgisayar şirketlerinin kurulduğunu, İsveç'in sağlam ekonomiye o zaman kavuştuğunu anlatıyor: "İsveçli akıllı da biz akıllı değil miyiz? En fazla üç yıl içinde biz de bir Zonguldak mucizesi yaratabiliriz. Zonguldak'ı kurtarabiliriz" diyor. (Genel Maden-İş dergisi, Şubat-Mart 1992)

Alarko Holding, doğal gaz tekelinde. Maden ocaklarının kapatılması ve böylelikle doğal gaz kullanımının artmasından Alaton'un büyük kârları olacak. Ayrıca kömür ithalatını

da Alarko Holding'in bir yan kuruluşu yaptığından ocakların kapatılmasıyla bir taşla iki kuş vurmuş olacak Alaton, enerji alanının tek hakimi olma hayalini gerçekleştirecek. Bolu yakınlarındaki ALTEK Barajı'nın da sahibi olan Alaton "Karadeniz'de boşa akan sulara on tane baraj kursam, kimse sırtımı yere getiremez" diyor. (7 Şubat, 1992, Sabah)

Kozlu katliamından hemen sonra ise Alaton, "Zonguldak'ı kapatalım, çalışanları evlerine yollayıp, maaşlarını ödemeye devam edelim, kömürü de dışardan ithal edelim, yine de ikibuçuk trilyon kârda oluruz" biçiminde yıllardır hayalini kurduğu şeyleri yeniden sürdürdü işçilerin önüne, daha cesetler bile soğumadan.

İthal kömüre 800 milyarınızı akıtıyor, iki buçuk trilyonluk kârlarınızı cebinize atıyorsunuz da yüzlerce işçinin hayatını kurtaracak 7 milyarlık harcamayı kârlarınıza saldırı olarak görüyorsunuz. İşçi sınıfı bunun hesabını soracak sizden. Onların cesetleri üzerinde yükselttiğiniz sermayenizi elinizden alacak birgün. Bugün onlar, sizi sadece kınıyorlar, "Bizim içimiz kan ağlarken, ocakların kapatılması tartışmasının yapılması insanlık ayıbıdır" diyorlar sarı sendika ağalarının önderliğinde. Ama madencilerin, doğal gaz için ve sahibi olmadığınız her şey için sömürdüğünüz işçi kardeşleriyle, işçilerin güvenliği için harcamadığınız milyarları, trilyonları harcayarak katletmeye çalıştığınız Kürt kardeşleriyle elele devrim ve sosyalizm mücadelesinde yürüyeceği günler uzak değil. Silahlanarak emekçi halkımız, on tane değil yüz tane, bin tanede olsa barajınız, sırtınızı yere getirecek. O günler uzak değil.

Hükümetten madenciye "şefkat"

İşçilerin oyunu kapmak için "İşçi Kıyımına Karşıyız!", "Önce İş Tedbiri!" gibi sloganlar ve vaatlerle iktidara gelen DYP-SHP hükümeti de "KIT'lerin ekonominin kamburu olmaktan çıkarılması" ilkelerine uygun olarak ocakların kapatılması konusunda işbirlikçi tekeli burjuvaziye en büyük desteği yaptı.

Tansu Çiller, "Ben de anneyim, iki çocuğunu ocakta kaybeden annenin üçüncü oğluna madende iş verilmesi için yalvarması ne demektir, durumları ne kadar zordadır, anlarım, bunun için Zonguldak'ı kurtarmalıyız" diyerek rol keserken bunu ocakların kapatılmasına bahane olarak da gösterdi. "Madenciyi kurtarmak için" Fransa'ya gidip Peugeot otomobil firmasıyla yapılacak yatırımın Zonguldak'a kaydırılması konusunda görüştü. Uzun zaman geçmeden bunun da madencinin öfkesini eyleme dönüşmesini engellemek için ortaya atılan boş bir aldatmaca olduğu anlaşıldı. Peugeot firması fabrika kurmak için İzmir'de arsa satın aldı.

Sahibinin sesi burjuva basın

Burjuva basın, sahiplerinin Kozlu katliamına yönelik olarak, önce içini boşaltma ve sonra da geçiştirme çabalarında başrolü oynadı. Büyük puntolarla "29 saniyede öldüler", "Ecevit ağladı" vb. manşetlerle timsah gözyaşlarına çanak tuttu. Kozlu haberlerini iki üç gün sonra iç sayfalara küçük yazılara sıkıştırmaya, Kozlu'daki gözyaşlarını Karabağ'ın ardına saklamaya başladı. Uşaklıkta şampiyon Hürriyet, devrimci-demokratların "Katliamın Sorumlusu Sermaye!" şiarıyla düzenlediği protesto gösterisine madencilerin sopalarla saldırdıkları yalanlarını utanmazca yazdı. (6 Mart, Hürriyet)

Uşak ruhlu kaleşörlerin de bu konuda "hakkı"nı vermek gerek. Her gün köşe yazılarında Karabağ'ı işleyerek şovenizmi körükleyen, dikkatleri madenci katliamından uzaklaştırıp meşhur beyaz balına "Aydın"a çeken ya da ocakların kapatılmasının yararlarını saya saya bitiremeyen faşist ideologlar da buldukları saflara yakışır tavırlar aldılar.

"Şehitlerin yakınlarına madende iş verilsin!"

Çıkarılan cesetlere bakıyor, herbirini "Sakin bu olmasın" kaygısıyla inceliyordu. "Belki ölmemiştir" umudunu yitirmemişti

daha. Birinin saatini benzetti önce, dehşetten kalbi ha durdu ha duracak, "değilmiş". Sonra birinin düğmesine takıldı gözü, o sırada komşusu kadın ah çekerek kapandı berikinin üstüne. Bekledi şafak sökene dek ve sonra gün batana dek.

İki gün sonra "Ocakların ağız kapatılacak" dediler. Yüreği burkuldu, atılmak istedi ocağın ağızına, koşmaya başladı. Jandarmalar yine barikat oldular. Mengen'de de barikat olmuşlardı, Mengen jandarmaları... Bütün kadınlarla birlikte onu da uzaklaştırdılar ocağın çevresinden.

"Tazminat da vermeyeceklermiş bana, kocam yeraltında kaldı diye 'kayıp' sayılıyormuş... Bari işsiz oğlum ocağa işe alsalar... Şehitlerin yakınlarına öncelik tanınacak mı acaba? ..." diye düşünüyordu mutfaktaki küçük pencereden dışarıyı seyrederken.

* * *

Zonguldak'tan Ankara'ya "Önce İş Güvenliği, Sonra Ücret Zammı!" diye yürümüştü madenciler. Mengen'de satılmanın bedelini ödediler 3 Mart'ta, can pahasına.

Madenciler öfkeli, ama öfkelerini içlerine akıtıyorlar, eyleme dönüştüremiyorlar; sessizler, çünkü devrimci ya da komünist bir önderlik, işçilerle kurulmuş sıkı bağlar ve sağlam örgütlülük yok.

Burjuvazi daha ilk günden oynadı kozunu: "Ocakları kapatılm." Amacı, olası her eylemi, "işsiz kalma" tehdidini Demokles'in kılıcı gibi madencinin üzerinde sallandırarak engellemek, dikkatleri katliamdan uzaklaştırıp, herkesi kendi derdine, "iş kaygısı"na düşürmekti. Bu taktikleri maalesef tuttu. Burjuvazi bu sayede inisiyatifi ele geçirdi. İşçiler, burjuvazinin istediği minderde "dövüşmeye" başladı. Sınıf-kiniyle ölen kardeşlerinin hesabını sormak yerine, ocakların kapatılmamasını, işsiz bırakılmamayı talep etti madenciler. Hatta bunlar "iş güvenliği" talebinin bile önüne geçti. Ölen madencilerin yerine kimin iş alınacağı en çok tartışılan, ilgilenilen konuydu, yeni 3 Mart'lar pahasına!

Köylüler evlerini, topraklarını satıp sendika ve işyeri yönetimi-
minde görevli kişilere para yedirerek torpil yaptırabilmek, işe
alınmak için olağanüstü çaba harcadılar. Çoktan beri bu tür iliş-
kiler kurumsallaşmaya, "işe yerleştirme mafyası" oluşmaya baş-
lamıştı zaten. Bunun bir ayağı 20 Ekim seçimlerindeki "İşsize
Ocakta İş!" vaadine dayanıyor; Zonguldak'ta en önemli seçim
yatırımı. 100.000'e yakın işsiz bulduğu Zonguldak'ta
maden işçisi olmak "statü" olarak kabul ediliyor, bunca ölüme
rağmen.

Analar, 3 Mart'ta ölen eşlerinin yerine işsiz oğullarının ya da
ölen iki oğullarının yerine üçüncü oğullarının alınması için yal-
varıyorlar, istekleri kabul edilince de büyük mutluluk duyuyor-
lar. *"Burada ölmenin, sevdiklerimizi kaybetmenin heveslisi değiliz
elbette, ama şartlar ne olursa olsun ekme parası kazanmak zorunda-
yız, ocaklar kapatılırsa açlıktan ölüyoruz"* diyorlar. Döneme damga-
sını vuran slogan **"Şehitlerin Yakınlarına Madende İş Veril-
sin!"**.

Kapitalizm, işçileri işsizlikle tehdit ederek, kendisine kölece
bağlıyor, onları açlığa ya da iş "kaza"larına terk ediyor. **"Ya bar-
barlık içinde yok olun ya barbarlık içinde yok olun"** diyor.

Bütün bu sömürü, vahşet, katliam işçiler için mücadeleden
başka bir yol olmadığını gösteriyor, insanlığın utancı bu aşağı-
lık düzeni yıkmayı onun önüne kaçınılmaz bir görev olarak
koyuyor. Ya barbarlık içinde yok olunacak ya sosyalizm kuru-
lacak.

Yetmez!..

Katliamdan sonraki durgunluk içerisinde küçük birkaç pro-
testo eylemi oldu, ama çok cılız. 6 Mart'ta, patlamada ölenlerin
yakınları ve işçilerden oluşan 50 kişilik bir grup Genel Maden
İşçileri Sendikası'nı (GMİS) bastı. (7 Mart, Günaydın) Patlama-
nın sorumluları arasında saydıkları Ş. Denizler tarafından kabul
edilmeyince yüzlerine kapanan kapıyı zorla aştılar. Bu tavır,

son derece cılız ve yetersiz olmakla birlikte, Mengen barikatının da zorla aşılacağına ve bir yanında kriz masası diğer yanında sendika masası olan Denizer'in döner koltuğunun hiç de sağlam olmadığına bir kanıttır.

Katliama tepki gösteren bazı maden işçileri de bildiri dağıttılar. Burjuvazi, bildiri dağıtan üç maden işçisini 1 ay tutuklu bırakıp, 18 ay hapis cezası vererek maden işçilerinin kendisinden hesap sorma hakkının olmadığı, soranların başına aynıının geleceği mesajını vermek istedi. (19 Eylül '92, Özgür Gündem) Bildiride şöyle deniliyordu: "Sizleri, katledilen işçi kardeşlerimizin anısına, 7 Mart Cumartesi günü, bir günlük yasa davet ediyoruz. O gün hepimiz siyahlar giyelim. Kepenkleri indirelim. TTK işverenleri, sendika ağaları ve bilakis iktidar, bu katliamdan sorumludur. Sahte gözyaşlarıyla bizi kandıramayacaklar. Maden işçileri olarak, katliamı protesto için 7. Mart Cumartesi günü saat 13:00'de Madenci Anıtı'nda saygı duruşuna çağırıyoruz. MADEN İŞÇİLERİ."

Katliama karşı gösterilen bu cılız tepkiler, olması, yapılması gerekenin çok gerisindedir.

Sarı sendikalardan burjuvaziye destek

3 Mart'taki katliamdan sonra Karadon ocaklarındaki işçiler—maden işçilerinden gelen en ileri tavır sayılabilecek— 2 saatlik iş bırakma eylemine gittiler. Ancak basın ve TV bunu yansıtmadı. Eyleme giden yüzlerce işçiyi "dış mührak" olarak nitelendirdi işverenler. Aşağılık Şemsi Denizer ise, "Bizim dışımızda bir direnişe izin vermeyiz, kimse böyle bir şeye cesaret edemez" diye yanıtladı direnişi. Adeta bunu kanıtlamak istecesine, doğabilecek tepkileri bastırmak için Garnizon Komutanı, Emniyet Amiri, Vali ve TTK Genel Müdürü ile birlikte oluşturulan kriz masasına katıldı Mercedes'li sendika başkanı. Gaz oranının 1 hafta önceden tehlikeli boyuta ulaşmış olması üzerine söylediği "Haberim yoktu, öyle bir şey varsa, patlamadan önce gelip haber ver-

selerdi" sözleri ise madencinin çalışma ve yaşam koşullarının Denizer'i Sarıyer'de yaptırdığı villaları kadar ilgilendirmediğini ortaya koyuyor.

GMİS yayın organunda (37. sayı) da sendika ağaları patlama saatini 19:45 olarak verecek kadar iğrençleştiler.

Tabandan gelen baskıyla 1990'da iş "kazası"nda ölen bir işçi için yürüyüş yapan, Yeniçeltik için 2 saatlik iş bırakma eylemine giden, iki yıl önce Ankara yollarına koyulmak zorunda kalan rengi malum GMİS ve Başkanı Ş. Denizer, 3 Mart'taki katliamdan sonra tabandan ses gelmeyince bundan büyük bir mutluluk duyarak, sessizliği korumaya çalıştılar, burjuvazinin utanmazca sürdürdüğü kampanyalara katılarak tarihsel misyonlarını yerine getirdiler.

Sarı sendikalar düzenledikleri yardım kampanyalarıyla "işçileri, görevlerini yerine getirdiklerine ikna ederek, bundan başka bir şey yapılamayacağını" öğütlediler. Yardım kampanyası bahaneleriyle işçilerden bu yolla da para kapmaya çalıştılar. Kozlu'dan bir iki hafta sonra yaşanan Erzincan depremine ilişkin Kristal-İş, yayın organında şöyle diyor: "*Erzincan ve çevresinde meydana gelen deprem faciası nedeniyle Erzincan'da kurulu bulunan ve sendikalarımıza bağlı işyeri olan Doğuşan Boru Sanayi ve Ticaret AŞ. Fabrikasında çalışan 200 işçi arkadaşımız da can ve mal kayıplarına uğramışlardır. Arkadaşlara gerekli yardım ve dayanışmayı yapabilmek açısından sendikamıza üye bütün işçi arkadaşlarımızın Mart 1992 istihkaklarından 50.000 TL kesilmesini uygun görmekteyiz.*" Burjuvazinin en fazla kâr hesapları yüzünden işlediği bu cinayetlerin faturası, bunca işçi ve emekçinin ölmesi yetmiyormuş gibi, ekonomik olarak da işçi ve emekçilerin üstüne binmekte, toplanan yardımlar bürokratlar tarafından açık açık yağmalanmaktadır. İşte burjuvazinin uşağı sarı sendikaların "yardım kampanyaları"!

Pekçok sarı sendikanın, işçilerin beynini burjuva ideolojisiyle yıkamak için kullandıkları yayın organlarının Mart-Nisan 1992 sayılarında, bu yılın ilk üç ayı içerisinde yaşanan çığ, grizu, deprem gibi burjuvazinin kâr hırsının ve terörünün

neden olduğu ya da felaket haline getirdiği katliamlar "doğal afet" olarak yutturulmaya çalışıldı. "Çığ, grizu, deprem felaketlerinde sorumsuzluğun, dikkatsizliğin, eğitimsizliğin reddedilmez etkilerini görüyoruz" vb. sözlerle işçilerin öfkesinin kapitalist düzene yönelmesini, gerçek sorumluları görmesini engellemek için çırpındılar. Kozlu için de, katliamın gerçek sorumlularını gizleme konusunda sarı sendika basını, burjuva basını da geride bıraktı:

"Tüm maliyetinin yaklaşık 7 milyar lira olduğu belirlenen, yabancı bir şirket tarafından önerilen güvenlik sisteminin neden reddedildiği ise bilinmiyor." (Tarım-İş dergisi, Ocak-Şubat 1992)

"... Grizu faciasında işverenin ihmalkârlığının olup olmadığı araştırılmakta..." (Çimse-İş dergisi, Mart 1992)

"Milletçe hata ve ihmallere karşı daha duyarlı, dikkatli olmalıyız" vb. işçileri son derece "eğiten", "bilinçlendiren" açıklamalar yapıldı sendika yayın organlarında.

Tüm bunların yanı sıra sürekli olarak, "terör" yaygarasıyla, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarındaki korkunç sefaletin üstü gerici-şovenist duygularla, "milli birlik ve bütünlük" demagogileriyle örtülmeye çalışılmakta.

İşçi sınıfının "öncü"leri ne yaptı?

Sermaye düzeninin bu iğrenç katliamı unutturulacak, geçiştirilecek miydi? İşçinin kanını döken burjuvaziden bunun hesabı sorulmayacak mıydı? Her seferinde dergi sayfalarında boy gösteren protesto yazılarının, yapılan basın açıklamalarının, okullarda forumların, afişlerin tekrarı yeterli miydi? Yüzlerce işçinin öldüğü bir katliama karşı bunlar bir anlam ifade ediyor muydu?

Oysa devrimci-demokrat grupların, çevrelerin yaptıkları yine bunlardan öteye gitmedi. Onlarca kitle örgütü —devrimci basına dahi küçücük bir haber olarak yansıyan—, basın açıklamaları yapmakla yetindi. (15-21 Mart 1992, Yeni Ülke)

İşçi sınıfını dillerinden, dergilerinden eksik etmeyerek bol bol işçilik yapan Troçkist, yarıtroçkist akımlar ise, katliam kar-

şısında suskundular. Bu suskunlukla burjuvazinin azgın sömürü ve iş terörünü engelleme konusunda ellerini kıpırtatmayarak, bundan sonra devlete daha pervasız davranma cesaretini verdiler.

Bu başlık altında tarihe geçecek iki satır dahi bırakmadılar.

Ve komünistlerin favrı...

DEVRİMCİ PROLETARYA dergisinin 6 Mart 1992'de çıkardığı 3. Özel Sayısı'nda şunlar söyleniyordu:

"KADIN VE ERKEK İŞÇİLER,

Yüzlerce sınıf kardeşimizi yitirdik Zonguldak'ta. Acı doluyuz. Dahası hiçbirimiz yabancıysa değiliz bu cinayetlerin. Ölüm, 'iş kazası' kılığında işçi sınıfının yanı başında dolaşiyor. Meslek hastalıklarından çürüyüp gidenlerimizse cabası.

Ölümlerimiz geri gelmeyecek. Ya can düşmanımız kapitalizm? Ondan bu katliamın hesabını sormayacak mıyız? İşten atılan arkadaşımızın ardıcıl olduğu gibi acılı ama suskun, boynu eğik bakacak mıyız? Kan emicilerin kaçımızı daha koparıp almasını bekleyeceğiz?

Acımızı öfkeye, öfkemizi eyleme dönüştürelim! Toprağa karışan kardeşlerimiz için, sınıfımız için şarteli indirelim! Protesto grevleri yapalım! Pişkin ve küstah kapitalizme, proletaryanın yumruğunu kuvvetle vuralım!

EMEKLİLER, GENÇLER,

Sorumlusu hepimizin can düşmanı tekelci kapitalist düzen olan bu cinayeti işçi sınıfıyla omuz omuza, eylemlerle protesto edelim. Acımızı, öfkemizi, duyarlılığımızı kepenk kapatarak, boykotlarla, işgallerle gösterebiliriz.

Sermayenin çarkları işçinin, emekçinin, gençlerin kanyla dönüyor. Bu iğrenç çarkları artık durduralım.

GREV, GÖSTERİ, İŞGAL!

İŞ VE CAN GÜVENLİĞİ İSTİYORUZ!

KAHROLSUN KAPİTALİZM!

YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!"

Faşist diktatörlüğün katliamın üzerini örtme, sessizce geçiştirme çabalarına boyun eğmeyen bir tek BOĞAZIÇI İŞGALİ vardır, suskunluğu karanlığı parçalayan. Bir tek işgalcilerin "küçük penceresi" vardır, küçük penceresinden havzayı seyreden madenci eşinin gözlerindeki sessiz haykırışları dile getiren. Bir tek Komünarlar'ın alev soluğu vardır, katledilen madencinin haykıran soluğu olan.

III. BÖLÜM

İŞGAL GÜNCEİ

Kimimiz akşam haberlerden öğrendik, kimimiz sabah gazetelerden: "Kozlu'da..." diye başlıyordu hepsi. Ama söylenmesi gerekenlerin hiçbirisi söylenmiyordu. Her kafadan bir ses çıkıyor, ama asıl konuşması gerekenlerin fikri alınmıyordu.

İki günümüz, gazete küpürleriyle, fotoğraflarla, afişlerle, forumlarla geçti. Afişler yetmiyor. Forumlar kâr etmiyor. Yine 'güvenlik olmadığı' bahanesiyle kampus dışına taşmayan yürüyüşlerle, ölü taklitleriyle, panellerle geçiştirilmesine izin vermemeliyiz bu katliamın. Kavga var gönüllerde. O kavgayı layıkıyla vermek gerekiyor.

Kara haber bize de ulaştı. Kömür karasına yüreği Kozlu ile çarpanlardan bir kızıl karanfilin kanı bulaştı. Adı: Eralp Yazar... Zoru zorla kıracağız. Rahat uyu yoldaş, seni ölümüne yaraşır bir şekilde uğurlayacağız.

"*Ve diri diri...*" Yoldaşımızı ölümsüzlüğe gömdükten sonra, bu haberi geçti ajanslar... Yangın sıçramasın diye, yaşıyor

olma olasılıklarına rağmen, yüzlerce madenci, üzerlerine duvar örülerek, diri diri gömüldüler. Bütün küpürleri kessek, afişler hazırlasak, madencilerin üzerine örülen duvarı afişlerle doldursak... Geri gelir mi yitip giden yiğit madenci, yıkılır mı kapitalist sömürü düzeni?.. Yıkılır mı o duvar?..

Ey kahrolası kapitalizm! Sen duvar ördün ya üzerimize, biz o yangını emekçi halkların yüreğine sıçratacağız. Duvarlarını barikatlarımızla yıkıp, isyan ateşini körükleyeceğiz. Önümüzdeki görev, diri diri gömülenlerin yeryüzüne ulaşmayan seslerini haykırmak, son nefeslerini kapitalizmi ve faşist diktatörlüğü yıkmada bir soluk haline getirmektir! Haydi yoldaşlar! Görev başına!

***

Yasak! Kullanmak yasak o iki heceli kelimeyi. Dudaklarımızdan okumalarına dahi izin veremeyiz. Derinlerde keyifli bir koşuşturmacadır sürüp giden. Görevli yoldaşlar, yaşağa uymak kaydıyla, yapılacaklarla ilgili herşeyi konuşuyorlar kulağın kulağına. Hazırlıklar çoktan tamamlandı, son ayrıntılar gideriliyor. Bir madenci, bir proleter disipliniyle. Katılmayacak olanlarda bir burukluk seziliyor. Kendilerine büyük yük düşeceğinin bilinci ve sorumluluğuyla üzülüyorlar bile. Sadece yoldaşlarından ayrı kalacak olmanın verdiği bir burukluk bu. İçten içe kaynayan coşku selinin içine girince de kayboluyor. Dudaklar iz vermiyor ama pırl pırl yoldaş gözbebekleri hemen ele veriyor kendini. Belli belirsiz gülcükler suçüstü yakalanacak diye çekiniyoruz. Faşist diktatörlüğün katillerinde o gülcüğün yoğunluğunu anlayacak insanlık var mı ki? Oysa biz için için gülüyoruz. Birazdan boğazın tonlarca tuzlu suyu inecek kafalarından aşağı. O bile kendilerine getiremeyecek onları. Osman'ı, İsmail'i katlettikten sonra çektikleri fotoğrafları çıkarıp bakacaklar avunmak için. Sonra başlarını kaldırıp bir, "acaba onlar da mı orada?", diye korkuyla bakacaklar. Ne sandınız, faşist katiller sürüsü? Hem sade onlar değil, Fatih de, di-

ğer şehit yoldaşlarımız da, Yunus da, Eralp de bizimle. Gücümüzü onlardan alıyoruz biz.

Forum başladı. Yoldaş konuşuyor. Hala söylenmiyor o iki heceli kelime, hala yasak. Rumelihisarüstü'nden boğaza doğru süzülen bir martının, yaşamak için uçma zorunluluğunun, kanatlarında özgürlüğe dönüşmesi bu. Özgür bilincimizde saklıyoruz o yasak kelimeyi. Zorunluluk özgürlüğe dönüşüyor sınıksız dudaklarımızda. Hem, susmak, adresi 'kavgaya tutkun gönüller' olanlara çok şeyler anlatır, diye yazmaz mı geleneğimizde?

Yürüyüş başladı. Pankartlarımızla, sloganlarımızla yürüyoruz. Karşımızda B.Ü. Rektörlüğü. Sıradan bir yürüyüş değil bu; biz yaklaştıkça yaklaşıyoruz, binaysa küçülüyor, elimizi uzatsak içine alıverecekmişiz gibi sanki. Birazdan bitecek o yasak. Ve birazdan, gözlerimizin elevermesinden korktuğumuz o iki heceli kelimeyi haykıracağız, hançerlerimizi yırtarsasına. Duyulsun diye dört bir yandan. Duysun diye Zonguldaklı madenci, bacısı, anası. Duysun diye tüm dünya emekçileri. Duysun diye yoldaşlar. Duysun diye Eralp. Yürüdükçe, yol hızla bitip tükendi ayaklarımızın altında, dalgalandı adımlarımız. Tarihin hızı bu hız. Yaklaştıkça yaklaştık binaya. Elimizi uzatıyoruz. Avuçlarımızın içinde kavradık: İŞGAL!

***

İşgalde 1. Gün

Personel, sorun yaratmadan, dışarı çıkarıldıktan sonra, ilk barikatı kurarak üst kata çekiliyoruz. Direnişi asıl 2. ve 3. katta öreceğiz. Suyu keseceklerini düşünerek, çöp kovaları dahil, bulabildiğimiz bütün kaplara su dolduruyoruz. Çok az bir kısmı içmek için ayrıldıktan sonra geri kalanları gaz bombalarını imha etmekte kullanmak için 2. kattaki büyük salonun değişik yerlerine yerleştiriyoruz. Çıplak elle tutulamayan ve 1-2 saniyede imha edilmesi gereken gaz bombalarını tutmak için

havlularımız hiç kuru kalmıyor. Oldukça geniş olan pencereleri barikatlıyoruz. Taşlar, sopalar, molotoflar gereken yerlere yerleştiriliyor. Tüm bunlar İşgal Komitesi'nin inisiyatifinde geliyor. Ama yine de kimseye özellikle görev vermeye gerek kalmıyor. Yüreklere bu direniş için çarpan işgalcilerin hiç birisi yerinde duramıyor. Sımsıkı sarılıyoruz eyleme. Gözcüler, molotofçular, gaz bombalarını imha edecek olanlar... 2. kat, 3. kat... Herkes görev başında. Ve her şeyden öte insanı insan yapan emek...

İki yoldaş barikatların kurulmasından sonra geliyor. Eylem ateşle yanıp tutuşan yürekleri barikatlar durduramıyor. Her türlü oportünist akımın binbir türlü bahaneyle sergilediği eylem kaçınılığını yargılabarına, geç gelmeyi bahane kabul etmeyen özgür bilinçler yaratıcılıklarını gösteriyor. Binayı saran sarmaşıklara tırmanarak içeri giriyorlar. Sanki yıllardır görmediğimiz bir dosta duyulan özlemle kucaklaşıyoruz yeni gelenlerle. Binanın ön yüzüne henüz astığımız pankartların nasıl göründüğünü soruyoruz.

Faşist telsizleri işliyor. İşiten, önce inanmıyor telsizin öte ucuna, tekrarlatıyor. Gelen bir iki ekip otosunun ardından kısa bir arayla yenileri gelmeye başlıyor. Ekip otoları, minibüsler, sivil ekipler, çevik otobüsleri, çakal sürüleri... Çakal sürülerine yeni çakal sürüleri ekleniyor. Hepsi farklı cins çakalların yüzünde aynı olan bir şey var: Şaşkınlık ve panik. Pankartlardaki imzayı görünce, şaşkınlık ve paniğe, korku da ekleniyor. Onca Komünar'ı bir arada ele geçirecek olmanın zevkini bile yaşayamıyorlar. İmzayı çok iyi tanıyorlar çünkü.

Askeri açıdan bize göre üstün düşmana 3. katta bir karşılama hazırlıyoruz. Güç üstünlüğüne teslim olmayacak, kalemizim içinde "küçük bir kale" daha hazırlayıp yüreğimiz ve bilincimizle üstün geleceğiz. Küçük kale, 3. katta 20 metrekarelik bir oda. İki penceresini gaz bombalarına karşı sıkıca kapattık. Çekilirken hızlı ve sağlam bir barikat kurabilmek için gereken malzemeleri odanın önüne taşıyoruz. Artık devleti kalemizim dışına hapsettik.

Rektörlüğün çevresindeki ağaçlarda Kozlu ile ilgili kuşlar, Eralp yoldaşın bildirileri takılmış duruyor. Gelip geçenler yerlerdeki kuşlara bakıyor. Bildirileri alıp okuyor. Dışarıda kalabalık bir öğrenci kitlesi var. Küçük pencereğimizden yaptığımız konuşmalarla, sloganlarımızla, marşlarımızla, şiirlerimizle sesleniyoruz onlara: "Madencinin Katili Sermaye Düzeni!", "Kahrolsun Kapitalizm; Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Zonguldak'ın Hesabını Soracağız!", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Katil Polis Üniversiteden Defol!", "Eralp Yazar Yoldaş Ölümsüzdür!" "Artık açmalı gözünü kavgada ateşin uzağında duran/Başkası savunurken davasını/Seyirci kalan kişi/Artık açmalı gözünü." Polis seyredenleri uzağa sürdü. Alışık değil böylesi bir şeye. Moralimizi, coşumuzu kitleye de ulaştırma-mızdan korkuyor.

İlk hazırlıkları tamamladıktan sonra, işgalde, şubede, zindanlarda ve mahkemede direniş geleneğimizi sürdürdüğümüze and içerken, Özel Harekat Timinin helikopteri boşuna bir çabayla tepemizde dolaşiyor. Kuşlar, bildiriler yeniden havalanıyor öfkeyle. Sahanın ortasına inen 12 kişilik özel tim rektörlüğün hemen yanındaki binaya yerleşiyor. O tarafın savunmasını güçlendiriyoruz. Uzun namlulu silahlara karşı taş... Serihülden boylarındaki Kürt gençleriyle, Filistin'de intifadanın küçük generali çocuklarla atıyor yüreğimiz. Böyle işgal yapabilmek için, içeride silahlı olduğumuzdan korkuyorlar. Siz zaten, silahsız insanları, anaları, çocukları da katlediyorsunuz. Hem merak etmeyin, müfrezemizin yanında bizim de karşınıza silahlı çıkacağımız günler uzak değil, yakındır.

İşgal faşist diktatörlüğü şaşkına çeviriyor. Ellerinde ne varsa gönderiyorlar. Özel timlerini, çevik kuvvetlerini, sivil sürülerini, savcılarını, papaz rolündeki "arabulucu" idarecilerini... Hepsini her an karşılamaya hazırız.

Kozlu'nun geçştirilmesinde baş sorumlulardan birisi olan ve daha sonra işgali karalama kampanyasına girişeceğini de bildiğimiz burjuva basın bile, devrimci basından daha çok ilgi gösteriyor. Devrimci Proletarya muhabiri dışında işgali izle-

meye gelen devrimci basın mensubu yok. Gelenlere sözlü açıklama yapıyor, İşgal Komitesi imzalı basın açıklamasını gönderiyoruz: "Biz komünist ve devrimci öğrenciler, bu yalan ve utanmazca sürdürülen ikiyüzlülüğe son verilmesini, gerçek sorumluların ve katillerin açığa çıkmasını istiyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın ve biz gençliğin can düşmanı tekelci kapitalist düzenden kaynaklanan bu işçi cinayetine karşı acımızı, öfkemizi haykırıyor, tüm halkı ve demokratik kuruluşları daha duyarlı davranmaya, protesto eylemlerini yükseltmeye çağırıyoruz."

Akşam saatlerinde meraklı öğrenci kitleleri, devrimci-demokratlar, kavga arkadaşları, basın, TV, rektör yardımcısı, polis şefleri, pencerenin altında bekliyor. Star 1 televizyonu çekim yapıyor, aşağıdan bizimle konuşmak istiyor. Üniversite öğrencilerinin yüzde 90'ının işgale karşı olduğunu söylüyor. Hiçbir gerçekliği olmayan bu rakamın ne kadar olduğu zaten belirleyici değil. Esas sorun, gerekli bir tavrın konulup konulmadığıdır. Boğaziçi'nin sınırlarını kat kat aşan, ülkemizdeki milyonlarca, dünyada milyarlarca emekçiye yönelen, coşku veren bir eylemi sadece BÜ ile, BÜ'yü de sadece bir avuç burjuva lumpen zibidiyle sınırlamak ancak Star 1 gibilerinden beklenebilecek bir davranışken, bu tavra kimi devrimci demokratların da ortak olması, üzerine düşünceleri gereken bir şey. "Yeni dünya düzeni"nin tezgahladığı, emekçi halkların birbirine kırdırıldığı Karabağ hakkında neden bir şey yapmadığımızı sorarak, Közlu'yu perdelemekte kullandıkları Karabağ'ı bu kez de işgalde devreye sokuyorlar. ML teorinin ışığında geliştirdiğimiz düşüncelerle tüm bu demagogileri çürütmemiz hoşlarına gitmemiş olacak ki, söylediklerimizi yayınlamıyor, kesiyorlar.

Liberal maskesiyle işbirlikçiliğini gizlemeye çalışan rektör yardımcısı "Tamam artık, çıkın, yoksa polis gelecek" diyor. Devrimci-demokrat olduğunu iddia eden biri de, "eyleminize saygı duyuyorum ama amacınıza ulaştınız, basın, TV geldi, artık çıkın bence" diye sesleniyor. İşte egemenlerin yüreğine korku salan militan bir eyleme karşı sağ oportünizmin yaklaşımı. Anlamı-

yorlar tüm işçi sınıfının yüreğinin burada attığını, Zonguldak-
lının gözünün burada olduğunu. Anlamıyorlar madencinin
acısunun burada dindiğini. Kendilerini arabulucu ilan ederek
"inatçı" işgalcilerle "iyi niyetli" idareyi ve polisi uzlaştırmaya
çalışıyorlar. İsyani ateşini körüklemek yerine üzerine su dök-
me çabasındalar.

Hava kararmaya başladıkça kitle dağılıyor. Polisin gece sal-
dırabileceğini düşünüyoruz. Tetikteyiz. Polisle karşılıklı ola-
rak nöbetler devam ediyor. İşgalin sonuna kadar da sürecek.
Bir savaş bu, oyun değil. Gece boyu iki saatte bir değişiyor nö-
betçiler. Molotoflar ise 24 saat hazır.

Bir ateş görüyoruz dışarıda. Etrafında türkü ve marşlarla
halay çekiliyor. "Yoldaşlar"dır diyoruz... Coşkumuz büyüyor.
Diğer yerlerdeki yoldaşları düşünüyoruz. Bizim için duyduk-
ları endişenin, eylemden duyulan coşku içinde kaybolacağına
inanıyoruz. Sonradan hepsinin üzerlerine düşeni gerçekleştire-
me çabası içinde, Kozlu'yla, işgalle ilgili olarak çevrelerindeki
insanlarla konuştuklarını, destek sağlamaya, destek eylemleri
örgütlemeye çalıştıklarını öğreniyoruz. Biz işgaldeyken, şu-
bedeyken, ODTÜ'de, Çukurova'da, Uludağ'da, Hacettepe'de,
Ege'de, İstanbul üniversitelerinde forumlar, yazılamalar yapıldığını,
afişler, duvar gazeteleri, pankartlar hazırlandığını ceza-
evinde öğreniyoruz. BÜ'lü yoldaşlar ise, bu kadar yakınken
duyulan hasretle uykusuz kalıyor, günlerini gecelerini işgalin
sınıflarda, yurtlarda propagandasıyla geçiriyorlar. Sağmalcılar
cezaevindeki yoldaşlarda ise, sabırsız bir bekleyiş başlıyor.

Fotoğraf çekmek için içeri girmek isteyen basına izin vermi-
yoruz. Aşağıya sarkıttığımız bir torba ile makinelerini alıp du-
varlara yazılı sloganları görüntülüyoruz. Yüzlerimizi ve işga-
lin askeri örgütlenişine ilişkin bilgileri çekmemeye dikkat
ediyoruz. Ertesi gün gazeteciler kızıyor bize: "Fotoğraflarda in-
san istiyoruz, insan fotoğrafı gönderin bize".

Dostlardan istediğimiz yiyecek ve suyun binaya girmesine
izin vermeyen polis, bizimle ilişki kurmaya çalışan yoldaşları
gözetim altına almakla tehdit ediyor. İçeride bulunma koşullarını-

zı zorlaştırmaya devam edecekleri düşüncesiyle yağlı krem-lerden, daktilo sileceklerinden, uhulardan, içinde yağ olan her-şeyden, molotoflarımızdaki benzinden yararlanarak mumlar yapıyor. Artık elektrik kesintisine de hazırız... Tüm eşyalar ellerimizde biçimlenip, mücadelemizi güçlendiren bir araca dönüşüyor. İşte bu üretim ve yaratıcılık, koşullara teslim ol-mayış komünarların ruhudur.

Gece boyunca gözümüz polisin üstünde nöbetteyiz. Kula-ğımızda o güzel dizeler: "Salkım salkım tan yelleri estiğinde/Mavi patiskaları yırtan gemilerinle..." Bir yoldaş o çok sevdiğimiz "İs-tanbul" şiirini okuyor. Emekçilere layık boğazın ışıkları karşı-sında hep birlikte okuyoruz son dizeleri: "Bekle caddelerden zafer şarkılarıyla geçişimizi/Bekle dinamiti tarihin /Bekle yumruklarımız haramilerin saltanatını yıksın/Bekle o günler gelsin İstanbul/Bekle.../ Sen bize layıksın..."

BASIN AÇIKLAMASI

3 Mart aşkını Kozlu İncirharmanı ocağında patlama sonucu yüzlerce işçi öldürüldü. Dün Kumkapı, Yeniçeltek, bugün İncirharmanı...

Başbakanından bakanına, sözde sendikacısına kadar hepsi "bir kaza", "her türlü önlem alınmıştı" diyerek yalan söylüyorlar.

BU BİR KAZA DEĞİL KATLİAMDIR!

1942'den beri her üç-beş yılda bir yüzlerce madenci toprağa karışmıştır. 1983'te 104 işçi, iki yıl önce Yeniçeltek'te 69 işçi bir daha gün yüzü görmeme-cesine yitip gitmişlerdir.

İş cinayetlerinde her gün 4-5 işçinin öldüğü, 10 işçinin iş göremeyecek derecede sakat kaldığı bir ülkede, bu yalanlarla kimi kandırıyorlar? Acıklı nu-tuklar atarak, şatafatlı cenaze törenleriyle sahte bağış kampanyaları, hasta zi-yaretleriyle bu suçun kimde olduğunu unutturabilirler mi?

MADENCİNİN KATİLİ GRIZU DEĞİL KAPİTALİZMDİR!

En küçük bir güvenlik önlemi almayı kârlarından çalınmış sayan, milyonlarca işsiz varken işçinin ölüsünü dirisini hesap etmeyen kapitalizmdir maden-cinin katili! Açlığın, sefaletin, ölümlerin nedeni de odur.

Dünyada 3 milyon ton kömür çıkarılırken 1 işçi ölüyor. Bizde ise 1 milyon tona 18 işçi kurban veriliyor. Tam 45 katı!

Madenler ölüm tuzağı!

Bunun sorumlusu; iş güvenliği ve teknolojik yenilenme için onlarca yıldır bir kuruş harcamayan, bunu bir yük ve gereksiz masraf sayan, şimdi de "özelleştirme" sopasını sallayan egemen sınıflardır.

KOZLU KATLIAMI GEÇİŞTİRİLMEME, HIZLA UNUTTURULMAYA ÇALIŞILIYOR!

Ülkede yüzlerce madenciye diri diri gömen egemen sınıflar, "Karabağ'ı kurtarmak" için cansiperane koşturuyor. Karabağ katliamı ile daha da azdırılan milliyetçi-sovenist dalga, Kürdistan'a yönelik yeni soykırım hazırlıklarını tamamlama ve madenci katliamını unutturmanın aracı olarak kullanılıyor.

Biz komünist ve devrimci öğrenciler, bu yalan ve utanmazca sürdürülen ikiyüzlülüğe son verilmesini, gerçek sorumluların ve katillerin açığa çıkmasını istiyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın ve biz gençliğin candüşmanı tekeli kapitalist düzenden kaynaklanan bu işçi cinayetine karşı acımızı, öfkemizi haykırıyor, tüm halkı ve demokratik kuruluşları daha duyarlı davranmaya protesto eylemlerini yükseltmeye çağırıyoruz.

**KAHROLSUN KAPİTALİZM YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM!
YAŞASIN İŞÇİ SINIFI İLE DAYANIŞMA İŞGALİMİZ!**

9 Mart 1992

İŞGAL KOMİTESİ

İşgalde 2. gün

Sabah saat 9:00. Derse girecek öğrenciler alandayken sloganlarımızı ve marşlarımızı haykırarak selamlıyoruz günü. Bahçede henüz kalabalık yokken otomatik silahlı bir polis silahını pencereye doğrultuyor. Aklınca bizi korkutacak. İki molotofu pencerenin önüne dizerek yanıt veriyoruz. Molotofları görünce iki çevik otobüsünü ve diğer araçlarını 40-50 metre daha geriye çekiyorlar aceleyle. Tepeden tırnağa silahlı polislerin bu durumuna gülüyoruz.

Birer saat arayla pencereden sloganlı, marşlı yayınımuza devam ederken öğle saatlerinde telefonla basın ve TV'de eylemin ne şekilde yer aldığını öğreniyoruz. Evet. Eylem bu yönüyle de başarılı. İşgalimiz yurdun dört bir yanında yankılanıyor... Biliyoruz... Hissediyoruz... Yalnız değiliz, milyonlarca yürek bizimle birlikte çarpıyor. "Gün gelecek kan içinde boğulacaklar/ Çünkü halkın yaraları daha doğurgan."

Sonradan öğreniyoruz; basın bugün için "Olay İçişleri Bakanlığı'na yansıdı. Polis ilk kez bir olay karşısında çaresiz, beklemekte kalmıştı..." (Nokta, sayı 12) diyor. Doğru. Uzun süredir ilk defa böylesine militan bir eylemle karşılaşan faşist diktatörlüğün eli kolu hiç böyle bağlı kalmamıştı. "Bizim eylemimiz yaralı, aç kurtların gözlerine perde vuran, onları oldukları yerde durduran eylemdi..."

Öğleden sonra suyu, elektriği ve telefonu kesiyorlar. Ekmek ve su ulaştırılmasına polis yeniden engel olunca bunu protesto için açlık grevine başladığımızı açıklıyoruz; ancak tuz, şeker ve su almadan yapılan bir açlık grevi bu. İşgali 75 güne uzatmak geliyor içimizden, açlık grevini de... Fatih yoldaşı, Aysel yoldaşı hissediyoruz yanbaşımızda...

Bir gazeteci ve bir öğrencinin binaya girmesi önerisini, binaya ve eşyalara zarar vermediğimizi belgelemek ve dışarıdaki durumu daha sağlıklı bir şekilde öğrenebilmek için kabul ediyoruz. Ancak kısa bir kararsızlıktan sonra —kendi yapacakları tahribatı bize yüklemelerine engel olacağını farketklerinden olsa gerek— buna da engel oluyor polisler.

Gece oldu. Nöbet yerlerini hiç boş bırakmıyoruz. Elektrik kesik olduğu için sobamız çalışmıyor. Şiirlerle, halaylarla ısıtıyoruz havayı. İşgalciler arasında elemanları bulunan Kutup Yıldızı'nın şarkılarıyla aydınlanıyor gecemiz: "Bozgundu/ Çokları kodu gitti bizi/Sığındık yırtıcı kuşlar kayalığına/ Onurumuz/O çok/O kırıla kırıla koruduğumuz."

MADENCİ KATLIAMINI PROTESTO EDEN İŞGALCI ÖĞRENCİLERİ DESTEKLEYELİM!

Dün; 9 Mart Pazartesi günü Boğaziçi Üniversitesi'nde komünist ve devrimci öğrenciler, Kozlu'da 300'den fazla madencinin diri diri gömülmesini protesto için forum, yürüyüş, ardından rektörlük işgalini gerçekleştirdiler.

30 yiğit öğrenci, canlarını tehlikeye atarak BÜ Rektörlüğünü neden işgal etti? Yaptıkları basın açıklamasında şöyle sesleniyorlar:

"Biz komünist ve devrimci öğrenciler bu yalan ve utanmazca sürdürülen ikyüzlülüğe son verilmesini, gerçek sorumluların, katillerin açığa çıkmasını istiyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın, biz gençliğin candüşmanı tekelci kapitalist düzenden kaynaklanan bu işçi cinayetine karşı acımızı, öfkemizi haykırıyor, tüm halkı ve demokratik kuruluşları daha duyarlı davranmaya, protesto eylemlerini yükseltmeye çağırıyoruz."

Bu çağrı aynı zamanda SANADIR!

BU ÇAĞRIYA KULAK VERİ YANITSIZ BIRAKMA!

Onlar, madenci katliamına "kaza" süsü verilmesine, geçiştirilmesine, unutturulmasına izin vermediler. Öğrenci gençliğe ve tüm kesimlere, tepkilerini, öfkelerini daha radikal, daha güçlü eylemlerle dile getirme mesajını verdiler. İşgalcilerin açtığı bu yolda ilerlemek gerekir. Forum, başış kampanyası vb. protesto ve dayanışma biçimleri sesimizi duyurmaya yetmiyor. Yeni işçi cinayetlerini durdurmak, kapitalizmin bu fütursuzluğunu önlemek, daha yüksek sesle haykırmaktan geçiyor.

Faşist diktatörlük, Karabağ katliamını protesto gösterilerine dokunmaz tersine teşvik ederken, eşini, kardeşini, oğlunu yitiren Zonguldak halkının protesto eylemlerine coplara saldırıyor, onlarcasını gözaltına alıyor. Şimdi de Boğaziçi kuşatma altındadır. BÜ Yönetim Kurulu'nun "Binaya zarar vermemek koşuluyla öğrencilere saldırılmaması" kararı üzerine yüzlerce polis beklemeye koyulmuştur.

Faşizmin bu kuşatması, içerden işgalci öğrencilerin direnişi, dışarıdan bizlerin desteği ile kırılacaktır.

İşgalci öğrencilerin yalnız olmadığını gösterelim!

Faşizmin işçi düşmanı yüzünü bir kez daha sergileyelim!

Sınıfın yanında olduğumuzu dayanışma eylemlerimizle haykıralım
İŞGALCI ÖĞRENCİLERİ SLOGANLARIMIZLA MARŞLARIMIZLA
KARŞILAYALIM!

~~Selam~~ Olsun İşçi Sınıfıyla Dayanışma İşgaline!

~~Selam Olsun~~ Gözüpek, Cesur İşgalci Öğrencilere!

TÜM İSTANBUL ÖĞRENCİ GENÇLİĞİ BOĞAZÇI'NE!

YAŞASIN 9 MART İŞÇİ SINIFIYLA DAYANIŞMA İŞGALİMİZİ!

10 Mart 1992

DEVİRİMCİ PROLETER GENÇLİK

İşgalde 3. gün

Sabah 9:00'da yine sloganlarımızla, marşlarımızla açıyoruz günü. İlk gün eylemi Çarşamba günü bitireceğimizi açıklamıştık. Polis yığınağı giderek artıyor. Ambulanslar, itfaiye arabaları yerlerini alıyor. 10:30'da pencereden bir duyuru yapıyoruz: "Saat 12'de rektör buraya gelsin. Eylem hakkında açıklamayı o zaman yapacağız." Saat 12'yi geçiyor; rektör yok... Anlaşıyor... Bugüne kadar polis müdahalesine izin verilmemesinin sebebi içerideki "çok değerli" eşyalarımız. Yoksa bizim can güvenliğimiz gibi bir kaygıları yok. "Polis üniversiteden çekilsin, can güvenliğimiz sağlansın, yoksa dışarı çıkmayız" diyoruz.

Rektörlük önündeki kitle çoğalıyor. İçlerinde işgalcilerin anaları da var. Bir tanesi sloganlarıyla, kitleye yönelik ajitasyonuyla, polise tavrıyla bizlere destek vererek ortamı canlandırıyor. Artık O, birimizin anası değil, "Anamız". Polis çaresizlik ve şaşkınlık içinde izliyor Anamızı.

Arasına işkencecilerin, sivil faşistlerin ve polis ajanlarının da karıştığı bir grup lümpen burjuva zibidisi tarafından işgalcilere yöneltilen saldırılar, birkaç kez konuşan arkadaşlarımızı yuhalamaları burjuva basınuna eylemi karalamak için malzeme oldu. Faşist diktatörlüğün eylemi ve eylemcileri yıpratma

çabalarıydı bunlar. Yine böyle bir girişimde bulduklarında penceredeki yoldaş "susturun şu köpekleri, konuşmalarına izin vermeyin" diye haykırıyor. Anamızın da müdahalesiyle bir daha ağızlarını açamıyorlar. Bir avuç faşistin yuhalamasına, polis şakşakçılığına bakarak eylemin kitle tarafından kabul görmediğini iddia edenler, ilk olarak BÜ işgalinde kullanılan bu köpeklerin, daha sonra, duvarlara kanlarıyla ideallerini yazan devrimcilerin katledildiği ev baskınlarında Türk bayrağı açarak İstiklal Marşı söylemelerini nasıl yorumluyorlar acaba?

Şimdi sesimize ses bekliyoruz. Sloganlarımıza karşılık istiyoruz. Eylemin son günü olması yüzünden dışarıdan diğer devrimci demokratların gelebileceği umuduyla sahayı tarıyor gözlerimiz. Nafile... Aşağıdaki kalabalığın içinde yine bir avuç kırçıçeği: "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" Sesimizin aşağıdaki can dostlarımızla buluşmasına bile tahammül edemiyorlar. Saldırıp kitleyi dağıtıyor, kimilerine özellikle saldırıyorlar. Bir süre sonra seslerini sesimize katanlar önde olmak üzere yine toplanıyor kitle. İşgalcilerle Anamız arasında gelişen diyalog kitleyi coştururken polislerin moralini çökertiyor. Oluşturdukları tek sıralı zincir bozuluyor. Birer ikişer bozgun halinde etrafa bakıyorlar. Çaresizlikleri her hallerinden belli.

15-20 dakika sonra düşman ilk saldırısına başlıyor. Alt kata çabuk giriyorlar. Savunması zor olduğu için aşağıda kimseyi bırakmamıştık zaten. Herkes ikinci katın girişindeki barikatın ardında. İlk savunma hattımıza gelip dayanıyorlar. Kırmaya başladıkları kapılardan küfürleri duyuluyor: "Teslim olun, vaktiniz doldu artık, geberteceğiz sizi, leşiniz çıkacak buradan." Açılan aralıklardan taşlar ve yangın söndürücülerle savunuyoruz kendimizi. Barikadı sağlamlaştırıyoruz. Yarım saat uğraşıyorlar ve barikadı aşamayıp vazgeçiyorlar. Hem son hazırlıklarını yapmak hem de moralimizi yıpratmak için çekildiklerinde sloganlarımızla tekrar pencere önündeyiz.

Düzen elinde neyi varsa göndermeye devam ediyor. Şimdi sıra yedek güç reformizimde... Bir avukat şöyle sesleniyor bize:

"Size güvence veriyorum, çıkın, poliste sadece kimlik tespiti yapılacak, ifadelerinizi savcı alacak" Anamız gereken cevabı veriyor bizden önce: "Çıkmayın oğlum, size işkence yaparlar" Okuma-yazma bilmeyen bir ananın devrimci bilinci "aydın"ların yüzüne bir tokat gibi iniyor. Bize işkence yapılmayacağına dair sözler üzerine, kitleye, böyle bir güvencenin aslında işkencenin varlığının kabulü, hatta onun meşrulaştırılmaya çalışılması demek olduğunu, zaten sorunun bize işkence yapılıp yapılmaması değil, işkencenin olmadığı bir toplum düzeni kurmak olduğunu söylüyoruz. Son olarak da şiirle veriyoruz cevabımızı: "Mesele esir düşmekte değil/Teslim olmamakta bütün mesele."

Coştukça coşuyoruz. Şiirlerimiz, marşlarımız hiç durmuyor. Küçük pencereden yayılan sloganlara aşağıdakiler de katıldıkça polis çaresizlik içinde etrafına bakıyor. Anamız susmuyor. İşgalciler susmuyor. Kitle susmuyor. Direnişin o coşkulu anında kimimiz gözyaşlarını tutamıyor. Ama disiplini asla bozmuyoruz. Ne nöbetçiler yerinden ayrılıyor ne de bir gevşeklik görülüyor. O kadar çok şeyi birarada yaşıyoruz ki, anlatılması çok zor. Yaşamak gerek.

Yeni "arabulucular" bitiyor ortalıkta. Oradan buradan sözler, güvenceler getirdikleri iddiasıyla iğrenç bir pazarlığa çekmeye çalışıyorlar bizi. Pencereden bir kez daha haykırıyoruz: "Bakın işte, faşist diktatörlük direnişimiz karşısında eriyor. Alçaldıkça alçalıyor. Bu alçaklığa ortak olmayacağız. Biz pazarlığa girmiyoruz. Polis üniversiteden çekilmeden çıkmayacağız!". En ufak bir tereddüt yaşamıyoruz. Otobüslerle yeni çakal sürüleri geliyor. Teslim olmayan yürekleri, bilinçleri zorla susturmak için binayı sarıyorlar. Yanıtımız marşımızda: "... Hazırlandık son kanlı kavgaya/Başta bayrağımız Leninizm..."

Saat 16:30

İki sınıf düşman. İki sınıf karşı karşıya. İki sınıf birbirlerini ne karşı savaşımalarının bu en doğal aşamasında son hazırlık-

larını da tamamladı. Şehit yoldaşların, katledilen madencilerin, tüm dünya emekçilerinin cesaret veren ve denetleyen gözlerini hissediyoruz üzerimizde. Pazartesiden beri açlığın, susuzluğun, uykusuzluğun bozmadığı savaş düzenindeyiz. Kavgayı kafada kazandık. Artık iş savaş alanına bunu yansıtmada. Uzlaşmazlığın lafız olmadığını göstermeliyiz.

Rektörlüğün çevresindeki kitle ilk defa bu denli kalabalık. İçeride devrim andı içiyoruz... Ve polis işgali bitirmek için son saldırısına başlıyor. Binanın arkasından ve yanından tırmanmaya çalışan çevikleri molotoflarla püskürttük. Bulduğumuz salona açılan barikati kırmaya çalışıyorlar. Taş yağmuru na tutuldular. Ancak barikat zorlanmaya başladı. Üst kata açılan merdivenin başındaki kapı da aynı durumda. Çatışmayı pencereden anında kitleye aktarıyoruz. Kitlenin polise karşı tepkisi dorukta. Alkışlı protestoya "Katil Polis Üniversiteden Defol!", "İnsanlık Onuru İşkeneyi Yenecek!" sloganları eşlik ediyor. Slogan atanların bir kısmı polis tarafından çember içine alınca oturma eylemine geçiliyor.

Aynı anda içeride kapılar kırılacak derecede zorlanıyor. Eşyalar ahşap olduğu için içeride molotof kullanmama kararımız var. Bu yüzden şalonda çatışmayacağız. Böylece eşyalara da zarar gelmeyecek. (Polisin vereceği zarar hariç tabii ki.) Son mevzimize, 3. kattaki "küçük kale"mize çekiliyoruz. Barikat için masaları çektik ancak desteği koyamadık. Artık bedenlerimizle destek olmak zorundayız barikata. Kapıyı tamamen parçalıyorlar. Açılan aralıklardan koca kalasları sürüyorlar içeri. Birinin kalkanını, birkaçının cop ve kalasını ele geçiriyorlar. Kalkanı pencereden dışarı atıp diğer savaş aletlerini onlara karşı kullanıyoruz. Boyunlarına zincir vurulmuş it sürülerinin ulumaları, ölüm tehditleri karşısında özgür sesler, bilincin sesleri yankılanıyor: "Siz, Osman'ı, Fatih'i, İsmail'i duydunuz mu? Bizler onların mirasçlarıyız, teslim olmayız, siz teslim olacaksınız." Bağcılar'ı, Metris'i, Sefaköy'ü düşünüyoruz... Dişe diş bir savaşım bu. Ele geçirilen bir copu, bir kalası düşman tekrar yakaladığında, karşılıklı asılma sırasında ellerden, tırnaklardan kan sökülüyor da teslim edilmiyor savaş aletleri... Karan-

lıkla aydınlığın savaşımı bu... Bedenler barikat olmuş... İmkansız, kapıdan giremiyorlar. Adımızın esin kaynağı Paris Komünü'nün barikat savaşlarının, II. Dünya Savaşı'nda "sosyalist anayurt"un sokak sokak, ev ev, oda oda Moskova savunmalarının ruhuyla savaşıyoruz.

Balyozlarla yıkmaya girişiyorlar duvarı. Madencilerin üzerine örülen duvarlar geliyor akıllara. Kapitalizm, direniş duvarlarını yıktığı oranda yaşamın üzerine duvar örebileceğini biliyor. Rafi duvara barikat yapıyoruz. İskeleti çıkıncaya, paramparça oluncaya kadar duvarda tutuyoruz. Bir süredir öğrenci gençlikteki teslimiyetçiliğe alışmış olan polis şaşkın.

Artık girmek üzereler odaya... Ve iki koldan giriyorlar... Duvardan kopan tuğlaları kullanarak savaşımaya devam ediyoruz... Bizi teslim alamıyorlar. Gögün fethine çıkan Paris Komünarlarının ruhu içinde savaşıyoruz. Günlerdir sloganlarımızın, marşlarımızın yükseldiği, direnişin yayıldığı küçük pencereden artık inen-kalkan coplar, azgınca tepinen polisleri görüyor dışardakiler. Pencereyi kalkanla örterek vahşetlerini gizlemeye çalışıyorlar.

Pencereden taşan öfke sahada. Kitle artık polis kordonuna rağmen vuruyor ellerini, patlatıyor sloganlarını: "Rektör Bura-ya!", "Polis Defol!", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!"

Bedenlerimizi eziyorlar postallarıyla, coplarıyla, kalaslarıyla. Kenetlenen vücutlarımızı tek tek koparmaya çalışıyorlar. Yerlerde sürüklenerek, coplu, tekmeli-tokatlı polis kordonlarından geçirilerek otobüse bindiriliyoruz. Sloganlarımız çevik otobüsünde de dinmiyor.

Kimimizde çürük, kimimizde kırık olarak bedenimize işliyor barikat savaşımının izleri. Ancak bilincimize ulaşmayı, onu bulandırmayı başaramıyorlar. İşkencehane olduğu dünya-alem tarafından bilinen "Gayrettepe"de de coşcumuzu yitirmiyoruz. Zaten işgalin 2. günü başladığımız açlık grevini şubede de sürdürüyoruz, cezaevine kadar.

Sloganlarıyla destek verdikleri için futbol sahasından gözaltına alınanları hücrelerde slogan ve marşlarla karşıladık. Onların da morali dorukta. Şubede, işgalden önce farklı nedenlerle

ge.en yoldaşlar var. İşgalden önce tutsak düştükleri için bizi bu kadar kalabalık görünce şaşırıyor, üzülüyorlar. Kötü şeyler geliyor akıllarına. Ancak biz işgalde direnirken, kendileri de işkence tezgahında direnen yoldaşlara, işgali, küçük odadaki direnişi anlatınca büyük bir coşku kapılıyor onları da. Ertesi gün destekçileri mahkemeye çıkarıyorlar. Yine marşlarla, dışarıda kendilerine düşecek ağır yükün altından kalkacaklarına olan inancımızı ifade ederek uğurluyoruz onları. Ondan sonra da işgalcilerin sorgusu başlıyor. Faşist diktatörlük bu kadar çok yeri yoldaşımız olmasına duyduğu şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor. Onlara özellikle yükleniyorlar. En sona kalanlara doğru dürüst işkence bile yapmıyor, "Biliyoruz, ifade vermeyeceksiniz. Sadece kimlik tespiti yapacağız" diyorlar, bir kez daha yenilmemek için.

İşgalde daha ağır yaralanan yoldaşları uzun uğraşlarımızdan sonra hastaneye götürüyorlar.

Erzincan depremi biz şubedeyken oldu. Çığ, grizu, depresim... Emekçi kitleler toprak altında ölüleri kadar öfkelerini de biriktiriyorlar. Erzincan'da ölen emekçileri alay malzemesi yapıp, bize "Bir işgal de Erzincan için yapın" diyen işkenceciler, en küçük bir insanlık kırıntısına sahip olmadıklarını en iğrenç biçimde bir kez daha gösteriyorlar.

16 Mart, şubedeyiz. 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi'nde katledilen 7 devrimciyi ve 1988'de Halepçe'de öldürülen 5000 Kürdii anıyoruz bugün. Sabahtan hücrelerde anma yapıyor, kısa bir konuşmanın ardından saygı duruşunda bulunuyoruz. Şubede kaldığımız süre boyunca hiç dinmeyen slogan ve marşlarımızı bu kez 16 Mart şehitleri ve Halepçe için haykırıyoruz.

3.5 ay sürecek olan, devrim ve sosyalizm okulu cezaevi mücadelesine adımı 17 Mart'ta mahkemeye çıkarılarak atıyoruz. Geldiğimizdeki moral ve coşkimuzun, direnişin verdiği güçle kat kat arttığı işkencehaneden başı dik çıkıyor, ifade vermiyoruz işgalciler olarak. Kaba dayak ve elektriği suskunluğumuzla, açıklık grevimizle yanıtıyoruz.

Gelenek sürüyor...

KOMÜNARCA EYLEM, KOMÜNAR RUHU*

Bu eylemin yapılacağını ilk duyduğumda "tamam" demiştim, "yine sürece denk düşen, yapılması gereken ve yapılabilecek en iyi eylem kararını aldık ve bunu başarıya ulaştırmak için elimizden geleni yapmalıyız". Sadece, benim o gün eyleme katılabileme ihtimalim çok zayıftı ama duyduktan hemen sonra kararımı vermiştim; orada olacaktım. Bunda asıl etken eylemin öneminin farkına varmış olmamdı. Böylesine, aslında çok şeyler yapılması gereken ama hiçbir şeyin yapılmadığı Çapa benzeri şeylerle eylem savıldığı bir dönemde üstelik böyle önemli bir gündemi konu aldığı için döneme damgasını vuracak bir eylem olacaktı bu. Belki pasifizmin batağındaki siyasetlerin silkelenmesini sağlayamayacaktı ama kimi siyasetlerin kendini gözden geçirmesine sebep olacak, devrimci adayı hedef kitlenin ise (bu tamamen bize bağlı, meyveleri toplamada iyi çalışırsak) bize akmasını sağlayacak bir eylem olacaktı. Üstelik TİKB'nin örgütsel atılım kampanyası gençliğin vereceği en güzel cevap olan kendi örgütsel atılımını ya atmada önemli bir basamaktı.

Tek kaygım diğer siyasetlerin bu eyleme katılıp katılmayacaklarıydı. Onların katılmayacaklarının, korkaklıklarının farkındaydım. (...) Ama diğer taraftan "tek başımıza yapabilir miyiz" sorusuna cevap veremiyordum. Çünkü örgütün bu eylemin gerektirdiği kadro gücünü ayırıp ayırmayacağını bilmiyordum. Belli sayıda kadroyu buldukları alanlardan alıp böyle bir eyleme katmak, onların yakalanmasından sonra yaratılan boşluğu doldurabilecek durumda olmak gerçekten çok zor. Şimdi baktığımda ise eylemin öneminin ötesinde, örgütün gücünü de görerek daha bir gurur duyuyorum. Birincisi, hemen her okuldan insanın olması bizim yaygınlığımızın, dallarımızın genişliğinin göstergesi. İstanbul öğrenci gençliğinin önemli bir kesimi bizi sadece isim duyarak değil kendi biriminden tanıyor demektir. İkincisi her birimden, birden fazla insan katılabiliyor. Dahası bu kadar büyük bir güç kaybına rağmen yine her okulda birim faaliyetlerini, kitle çalışmasını ve örgütsel faaliyetleri sürdürebilecek bizim yaptığımız eylemin meyvelerini toplaya-

bilecek insanlar kalmış durumda. Hangi örgüt buna cesaret edebilir. Üstelik bu insanlarını birkaç ay sonra çok daha gelişmiş hem örgüt bağları, hem teorik düzeyleri, hem de birikimlerinin artmış'olarak alanlarına döneceklerini düşünecek olursak örgütün bu eylemle kazanımlarının ne kadar geniş olduğunu bir kez daha görebiliriz. TİKB'nin başka illerdeki faaliyetlerine ajitatif baskısı da bir diğer boyutu.

Eylemin en güzel yönü ise sadece Zonguldak değil, anmamızla birleştirilmiş olması. Bir çalışmada şehit düşen yoldaşımızı salt bir forumla değil böylesi güçlü bir eylemle anmasını yapmamız bizim, yoldaşımızı sahiplenişimizi, verdiğimiz değeri de gösteren çok iyi bir tavır.

Kafamdaki diğer sorun imza kullanılması ile ilgiliydi. Basının imzayı demagojilerine malzeme yapması gibi bir kaygım vardı. Ama benim kaygılarımı boşa çıkaran bir biçimde eylemin meşruluğu ile imzanın meşruluğu bütünleşti. Basında çarpıtma değil övgü aracı olarak yer aldı. (İlk defa olarak tüm basın, Türkiye ve Meydan türü gazeteler bile "terörist" deyimini yerine "*militanlar*", "*örgüt üyeleri*" gibi deyimler kullanmak zorunda kaldı. Yani burjuva basın bile bize terörist demeye cesaret edemedi.) Diğer yandan halkın gözünde canlanan örgüt tiplemesini düşünürsek, öğrencilerin kendilerini doğrudan ilgilendirmeyen bir soruna böyle duyarlılıkla sahip çıkışının emekçi halk üzerinde yaratacağı etkiyi tahmin etmek hiç de zor değil. Yeniden imza konusuna dönecek olursam, Lenin'in Iskra için söylediği: "*Bir gün Iskra öylesine legalleşecek ki her evden bir tane Iskra çıkacak*" sözlerini hatırlatıyor. Tam olarak öyle değildi sanırım ama ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

(...)

Şunu da belirtmek istiyorum; dışarıda kalan yoldaşlara ne kadar büyük bir görev düştüğünün farkındayım. Bu eylemin çalışmasını yaparken, o etkiyle bize akan insanlar olduğu gibi, geçmişte kitle düzeyindeki insanlardan bize gelen "*siz bana ağır gelirsiniz*", "*kaldıramayabilirim*" benzeri özünde iyi niyetli, bizi kafalarda çok yücelten, ama bunun yanında çok yukarılara koyduğu için kendinden uzaklaştıran ve kendini küçümseyen yaklaşımlar da olacaktır. Bunlara karşı çok dikkatli olmamız gerekiyor. Sağcı pasifistlerin bu yönü işleyerek bizim

hakkımızda spekülasyonlar yaratmaları hiç de olmayacak bir şey değil ve bugün geri olmasına rağmen bizimle birlikte olursa çok ilerilere fırlayabilecek insanları bizden uzaklaştırabilir. Bu nedenle insanları işlerken dikkatli davranmamız gerekir.

Eylemin en fazla dikkat çeken yönlerinden biri de eylemcilerin ruh hali idi. Herkeste sonsuz bir coşku ve canlılık. Herkes bir görev almaya, kendinden bir şeyler katmaya çabalıyor. Gözcüler, nöbetçiler, gaz bombalarını etkisiz hale getirecek olanlar, molotofçular, barikatları hazırlayanlar. Herkes eyleme yoğunlaşmış durumda. "*Nasıl daha iyi olabilir*" herkesin sürekli kafa yorduğu ve tartıştığı bir konu. Hiç kimse pasif katılımcı değil. Herkes orada "*sayıyı artırmak için fazladan bir kişi*" olmadığına farkında. Örgüt ruhu, tek vücut gibi hareket ediş eylemin başından sonuna kadar hakim. Örgüt sürekli kendini hissettiriyor. Eylem günlerine ilişkin söylenecek başka bir şey var mı bilmiyorum? Böyle bir eyleme katılıyormuş olmanın heyecanını, sevincini, coşkusunu taşıyordum. Başıma gelecekleri biliyordum. Eylemin cezaevinde biteceğinin farkındaydım. Şube sürecinin zorlu geçeceğini düşünüyordum. Timin eylemi çözmek için yeni insanlara ve bana yüklenebileceğini düşünüyordum. Bir tek şeyden emindim. "*Eyleme gölge düşürebilecek hiçbir şey yapmayacağım!*" Eylem günleri böyle geçti. Hazırlıklar, nöbetler, sohbetler, eylemi daha iyi hale getirme çabaları. Son gün, dışarıda yoldaşların, içeride bizim coşkimuz. Polislin saldırısı, barikat savaşı, örgütle birlikte atan yüreklerimiz. Özellikle barikat savaşı doruk noktasıydı. Barikatın yıkılışı, üzerimde zıplayan polisleri, inen copları, tekmeleri, polislin nefret çığlıklarını duymuyordum bile. Yapabileceğimin en iyisini yapmış olmanın rahatlığı, gururu. (...)

* Bu yazı Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği merkezi yayın organı ORAK-ÇEKİÇ'in 81. sayısından alınmıştır.

FIRTINA YÜREĞİMİZDEDİR!

00:03. Gecedir. Karanlığa yaslanmıştı zulüm. Karanlığa pusu kurmuştur ihanet. Ölü uykusunda kentin henüz bitmemiş bir günüdür. Her saat başı Zonguldak'ı vuran haber, bir köprü kuruyor İzmir'e. TV'de spikerin sesi: *"İzmir'in Yenisehir semtinde göstericilerle polis arasında çıkan çatışmada göstericilerden ERALP YAZAR öldü. Çatışmada bir polis omuzundan yaralandı. Göstericilerden 6'sı gözaltına alındı."*

Ellerde üç kızıl bayrak. Pankartlarda **"TİKB Savaştı, Savaşıyor, Savaşacak!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!"**. Kitle dalgalanıyor. Slogan patlıyor. Tek bir hançereden çıkarcasına, tek bir yürekle...

Polisin saldırısı başlıyor. Onları ilk karşılayan ERALP. Eylem komitesi üyesi. Eylemin askeri olarak savunulmasından sorumlu. Başlıyor karanlıkla aydınlığın savaşı. Şimdi ERALP'in kabzasını sıkıca tuttuğu silahın namlusunda özgürlük. *"Ya sosyalizm ya Barbarlık"...* Cinayet mangaları; katil sürüsü. Karşıda ERALP vuruyor, vuruluyor. Tarihin işaret düşüğü andır.

TİKB 14. Kuruluş Yıldönümünü, gelişiminin yeni bir evresi, örgütsel gelişiminin, işçi sınıfı ve halk hareketinin ulaştığı düzeyde birleşen sıçrayışının yeni bir aşamasına geçiş olarak aldı. Son iki hafta içerisinde İstanbul, Adana, İzmir'de çeşitli tipte gösteriler ve diğer eylemler gerçekleştirildi. Dar bir devrimciler örgütü olmaktan çıkarak köklerini kitlelerin derinlerine doğru salmakta olan Örgütümüz, kuruluş yıldönümü eylemlerini, kadrolarının kitleleri örgütleme ve eylemin içerisine çekme yeteneğinin geliştirilmesinin örneklerini ortaya koymakta ve atılımı yaratmakta araç kıldı. Bu eylemler, gerek kitleler içerisindeki hazırlık çalışmasında gerekse eylemlerin içeriğinde işçi sınıfı ve halk hareketinin iki önemli zaafına yöneldi: Öncünün kitlelere benimsetilmesi; ikinci olarak kitle hareketlerinin talepleri yönünden aşılamanın eşliğini oluşturan, ekonomik ve alanla sınırlı kısmi demokratik istemler şeklindeki darlığını genel demokratik istemlere, devrim ve sosyalizm için mücadeleye doğru çekme, hedefini koydu. Örgüt çalışmasının alan ve ulkunu genişletmekten, daha üst bir düzeye geçişin ifadesi olan bir dizi eylem gerçekleştirildi. Bazıları salt örgüt kadro ve taraftarlarına dayanıyordu.

Bu eylemler aynı zamanda sınıf mücadelesinin sertleşme eğilimine denk, karşıdevrimle daha açık, karşı karşıya, cephe cepheye geçişin adımlarıdır. Azgın karşıdevrimle devrimci yasadışılığın dayatılması, özgürlük alanlarının eylemle açılmasıdır.

ERALP bu çalışmaların içerisinde, bilinç, gönüllülük ve yüksek bir katılım-
la yer aldı. Bunlar örgütsel yürüyüşümüzün bu kilometre taşında onun yiğit ölü-
müne derin bir anlam yüklemektedir.

ERALP yoldaşın TİKB ile bağları iki yıl öncesine dayanır. Son 7 ay önce-
sine kadar bölgede yerleşik ve örgütsel programlarımızı hakim kılacak bir ça-
lışma yürütülememiş, boşluklar doğmuştu. ERALP, örgüte yazdığı kendisiyle
ilgili değerlendirmede, buna duyduğu özlemi belirtir. Bu süreçte örgütle bağla-
rını sürdüren, ilişkilerini koruyan, örgütün İzmir bölgesinde yeniden düzenli bir
çalışmaya geçtiği dönemde ona en hazır durumda olan bir-iki yoldaştan birisi
olduğu gibi, O, temeli yaratanlardan da birisiydi. O dönemde bölgede yayınları-
mızın dağıtımını titizlikle sürdürdü. Bölgedeki çalışmanın merkezi düzeyde ye-
niden örgütlenmesine yöneldiğinde örgütlü çalışmaya susamış, adeta sabır-
sızlanan ve coşkuyla öne fırlayanların başında ERALP geliyordu.

Sanki yapacağı her işi önceden iyi düşünmüş gibi sakin ve güvenilirdi
ERALP. Ancak yolunu kesin ve net olarak çizmiş olan bir devrimcide görülebi-
lecek, kaynağını köklü komünist inanç ve özgüvenden alan bir rahatlığı bu.

Örgütümüz, 14. Kuruluş Yıldönümünü iç yapısını düzenleme ve iç yaşantı-
nın geliştirilmesinde de yeni bir adım olarak değerlendirirken O'nu aday üye
konumuna yükseltme kararı almıştı. "Kişisel değerlendirme"sinde, II. Konfe-
rans sonrası gelişimiyle ilgili olarak şunları söylüyordu:

*"II. Konferansımızın belirlediği 'Örgütsel Düzeltme ve Atılım'ın son 6-7 ay-
dır bölgemize yönelik çalışmaları benim açımdan çok ilerletici olmuştur. Bu ge-
lişmeyi aile ilişkilerimden örgüt ilişkilerine, devrim mücadelesine bakış açım-
dan (örgüt ruhu, perspektif, ilkeler, vs. açısından) burjuva yaşam tarzıyla
arama kesin sınır çekmeme kadar birçok alanda görmek mümkündür. Bu ge-
lişmelerin bir nedeni örgüt ruhunu kavıyor olmamsa, bir diğer nedeni de, o
çok istediğim örgütün bana güvendiğini görmem ve bizzat pratikte yaşamam-
dır. Bana duyulan güvenle aldığım sorumluluk ve yükümlülükler benim devrim
ve sosyalizm davasına daha sıkı sarılmama sağlamıştır."*

Yine kararlılık, kesinlik ve soğukkanlılığı ile "eylem adamı" olma özellikleri-
ni kısa zamanda ortaya koymasıyla "TİKB-İsmail Cüneyt Müfrezesi"ne alındı.
O bu konuda örgüte sözlü ve yazılı başvuruda bulundu: "Kişisel değerlendir-
me"sinde:

*"Küçükliğümden beri devrimcileri ellerinde silah çatışanlar olarak belleği-
me yerleştirdiğimden dolayı pek fazla bir bilgim olmamasına karşın silaha olan
düşkünlüğümü de burada belirtmek isterim. Bildiğim ve tahmin ettiğim kadarıy-*

la bölgemizde bu alana yönelik bir komitenin olmayışı benim bu alanda daha ısrarlı olmamı sağlıyor."

ERALP yoldaş, faşist diktatörlüğün devrimci gelişmenin önünü terörle, kitlesel kullam tehditleriyle kesmeye çalıştığı bir dönemde katledildi. Faşist teröre karşı devrimci şiddet!.. Zoru zorla kıracağız! Özgürlük alanlarını kavgayla açacağız!

O'nun "değerlendirmesi"ndeki son sözleri bizim andımız olsun:

"En son olarak şunu söylemek isterim ki, aldığım sorumluluk ve yükümlülükleri hiçbir tereddüt göstermeden TİKB'ye yaraşır bir şekilde yerine getireceğime, TİKB'nin hiç kuşkusuz olmasın!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Yaşasın TİKB!"

TİKB

5 Mart 1992

* 4 Mart 1992 günü İzmir'de yapılan silahlı bir gösteride öldürülen komünist militan ERALP YAĞAR'la ilgili olarak TİKB tarafından dağıtılan bildiri.

IV. BÖLÜM

İŞGALİN SONUÇ VE YANKILARI

Burjuvazinin karalama kampanyası

Egemen sınıflar, sermaye düzenine karşı cepheden bir savaş olan Boğaziçi işgalinin yaratacağı sempatiyi kırmak, böylesi militan eylemlerin önünü almak için bütün "savaşçılarıyla" spekülasyon, karalama, yalan ve demagoji kampanyasına başladı. Basınıyla, uşak ruhlu ideologlarıyla, bürokratlarıyla, işbirliğini "demokrat" maskesiyle gizlemeye çalışan okul idaresiyle, hareketi içten vurmak, düzene bağlamakla görevlendirdiği reformistleriyle eylemin içini boşaltmak ve çarpıtmalarına malzeme yaratılabilmek için üstün bir çaba gösterdi.

Bunca infazlardan, işkencede ölümlerden, gözaltındaki kayıplardan sorumlu, yarını olmayan Emniyet Müdürü Necdet Menzir: "Zonguldak olayları hepimizi üzümüştür, Atatürk Enstitüsünü işgal ederek ses duyurulmaz. Bunun arkasında art niyet var" diyerek açıklığı yaptı. Bayrağı Hürriyet Gazetesi kaptı: "İşte bir işgalden arda kalan", "yaptığınızı beğendiniz mi?" vb. başlıklar altına işgalcilerin hiç zarar vermeden barikatlara yerleştirdiği masa, sandalye ve dolapların polis saldırısıyla oraya buraya fırlatılmış, kırılıp dökülmüş fotoğraflarını sergiledi. "Kırıp döktü-

ler, harap ettiler" feryatları arkasından büyük bir keyifle "öğrencilerin işgalcileri yuhaladığı"nu yazdı. Yalan haberciliğinin en çarpıcı örneğini veren Meydan gazetesi ise eylemin daha ilk günü işgalciler içerdeyken bir taraftan "taş, sopa, bıçaklarla" işgal yaptığını iddia ederken, diğer taraftan iddiasına göre içeride olması gereken taş, sopa ve bıçakların polis tarafından ele geçirildiğini öne sürerek fotoğraflarını bastı. (10 Mart Meydan) Boğaziçi Üniversitesi'nde değil, bir başka üniversitede, sivil-faşist saldırılar döneminde çekilmiş bir fotoğraf bu. Günaydın gazetesi de işgalcilerle hayali olarak bir telefon görüşmesi yaptığını farzederek işgalcilerin "Değerli eşyalara zarar verdik, polis çekilmezse hepsine zarar vereceğiz, polis müdahale ederse kan dökeriz" vb. şeyler söylediklerini yazdı. (11 Mart Günaydın)

Burjuva ideologlar da karalama kampanyasına satılmış kalemleleriyle destek oldular. Rauf Tamer boy boy fotoğrafları olan pankarta rağmen, bilimi bu kadar açıktan reddederek pankartta "Madencinin Katili Grizu Değil, Zengin Kapitalizmdir!" yazılı olduğunu iddia edebildi ve "kapitalizmin zengini mi olurmuş" vb. sözlerle aklı sıra işgalcilerin "cahilliğiyle" alay etti! İşbirlikçi tekelci burjuvazi yanında sınıf savaşımına katkıları yönünden işçilerin düşmanlığını kazanmış, işçilerin dövizlerine "Ardıç Kuşu Seni Biz Avlayacağız!" biçiminde konu olmuş Engin Ardıç'ın madenci katliamına karşı yapılan bir eyleme yönelik yaptığı iğrenç karalamalar da özünü bu işçi düşmanlığından almaktadır. Engin Ardıç, TV'nin özel kanalından uzun uzun "Genç Komünarlar" isminin "nostaljisini" anlatmış, bu grubu "hâlâ Paris Komünül yıllarında, 1870 yıllarında yaşayan, kafaları örümcek ağlarıyla dolu" biçiminde nitelemiş, saldırıya karşı bir savunma, insan onurunu korumanın bir ifadesi olan işgalcilerin açlık grevleriyle de "kızlarımızın kilo vermeleri için iyi olur" biçiminde işkencecilerin diliyle alay edecek kadar azgınlaşmıştır. Ardıç kuşu, işçi sınıfı ve emekçi halk hareketinden, devrimci hareketlerden korkusundan korumalarla da gezse, kuş olup uçsa da madencinin, işçi sınıfının "gazabı"ndan kurtulamayacak.

Aylık Edebiyat ve Sanat dergisi Varlık'ın Mayıs '92 sayısının Taner Ay'ın yazısı işgalin karalanmasında "emeği geçmiş" bütün ideologları geride bırakarak burjuvazinin bayrağını doruğa ulaştırdı: "Boğaziçi işgali kırıldıktan sonra, işgalci 27 gence karşı. Boğaziçi Üniversitesi'nin Lewi's 501'lilerinden çok daha fazla nefret duydum... Bu 27 genç işgal ettikleri binada eylemlerini, yüzlerce cilt kitabı ve kültür tarihimizin eşsiz elyazınalarını paramparça ederek kutlamışlardı... Korkunç bir cehennemi yaşıyorlar... Cehalet cehennemi... Hayatlarının en dinamik yaş dönemini sürdüren bu insanlar niçin kitap okumuyorlar? Niçin kitaplara düşmanlar? Niçin dünyada olup bitenleri merak etmiyorlar."

Bu iğrenç yalan dolan, karalama böyle sürüp gidiyor. Biz gerçeğe dönelim.

İşgalci öğrenciler üç gün boyunca hiçbir şeye zarar vermemiş ve bunu belgelemek gerekliliğine inandıklarından —çünkü bugüne kadarki işgallerde polisin eylemi karalamak, sempatiyi kırmak için özellikle eşyaları saçıp döktüğü, kırıp parçaladığı bilinir— Boğaziçi Üniversitesi Yönetim Kurulu'ndan üç kişilik bir heyet çağırılmışlardı. Polis sonradan binaya kendilerinin vereceği zararın, açığa çıkmaması için heyetin içeri girmesini bilinçli olarak engellemiştir. İşgalciler barikatları kurarken eşyaların zarar görmemesi için çok özenli davranmış, özellikle raf ve parmaklıklar, merdiven döşemesi vb. çok şeyin ahşap olduğuna dikkat ederek "içerde molotof kullanmama kararı" almışlardır.

Burjuvazinin karalama kampanyasında en çok yüklendiği nokta olan "kitap yakma" meselesine gelelim; devrimciler, komünistler insanlığın bugüne kadar yarattığı tüm ilerici değerlere ve kültüre sahip çıkarlar. Bugünün değil, yarının insanları olarak geleceğin proleter kültürünün insanlığın kültüründen, birikiminden sentezleneceğinin bilincindedirler. Bu birikimin bir ifadesi olan kitaplara zarar vermek şöyle dursun, kitapları en çok sevenler, kitaplar yüzünden kitapların asıl düşmanı faşist diktatörlük tarafından gözaltına alınan, işkence gören hatta

tutuklananlar devrimcilerdir. İsmail Beşikçi yazdığı kitaplar yüzünden bugüne kadar defalarca tutuklanmamış mıdır? 12 Eylül döneminde ve hâlâ polisin ev baskınlarında çıkardığı kitapları "gizli döküman" biçiminde veren, "suç unsuru" olarak gösteren faşizmin kendisi değil midir? Kitapları yakan, yasaklayan, depolarda çürüten faşizmin kendisi değil midir?

Burjuvazinin bu "kırp dökümler, harap ettiler, yakıp yıktılar" demagojisi devrimci ve komünistleri "amaçsızca şiddet gösterisi yapan anarşistler" olarak gösterme, böylelikle eylemin içeriğini boşaltma; özünü gizleme, dikkatleri başka noktalara çekme çabalarından başka bir şey değildir. Burjuvazi bunu, sadece işgallerde değil, kendisi için zararlı olan çeşitli eylemlerde yapar. Belediye temizlik işçilerinin Temmuz-Ağustos '92 grevine yönelik yürütülen antipropaganda buna örnektir. TV'den, gazetelerden devam eden "yeter artık bu ne pislik", "çöpler dağ gibi", "hastalıklar yayılıyor", "hayvanlar ölüyor", "halk temizlik işçisinin grevine ateş püskürüyor" vb. bir kampanya ile burjuvazi, temizlik işçilerini "halkın sağlığına zarar veren", "topluma zarar getiren insanlar" izlenimini yaratmaya, belediye işçilerini yalnızlaştırmaya, eylemlerine yönelik sempatiyi kırmaya çalıştı. İşçilerin yaşam koşullarını düzeltme mücadelesinin içeriğini boşaltıp amacını örttü, halkın tepkisini körükleyecek şeylere dikkat çekti.

BÜ idaresinin "demokrat"lığı tarihi eserler için

İşgale karşı kampanyanın bir ayağını da Boğaziçi Üniversitesi idaresi oluşturmaktadır. Üniversite idaresinin işgaldeki politikası tıpkı 20 Ekimde başa gelen SHP-DYP Hükümetinin politikası gibi olmuştur; bol bol demokrasi gevezeliği+daha fazla terör. Üniversite idaresi bir yandan yayınladığı bültende "Üniversitemizin uzun yıllardan beri koruduğu barış, hoşgörü, karşılıklı sevgi, saygı ortamının zedelenmemesi ve korunması için her türlü çaba gösterilmektedir", diyerek polisin ilk gün müdahalesine izin vermediğini söylemiş diğer yandan işgalcilerin bulunduğu rek-

törlük binasının elektriğini, suyunu kesmiş, işgalcilerin rektörle görüşme talebini kabul etmemiş ve 11 Mart Çarşamba günü de polisün azgınca müdahalesini büyük bir keyifle izlemiştir. Sadece, rektörlük binasında polisün sebep olduğu ama işgalcilere yüklenen değerli tarihi eserlere ve elyazmalarına zarar gelmesi üzmüştür onları. İdarenin ilk gün polis saldırısı istememesinin tek gerekçesi de bu değerli eşyalardı zaten, yönetimin "demokrat"lığı değil.

Üniversite idaresinin işbirlikçi tekelci burjuvaziye bir desteği de onun hükümetine attığı "demokrat"lıkta somutlanmaktadır. Rektör yardımcısı, "Polis bizim kararımızı uygulamaya inecbur değildir. Bizim kararımız Anayasaya göre bağlayıcılığı olan bir karar değil, tavsiye niteliğindedir. O operasyonun geciktirilmesi için SHP'li olması nedeniyle Adalet Bakanı ile ilişki kurduk" biçiminde yaptığı açıklamalarla, "Polis müdahalesinin iki gün geciktirilmesini ve işgalci öğrencilere Çarşamba gününe kadar eylemi sürdürmelerine izin verilmesini" SHP-DYP Hükümetinin bir jesti olarak göstermeye çalışıyor. (12 Mart, Cumhuriyet)

Üniversite idaresi ayrıca işgalcilere yönelik "Aralarından iki iç tanesi Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi, diğerlerinin bizimle bir ilgisi yok, dışardan" (10 Mart, Bugün) vb. açıklamalarla basına malzeme vererek, yıllardan beri devrimciler için sürdürülen "dış mihrak", "dışardan gelen kıskırtıcılar" edebiyatına katkıda bulunmuştur.

Sonradan görüldüğü gibi işgalcilerin hepsi öğrencidir. Eylemde Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi on kişi vardır. Bu, sürdürülmüş yalan ve demagojilere karşı bir yanıttır. Bunun dışında bir değeri yoktur. Çünkü sermaye düzenine karşı herhangi bir yerde yapılan eyleme katılan insanların öğrenci, işçi, memur, köylü, işsiz olmaları önemli değildir. Önemli olan eylemin içeriğidir, kapitalizme karşı yapılmış olmasıdır. Toplumun herhangi bir kesimi tarafından yapılabilir, farklı kesimler birlikte dayanışmayla da yapılabilirler. 15-16 Haziran işçi sınıfının direniş günlerinde öğrenciler, polisle çatışan işçinin yanındaydı. İşçi sınıfı, 16 Mart 1978 katliamı karşısında 20 Mart'ta 1 günlük faşiz-

me ihtar grevine gitti. Yunanistan'da Politeknik direnişinde, işçiler şalterleri indirip üniversitedeki öğrencilerin direnişine desteğe geldiler. Dünya devrim tarihi buna benzer dayanışma örnekleri ile doludur ve bu, devrimin zaferi için olmazsa olmaz bir koşuldur.

Devletin uzlaştırmacıları

Biraz terör, biraz "demokrasi"; bir yandan polisin saldırı tehdidi, bir yandan reformist demagoglar. Burjuvazi son kozunu reformistleriyle oynadı. SHP İstanbul İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Av. Ali Rıza Dizdar, dakikalarca dil döktü işgalcileri dize getirmek için: "DGM Savcısıyla görüştim 'eylemcilerin kılına bile dokunulmayacak' dedi. Binadan çıkın, şubede sadece kimlik tespiti yapılacak, ifadeleri savcı kendisi alacak." Reformizmin devlet için pazarlık yaptığı o kadar açıktı ki burjuva basını bile bunu "arabuluculuk girişimi", "içerde bulunanlarla pazarlık sürerken" vb. biçiminde yansıttı. (12 Mart Cumhuriyet)

Sarı sendikalardan rengine yakışır tavırlar

Sarı sendikalar cephesi ise madenci katliamı karşısındaki suskunluklarını işgal karşısında göstermediler. Gösteremezler, çünkü işçi, madenci katliamına karşı yapılan bu eylemden etkilenebilir, eylem kendisine fabrika işgalleri için mesaj olabilirdi. Buna engel olmak için bir sendika ağası olarak ilk "örnek tavrı" Harb-İş Genel Başkanı Kenan Durukan gösteriyor. Harb-İş yayın organının Nisan 1992 sayısında "Terör ve Demokrasi" başlıklı baş yazıda işgal eylemi için "amaç terör olmasa da, teröre prim verilmiş; polisle çatışmaya girilmiş, çevre tahrip edilmiştir, eylemcilerin çoğunun öğrencilikle ilgisi olmayan kişiler olması da, olayların provokatif boyutunu ortaya koymuştur" vb. diyerek işçileri "aydınlatmıştır".

Her şeye rağmen...

Karşıdevrim kampının bunca öfkesi, azgınca yürüttüğü yalan ve demagoji ile eylemi karalama kampanyası, işgalin amacına ulaşmasını engelleyemedi.

İşgal, katliamı unutturma çabalarına bir engel olmayı başardı, kamuoyunda yeniden tartışılır hale getirdi. Tam üç gün boyunca TV'den radyoya, basına kadar adı, amacı ile, —"Kozlu katliamını protesto"yla— birlikte anılan bir eylem oldu.

Karşıdevrimin, halka ve ezilen ulusa karşı en acımasız, en sert ve pervasız saldırıya geçtiği bir dönemde acıların, öfkenin içe akıtılmaması, isyana, eyleme dönüşmesi için bir çağrı olmuş, izlenmesi gereken yolu göstermiştir.

Boğaziçi işgali, faşist diktatörlüğün Newroz'daki katliamlarını protesto eden Hasköy Lisesi işgalcilerine, Beşiktaş DYP işgalcilerine, Edirne SHP işgalcilerine esin kaynağı olmuştur.

Boğaziçi işgali, aynı zamanda öğrenci gençliğin sınırlarının, özellikle son sivil-faşist saldırılarla darlaştırılmasına, "sağ-sol" çatışmasına indirgenmesine, okul içine hapsedilmesine yönelik oyunlara karşı, bu sınırları kıran, öğrenci gençliğin işçi sınıfı ve toplumsal sorunlara karşı duyarlılığını hâlâ koruduğunu gösteren bir eylem olmuştur. Öğrenci gençliğin son iki yıldır yaşadığı tıkanıklığa ve eylemsizliğe katılan bir soluktur.

'80 sonrası yapılan aralık, kendiliğinden gelişen İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü, Basın-Yayın ve Yıldız işgallerinden farklı olarak Boğaziçi işgali bilinçli ve örgütlü bir yönelimin ve hedefin sonucunda yapılmış ilk politik işgaldir. Eylem, burjuva basın bu yanıyla da dikkatini çekmiş, gazetelere "*Üniversite işgalleri başladı*" biçiminde geçmiştir. (Türkiye, 10 Mart)

Aktüel'de de "*Boğaziçi Üniversitesi işgali , gençlik içinde yeni bir politikleşme dalgasının başlangıcı mı acaba?*" biçiminde düşünceler uyandıran, işgalin siyasi niteliğidir, militanlığıdır.

TİKB-Genç Komünarlar imzalı pankartlarıyla, hiç kesilmeyen slogan ve marşlarıyla 6 saat süren barikat savaşlarıyla ve başlı başına 12 Eylül sonrası bu kadar uzun süren ilk işgal olu-

şuyla eylem, öğrenci gençlikte geçmişin militan ruhunu yansıtmış, büyük sempati ve hayranlık uyandırmıştır.

9 Mart'a doğru

Boğaziçi İşgalini sadece 9-11 Mart arasıyla değerlendirmek eksik, hatalı bir yaklaşım olacaktır. Bu yaklaşım, onu amacından koparmak, sadece biçimi öne çıkarmak demektir. Oysa işgal, teşhiri ve protestosunu hedeflediği Kozlu katliamının gerçekleştirildiği 3 Mart'tan itibaren yapılanlar-yapılmayanlar ve bizim, öğrenci gençlikteki çabalarımız ve diğerlerinin tavrı içerisinde değerlendirilmeli, bu yapılırken de amaç ve biçim içiçe kavranmalıdır. Şöyle bir geriye dönüp baktığımızda aşağıdaki sorulara tarihte hangi cevapları buluyoruz: Kozlu katliamına yönelik tepkilerden geçmişte iz, geleceğe miras bırakanı, kalıcı, tarihsel olanı hangisidir? Hangi eylemler silinip gitmiş, hangileri emekçi halkın yüreğine, bilincine kazınmıştır? Bugün için, sınıfın genel bilinç ve örgütlülük düzeyiyle de bağlantılı olarak, işgalin kitleler içindeki etkisi ve sonuçları tam olarak belirginleşmemiştir. Ancak buradan çıkarılması gereken sonuç, tek bir işgalin dahi yetersiz olduğu, sınıfı örgütlemeye çok daha yoğun bir çaba içerisine girilmesi gerektiğidir, yoksa bağış kampanyalarıyla, forumlarla yetinilmesi değil. Kozlu katliamının üzerinden zaman geçtikçe anlaşıldığı gibi, işgalin dışında yapılanlar silinip gitmiş, hatıralara ve tarihe bırakın bir şerh düşmeyi, virgül bile olamamıştır. Ancak biz bu silinip giden tavırları hatırlatmayı bir görev biliyoruz. Çünkü bu tavırları gösteren kesimlerin işgale yönelik karaçalma ve yok sayma politikalarının en iyi teşhiri bu yolla yapılabilir.

Kozlu'ya yönelik olarak asıl hedefimiz öğrenci gençliği kitlesel anlamda devletle karşı karşıya getirecek militan bir eylemli örgütlemektir. Bu amaçla uzun süredir doğru dürüst bir eylem gerçekleştirememiş olan İÖDF'ye (İstanbul Öğrenci Dernekleri Federasyonu) 6 Mart Cuma günü Beyazıt Meydanı'na çıkmayı önerdik. Bu öneri her zaman olduğu gibi, önümü-

ze her türlü engeli çıkaran modern revizyonist-sağ oportünist ittifak tarafından reddedilerek, Çapa'da forum önerildi. Bu konuda, forum+yürüyüş ve Millet Caddesi'ne çıkılıp gerektiğinde devletle çatışılmasında direttik. Bunu direkt olarak reddetme cüreti gösteremeyenler, "nasıl olsa bir yolunu bulup engelleriz" düşüncesiyle kabul eder göründüler, her zamanki gibi. İşbölümü yapıldı ve DY çevresi (Devrimci Gençlik) molotof hazırlama görevini aldı. Çapa'daki eylemin nasıl geliştiğini anlatmadan önce 5 Mart'ta Yıldız'da gerçekleştirilen foruma değineceğiz.

DY çevresinin oluşturduğu Yıldız-Der Yönetim Kurulu, 5 Mart günü Yıldız'da bir forum yapma kararı aldı. Bu kararı kimseye duyurmadığı gibi, örgütlenmesine de kimseyi çağırmadı. Biz bir şeyler yapılacağını hazırlıklardan anladık. Gidip sorduğumuzda ve birlikte örgütlenme talebimizde hep olumsuz bir tavırla karşılaştık. Forumdan sonra "yürüyüş" düşüncelerinin olduğunu ifade etmelerine rağmen güvenmiyor ve eylemi orada dönüştürmeyi düşünüyorduk. Forum bir Amerikan türü protesto gösterisi havasında geçti. Konuşmalarla oradaki tansiyonu yükseltmeye çalıştık. Ancak DY çevresi dışarıdan gelenlerle birlikte eylemde ağırlığı oluşturuyordu. Biz ve MG, DSGH, GKB bu konuda ağırlık koyamayacak güçteydik. Forum, sarı kartonlardan hazırladıkları madenci baretleriyle yaptıkları ölü taklitiyle sona erdirildi. Yürüyüş ise oportünist beyinlerinde ifade ettikleri gibi "düşünce" olarak kaldı.

Yıldız-Der 6 Mart Cuma günü için geliri Kozlu'da ölen madencilerin ailelerine gönderilmek üzere bir şenlik düzenleme kararı almıştı. Bu anlamsız "eylem"e karşı çıkmamıza rağmen gazete ilanları bile verilmişti. Ayrıca o gün İÖDF'nin Çapa'da eylemi olduğu bilinmesine rağmen.

6 Mart günü Çapa'ya gittiğimizde DY çevresinin molotofları hazırlamamış olduğunu öğrendik. Hazırlamaları için iki-üç kez uyarmamıza ve onların da hazırlayacaklarını söylemelerine rağmen hazırlamadılar. Bizim hazırlayacağımızı ancak eylemi yarım saat kadar geciktirmek gerektiğini belirtmemize rağmen forum alelacele başlatıldı. O sırada benzin bile almış bulun-

yorduk. 15 dakikalık bir süre yeterli olacaktı. Caddede polisle çatışmak için molotoflar olmadığından eylem kampus içi yürüyüşle sona erdi. Bizim olabildiğince kalabalık gitmeye çalıştığımız eyleme, diğer kesimler sanki haberleri yokmuş gibi davranarak az güçle katıldılar. Zaten sorun molotofların olmaması gibi teknik bir sorun da değildi. Yürüyüşten sonra İstanbul Üniversitesi Merkez Bina'da faşistlerle gerginlik haberi gelmesine rağmen Çapa'dan oraya bizden başka kimsenin gitmemesi, kendi arkadaşlarını dahi yalnız bırakmaları nasıl bir ruh hali içinde olduklarını gösteriyor.

6 Mart'ta Çapa'dan caddeye çıkılarak gerçekleştirilmesini önerdiğimiz protesto gösterisi de sağ oportünizmin "katkı"larıyla suya düşünce Kozlu katliamının suskunlukla geçiştirilmesine izin veremeyeceğimizden sermaye düzeninden bu katliamın hesabını soracak eylem arayışlarına devam ettik ve İŞGAL'e karar verdik, ama yalnız başımıza değil, diğer gençlik örgütleriyle birlikte. Gençliğin faşizme karşı birleşik mücadelesi ve tek, merkezi, kitlesel örgütü savunumuza uygun olarak diğer gençlik gruplarını da işgale çağırarak ancak katılımadıkları takdirde suskunluğu kara bir leke gibi alnımızda taşıyamayacağımızdan ve işçi sınıfına karşı duyduğumuz sorumluluktan eylemi tek başımıza da olsa yapacaktık. Bu düşüncelerle, "9 Mart'ta Boğaziçi'nde" randevusunu İstanbul'daki bütün gençlik örgütlerine duyurduk. Ancak işgal eyleminin güvenliği açısından bunu "önemli, geniş katımlı forum-protesto gösterisi" olarak yaydık. Buna rağmen Emeğin Bayrağı'nın 61. sayısında "TİKB taraftarı öğrenciler ise, diğer öğrencilere açıklamamış oldukları kararı uygulayarak rektörlüğü işgal etti" demesi siyasi dürüstlikle bağdaşmaz. Emeğin Bayrağı, eyleme katılmamasının bahanesini bulma çabasıyla burjuva basına yakışır bir utanmazlıkla yalana sarılmaktadır. Oysa biz, gençliğin birleşik mücadelesi şiarımıza uygun ve siyasi fırsatçılığın, dar grupçuluğun karşısında olarak diğer gençlik örgütlerinin katılabileceği düşüncesiyle pankartların slogan bölümleriyle imza bölümlerini ayrı ayrı hazırlamıştık. Eğer diğer gruplar katılsay-

di, imzaları kullanmayacaktık. Eylemi yalnız yaptığımızdan imzaları, sloganlara sonradan çengelli iğne ile ekledik.

İşgali önerdiğimiz —foruma katılan— GKB (Genç Komünistler Birliği) ve MG'den (Militan Gençlik) aldığımız yanıt "*kitile çalışması gerekirdi önce*", "*BÜ'de işgal boğulur gider*" vb. olmuştu. Bu iki siyaset bizi rektörlüğün kapısına kadar geçirdi ama işgale katılmadı.

DY çevresi de "*eylemin, kimseye haber verilmeden yapıldığı*" yalanına sarılmaktadır, ancak onun diğerlerinden farkı "işgal" önerisini hak etmemesidir. Çünkü o, forumun yapılmasını bile anlamsız buldu ve katılmadı. Forumu katılmayana işgalin önerilmemesi çok doğaldır.

Tasfiyeci revizyonizmin son durağı

Sınıf mücadelesinde öyle dönüm noktaları vardır ki, alınan tavırlar, tutulan yollar bütün renkleri açığa çıkarır. Örneğin emperyalist savaşa karşı kendi burjuvazisinin yanında olmakla savaşı bir iç savaşa dönüştürmek tavrı gibi. Ya da 12 Eylül, 12 Mart gibi faşizmin saldırıları karşısında direniş ya da teslimiyet gibi.

Öğrenci hareketi de karşısına çıkan her yeni olay ve eylemde sergiliyor kimin ne olduğunu. '87'deki 14 Nisan eylemleri, sivil faşistlere karşı tavır, polis işgaline karşı mücadelenin evrimi hepsi de farklılıkların açığa çıktığı yerler oluyor.

Kozlu katliamı ve Boğaziçi işgali de aynı şekilde dönemin turnusolu oldu; alınan tavırlar ve söylenenlerle —daha çok söylenmeyenler ve suskunlukla.

"Devrimcilik" adına, burjuvazinin yürüttüğü anti-ışgal kampanyasına "sol"dan destek verilmesi fazla gecikmedi. Daha işgal başlar başlamaz İÖDF Genel Kurulu için okulda bulunan Devrimci Gençlik ve Dev-Genç Direniş delegeleri "*bu bir provokasyon*", "*delegelerin güvenliğini tehlikeye atıyorsunuz*" dediler. Ey-

leme katılmamaları ya da destek vermemelerini bir yana bırakıyoruz, en azından polise tavır almak, gelişmeleri izlemek için kampuste kalmayı bile göze alamayarak apar topar okuldan çıkıp gittiler. Katledilen madencilerin sesini duyurmak için işgalcilerin neleri göze aldıkları düşünüldüğünde, bu tavırları utandırılması gereken bir tavrıdır.

İşgalin sürdüğü üç gün boyunca DPG'liler (Devrimci Proleter Gençlik) ve az sayıda devrimci demokrat, polisin varlığına karşı tepki örgütlemek için yüzlerce polise rağmen ellerinden geleni yapmaya çalışırken, kimileri de "işgalin yanlışlığı" konusunda "kafaları açmak" için çenesini işletiyordu. Kısa sürede onlara bunun da yetmediği açığa çıktı. İşgal, Kozlu katliamı ve polis konusundaki bütün afişler DPG imzalıyken forum çağrısının bazı duyarlı öğrencilerle birlikte yapılması onu imzasız asmayı gerektirdi. Bu ise antipropagandasını el altından yürüten Dev-Genç Direniş için büyük bir tehlikeydi. İşgal ve polisin kampusteki varlığı konusunda yapılacak bir forumun derneğe ve tüm "devrimcilere" maledilmesi onları "lekeleyebilir", artık tescillenmiş sağcılıkları konusunda bir kuşku uyandırabilirdi. Ayrıca polisin onları da bu "zararlı faaliyet" in içinde görerek saldırması tehlikesi vardı. Kendilerini temize çıkarmak için hemen harekete geçtiler ve forum afişlerinin yanına "Bu forumun dernekle bir ilişkisi yoktur" vb. açıklama afişleri astılar. Polisin işgali bitirmek için operasyona hazırlandığı sırada polise karşı tavrın örgütlenmesini baltalamaları da hangi saflara destek olduklarını ortaya koymaktadır.

İşgalin bitmesi ve polisin üniversiteden çekilmesinin ardından modern revizyonistlerin elinden Devrimci Gençlik kaptı antiişgal bayrağını. "İKİ İŞGAL" başlıklı afişte tam da burjuva basının mantığıyla, sadece Boğaziçi kitesini baz alarak işgale saldırıyorlardı. Eyleme kampus içindeki ilk "eleştiri"nin "devrimci" bir ad altında yapılması idare ve onun kontrolündeki burjuvalarla gericilerin daha pervasızca bir saldırıya girişmesine güç verirken, ilerici-demokrat kitle içindeki sempatiyi ve polise karşı tepkiyi kafa karışıklığına dönüştürüyordu.

Sanki işgal katliama karşı başka bir tavrın örgütlenmesine engel olmuş gibi "tüm kamuoyunda oluşan tepkinin örgütlenmesi gerekirken" böyle bir eylemi "politik bir gaf" olarak nitelediler. Oysa işgal günü bu konuda forum ve yürüyüşe bile yanaşmadıkları, daha önceki günlerde yapılmaya çalışılan eylemleri en geri düzeye hapsedtikleri ortada. Devrimci Gençlik, kendi sağı ve statükocu hallerini ortaya çıkardığı için bu eyleme tepki duymakta, devrimci radikalizmden korkusuyla burjuva liberalizmine kayan küçük burjuvazinin kaypaklığını sergilemektedir. "İki işgal" mantığıyla yaklaşınca devrimci şiddet ile devlet terörünü, infazları aynı kefeye koyan "biz her türlü teröre karşıyız" diyerek uzlaşmaya çalışan burjuva hukukçularından ne farkları kalıyor? Bu mantıkla düşüncecek olursak, devrimcilerin cezalandırma eylemleri ile faşist diktatörlüğün sokak infazlarını "iki şiddet" olarak aynı kefeye koymaları gerekmiyor mu?

"İki İşgal" başlığı altında polise tavrı alındığını söylemeleri ise tam bir komedi. İşgal süresince ortalıkta görünmeyen, polis estirdiği terörü, destekçilere saldırısını uzaktan seyredenlerin bir de tutup "polis işgaline seyirci kalmaya kimsenin hakkı yoktur" demeleri kendilerini teşhire yarıyor. "Genç Komünarlar'ın, işgali, öğrenci kitlesine macera filmi gibi izlettiği ve işgalle tüm öğrenci kitlesindeki duyarlılığı da bir karşı tepkiye dönüştürdüğü"nü iddia eden Devrimci Gençlik olaylara Aktüel dergisi gibi bakmakta, eylemi değerlendirirken Boğaziçi'nin burjuva zibidilerini baz almaktadır.

İKİ İŞGAL*

Pazartesi gününden başlayarak üniversitede iki işgal yaşanmıştı. Bunu değerlendirecek olursak biri rektörlük işgalidir. Zonguldağ'taki işçi katliamı gibi halkın tüm kesimlerinin duyarlı olduğu bir konuda, tüm öğrenci kitlesindeki duyarlılığı da bir karşı tepkiye dönüştürerek, dünya çapında öğrenci gençliğinin büyük bir silahını öğrenci kitlesine bir macera filmi gibi izlettirebilmek anlaşılır değildir.

Östelik talepleri olmayan bir işgal eyleminin demokratik öğrenci hareketi-
ne ne gibi kazanımlar sağlayacağı bir başka sorundur.

Yaşanan bir diğer işgal de kampus işgalidir. Bu işgali gerçekleştiren ise
polistir. Yıllardır pratik olarak görüldüğü gibi polisün üniversitede hiçbir meşru-
yeti yoktur. Bir kez daha gördük ki üniversitede melek gibi dolaşan polisler,
Çarşamba günü çöplerini kaldırdıklarında yüzlerine kan fışkırtarak, üniversite-
nin bir parçasını yerle bir ettiler ve alıp götürdüler.

Üniversitelerin ise rektörü, öğretim üyesi, çalışanıyla böyle bir işgale se-
yirci kalmaya hatta alkış tutmaya hakkı yoktur tek tek hiçbirimizin. Üniversite-
nin yollarını, bahçesini, kantinini işgal ederek polis üniversitede yaşamı işgal
ediyor. Unutmayalım ki polis üniversitelerde yaşama dair küçük bir filize dahi
bahane olarak bakacaktır.

Üniversitede yaşanan sorunları kim çözecek? POLİS DEĞİL. Üniversite-
nin sorunları tüm üniversitelerin oluşturacağı forumlarda, sınıflarda çözülebilir.
Polisin bilimsel bilgi üretimi ile üniversite ile tek ilgisi yok etmek içindir.

Üniversiteler Bizimdir Bizim Olacak!

DEVRİMCİ GENÇLİK

* Boğaziçi Üniversitesi'nde işgalin bitişinden sonraki gün asılan afiş.

NOT: Afişte ilk asıldığı gün işgal için "siyasi körlükten de öte bir
şey" vb. değerlendirmelerle daha da pervasız bir üslup kullanılıyordu.
Sonraki günlerde iyice teşhir olmamak için bu ifadeleri değiştirdiler.

Eyleme saldırmanın devrimcilikle bağdaşmaz oluşu bir ya-
na, daha işgalciler işkencehaneye yeni götürülmüş, birçoğu da-
yaktan hastanelik edilmişken, birilerinin ilk iş olarak "eleştiri"
korosuna katılmaları insana, emeğe saygısızlık, siyasi ahlaksız-
lıktır. Burjuva-gerici propagandaya devrimcilik adına güç veril-
mesine göz yumulamazdı. Ve "İki İşgal" afişi DPG'liler tarafın-
dan indirildi.

Birkaç gün boyunca afişlerini asıp başında beklemeleri, indiri-
lmesini engellemeye çalışmaları, her şey çok açık değilmiş gi-
bi bir de açıklama istemeleri üzerine 13 Mart'ta afişin indirilme-
si sırasında gerekli açıklama hem kitleye hem de muhataplarına
yapıldı. Tartışmayı uzatıp ilgisiz noktalara getirme çabası üzeri-

BOĞAZIÇI'NDE İKİ İŞGAL*

1. İşgal: 9 Mart'ta Zonguldak katliamını protesto amacıyla yapılan TKB-GK'nın rektörlük işgali... Yaklaşık 300 maden işçisinin öldürüldüğü böylesi bir katliama tüm kamuoyunda oluşan tepkinin örgütlenmesi gerekirken bu tepkinin böylesi dar ve somut talebi olmayan bir eylemliliğe hapsedmek politik bir gaptir. Üstelik işgal eyleminin İÖDF Genel Kurulu'nun olacağı tarihte ve yerde yarım saat önce başlatılması demokratik öğrenci hareketinin eylemliliğine vurulan bir sektedir.

2. İşgal: Boğaziçi Rektörlüğünün de yardımıyla başlayan polis işgalidir. Polis; helikopterleriyle özel timiyle üniversitede terör estirmiştir. 3 gün boyunca üniversitelerin lumpen unsurlarıyla gezip tozan, sohbet eden, çay içen polis 3 günün sonunda işgalcileri öldüresiye dövmüştür. Polise tepki gösteren bir grup öğrenci de polise etkisiz hale getirilmiştir.

Üniversitede Polis İstemiyoruz!
Üniversiteler Üniversitelerindirl

DEVİRİMCİ GENÇLİK

* Boğaziçi İşgali'nden sonra İTÜ'de asılan afiş.

ne DPG'lilerin ve "İki İşgal" türü karaçalmalara karşı çıkan devrimci demokratların protesto ederek kantini boşaltması üzerine konuşacak kimseyi bulamadı işgal eleştirmenleri.

Sorunun açıklama yapıp yapılmamasında olmadığı daha sonraki günlerde ortaya çıktı. Kendilerini teşhir eden "NE FARKLARI VAR?" afişimizi asınca bu sefer de metin üzerine pazarlık yapmaya giriştiler. Sorunları imzalarındaki "devrimci" kelimesinin tırnak içinde yazılmasıydı. Bunun nedenini hem İÖDF Yönetim Kurulu'nda hem de kantindeki kavgalı tartışmalar sırasında kendilerine ve diğer gruplara açıklamamıza rağmen onlar işi fiili saldırıya döktüler. "Eleştiriye tahammülsüzlük" yaygarası yapanları şu açıklamamız tatmin etmiyordu: 1- Bu bir küfür değil, siyasi bir tespitin ifadesidir. Kendilerini devrimcilik ile reformizm arasında yalpalayan ve reformizme doğru hızla yol alan bir çevre olarak görmemizden ileri gelmekte-

NE FARKLARI VAR?

Satılmış tekelci basın, TV'nin resmi, özel kanalları, 12 Eylül profesörleri, hepsi işgalin yarattığı haklılığı ve sempatiyi kirabilmek, gözden düşürebilmek için yalan ve iftira kampanyasına başladılar.

"İşgalci öğrenciler, rektörlüğü harap etmişler, değeri parayla ölçülemeyen kitapları yakmışlar(!)"

"Eylemi öğrencilerin yüzde 90'ı desteklemiyormuş(!)"

"Zonguldak faciası hepsini üzmüş(!) ancak bunların amaçları farklıymış(!)"

"Bunların eylemi farklıymış." Neymiş? "Örgüt eylemi."

Ne yazık ki bu kara çalma kampanyası "devrimci" saflara da sıçradı. "Devrimci" Gençlik katledilen işçiler için yapmadığı kitle çalışmasını işgali karalamak için yürütüyor. Burjuva demagoglardan daha ince bir antipropaganda yürütüyor.

Devrimci bir eylemi savunmak için kılını kıpırdatmayanlar size sesleniyoruz!

Karaçalma kampanyasına katılarak gerçek safınızı gösterdiniz. Oysa eylesizliğinize uygun bir sessizlik içinde kalmak sizi daha az teşhir edecekti.

Gölge etmeyin, YETER!

18 Mart 1992

DEVRİMCİ PROLETER GENÇLİK

TEŞHİR EDİYORUZ!

Birkaç gündür Boğaziçi'nde bir afiş tartışması sürüyor. En sonunda dün bu kavgaya da dönüştü. Devrimci Gençlik'in astığı işgali burjuva basının diliyle eleştiren "İKİ İŞGAL" başlıklı afişe karşı, devrimcilik adına içine düştükleri durumu teşhir eden bir afiş hazırlayıp yanına astık. Daha önce "İki İşgal" başlıklı bu afişi indirerek tavrı almıştık. Ardından; karşımızdakilerin amacının, işi anlamsız bir kör dövüşüne çevirerek gündemi kaydırmak, işgalin yarattığı sempatiyi gölgelemeye çalışmak olduğu açıkça ortaya çıktı. Bizler de onların istediği minderde gürleşmek için; tavrımızı bir eleştirici afişe asarak sürdürdük. Bu arada Dev-

rimci Gençlik daha masum bir poz takınmak için ilk gün astığı afişteki kimi yakıştırmaları temizleyerek sürdürdü afişini asmayı...

Dün siyasi eleştiriyi dayanamayan Devrimci Gençlik taraftarları afişimizi indirmeye çalışarak, bizlere sokak kabadayıları gibi saldırdılar. Bizlere "İstanbul'da hiçbir afiş astırmamak" "üniversitelere sokmamak" gibi gülünç tehditler savurdular. Bunlara cevap vermeyi bile gereksiz buluyoruz.

Faşistlerin ve gericilerin devrimci değerlere saldıran afişlerine tavrı almakta tereddüt gösterenlerin, devrimci bir siyasi eleştiriye karşı savaş açmaları düşündürücüdür.

Bizim sabahtan akşama kadar afiş as-afiş indir kavgasıyla uğraşacak zamanımız yok. İşgalci arkadaşlarımıza maddi yardım toplamakla, devrimci çalışmamızı yürütmekle uğraşmak gibi sorumluluklarımız var.

Taraftarlarını ancak diğer devrimci grupların yaptıklarına tavrı aldırma temelinde harekete geçirebilen, Boğaziçi'ne son 6 ayda ilk afişlerini "işgalin eleştirisi" için asan, sağcı-pasifist çizgisiyle öğrenci hareketine zarar veren bu anlayışla mücadelemizi sürdüreceğiz. Ancak bunu, "sol içi çalışma" havasıyla "iki taraf da suçluydu" diyerek içinden sıyrılabilecekleri bir zeminde yapmaya çağız.

Son astığımız afişin de bizlere saldırılarak indirilmesi nedeniyle görüşlerimizi bu yolla açıklamayı uygun bulduk.

YAŞASIN GENÇLİĞİN FAŞİZME KARŞI BİRLEŞİK MÜCADELESİ!

19 MART 1992

DEVRİMCİ PROLETER GENÇLİK

dir. 2- Bu, daha önce birçok kereler ifade ettiğimiz yayın organlarımızdan bilinmektedir. Bu nedenle yeni bir açıklama istenmesi anlamsızdır.

Devrimci Gençlik, bir direniş belgesi olan bu kitapta bu kadar yer tutmaya layık olmasa da dönemin aydınlatılması, gelecek nesillere doğru olarak aktarılması ve belgenin bilimsel olması kaygısını taşıdığımızdan bunu gerekli gördük. Konuyu o dönem çıkardığımız "TASFİYECİ REVİZYONİZMİN SON DURAĞI" bildirimizle bitiriyoruz.

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA: TASFİYECİ REVİZYONİZMİN SON DURAĞI

Boğaziçi İşgalinin ardından egemen kesimlerin yalan, iftira ve karaçalma kampanyasına katılan ve kendilerine "Devrimci Gençlik" sıfatı takan 12 Eylül'de en koyu tasfiyeciliği yaşayan eski Dev-Yol çevresi, "kraldan çok kralcı" kesilerek saldırılarını sürdürüyor.

Okul kantinlerine astıkları "İki İşgal" başlıklı afiş ile bu devrimci eylemi polis işgali ile özdeşleştirebiliyor.

Bu, Zonguldak katliamını protesto etmek amacıyla tam 3 gün aç susuz direnen, ardından sloganları, molotoflarıyla çarpışan 27 komünarın onurlu eylemine en aşağılık ve utanmazca bir karaçalmadır.

Boğaziçi İşgalinin yarattığı sempatiyi kırma, öğrenci gençliğin ileriye doğru attığı her adımda barikat olma tavrıdır.

Tasfiyeci revizyonistler, sadece kitlenin geril bilincine egemenlerle aynı tarzda seslenen afişleri asmakla yetinmeyip Boğaziçi Üniversitesinde (bu durumu teşhir için bildiriler dağıtan) DPG'lilere, başka okullardan topladıkları lumpen' güruhlarıyla saldırmışlardır. İki gün öncesinde polisten dayak yiyen yoldaşlarımızı dövmek küstahlığında bulunacak kadar işi çığırından çıkarmışlardır.

Bu ne cesarettir? Bu ne külhanbeyliktir?

Faşizme karşı ne denli korkak ve sağcıarsa, komünistlere ve devrimcilere karşı da o denli saldırgan ve fütursuzdur bunlar.

Bu saldırganlar, daha dün gerici, sivil-faşistlerle çatışmalarda uzlaşma girişimlerinde bulunurken polis işgali ve terörü karşısında "karikatürize" edilen biçimler dışında parmağını oynatmayan, devrimci her eyleme "provokasyon" diye saldıranlardır. Polisin, gerici ve sivil-faşistlerin saldırılarında sağcı, korkak ve pasifist tutumları devrimci demokrat herkes tarafından çok iyi bilinir.

Devletin gücü karşısında korkuya kapılan, dizleri titreyen bu sefiller, komünistlere saldırıda aslan kesiliyor! Güce tapınan küçük burjuvazinin aşağılık tavrıdır bu.

Onlara, devletin gücünden korktukları kadar devrimcilerin ve komünistlerin gücünden de korkmalarını tavsiye ediyoruz. Yaptıkları hiçbir şeyin yanlarına kalmayacağını iyi bilsinler.

Bu çevre, her türden burjuva, karşıdevrimci görüşlere karşı "Demokrat"tır. Hoşgörülü, uzlaşmacıdır. Ama devrimci görüşlere hele de radikal tavrılara karşı en azgın "despot"tur, yasakçısıdır.

Şimdi de kalkmış tırnak içinde "devrimci" dediğimizde küplere biniyorlar. Göstermelik histeri çılgınlıkları atıyorlar.

Durun bakalım!

12 Eylül'den sonra "devrimci" sıfatını bile kullanacak cesareti ve yüreği gösteremeyip kendini "Demokrat!"lıkla sınırlayan bizzat siz değil misiniz?

Bu ülkede "Demokrat!" olmayı devrimci ya da komünist olmaktan daha zor addeden sizler değil misiniz?

Sizin kendinize uygun bulduğunuz isim, biçtiğiniz misyon "Demokrat!"lıktır. Ama onun bile hakkını veremediğiniz için biz (!)in yanına (?) koyuyoruz.

Şimdi bizi iyi dinleyin "Demokrat!?" baylar!

Sizler öğrenci hareketi içinde '87'lerde tasfiye edilen revizyonist-reformist kırması "Yarın" çevresinin günümüzdeki tezahürüsünü.

"Yarın" çevresi 14 Nisan eylemliliklerine, öğrenci gençliğin '80 sonrası en kitlesel en militan eylemlerine karşı, tıpkı şimdi sizin işgal eylemine yaptığınız gibi saldırdı. "Provokasyon" dedi, eyleme giden öğrencilerin önünü kesip "gitmeyin, oyuna geliyorsunuz, polis saldıracak" dedi.

Ama bütün bu çabalar, onların ömrünü uzaltmaya, öğrenci hareketinin daha da militanlaşarak sürmesine engel olamadı. Tersine kendi ömürlerini daha da kısaltan hatta sonlayan eylem oldu 14 Nisan.

Bugün DY çevresinin BÜ işgaline saldırısı "Yarın"çılardan farksızdır. Böyle gittikleri sürece sonları da onlardan farksız olacaktır. Sınıf mücadelesi, yükselişine ayak uyduramayanları tükendikleri yerde kendi dışına fırlatıp atmaya devam edecektir. Devrimci-radikal eylemlerin önünde durdukça, onlara çamur atıkça daha fazla bataklığa saplanmaktan ve boşulup gitmekten kurtulamayacaklardır.

Grupçuluğun gözünü kör etmediği, dürüstlüğü, samimiyetini, devrimci coşkusunu ve inancını koruyan her devrimci-demokrat teslim eder ki, BÜ işgali Zonguldak kallieminin geçiştirilmesine, unutturulmasına karşı, 27 gencin vücutlarıyla siper olduğu, TV'den, burjuva basına her yerde adı amacıyla birlikte anılan bir eylem olmuştur.

Öğrenci gençliğin sınıfla dayanışmasını sembolize eden bu eyleme resmi ağızlarla aynı şekilde, hatta daha fazla saldıranlara karşı, "tarafsızlık" egemen ideolojinin taralı olmaktadır bu olay şahsında.

Şurası bilinir ki DPG devrimci-demokrat her siyasi yapının ajitasyon-propaganda özgülüğünü savunur. Ancak devrimci değer ve eylemlere saldırı-

larda ister gerici ya da faşistinden gelsin isterse kendilerine "devrimci" diyen "Demokrat!?"lardan gelsin aynı kararlı tavrı sergilemekten geri drmaz.

Hiç kimse fiili saldırılara varan bu cretkarlık karşısında bizden "İsa tavrı" bekleyemez.

Bu sorun DY evresi ile DPG'nin sorunu değildir yalnızca. Bu, reformizm ile devrimciliğin, uzlaşmacılık ile mücadelenin, pasifizm ile militanlığın çelişkisi-
dir. Gerileyen, yok olan ile gelişen, ileriye yürüyenlerin çelişkisidir.

Karşidevrimin, polisi, gericisi, sivil-faşisti ile Kürt halkına, işçi sınıfının, emekçi kesimlere ve ğrenci gençliğe saldırılarının pervasızlaştığı günümüzde, devrimci glerin arasında birlik ve dayanışma her zamankinden daha önem kazanıyor.

Mücadele sertleştikçe saflar ayrışıyor, netleşiyor. Öğrenci gençlik de yeni bir saflaşma eşiğinde. Dün olduğu gibi bugün de yenilen reformizm, kazanan ML'ler ve tutarlı devrimci-demokratlar olacaktır.

DY evresinin sözlü-yazılı, fiili saldırıları karşısında tüm devrimcileri birlikte tavrı almaya çağırıyoruz. Tüm güçleri tankıyla, topuyla, copuyla saldıran karşı-
devrime karşı militan, kararlı bir mücadeleye seferber olmaya davet ediyoruz.

FAşIZME KARşI MÜCADELE

REFORMİZME KARşI MÜCADELEDEN AYRILAMAZ!

DEVİRİMCİLERE UZANAN ELLERİ KIRACAĞIZ!

YAşASIN GENçLİğİN FAşIZME KARşI BİRLEşİK MÜCADELESİ!

20 Mart 1992

DEVİRİMCİ PROLETER GENÇLİK

İşgale yönelik saldırıların reformist koluna karşı diğer genç-
lik rgtleri Genç Komünarlar'ın yanında yer almış olsalar da
eylemin arşamba günü bitirileceğini bilmelerine ve yapılan
tüm çağrılara rağmen faşist diktatörlüğün saldırıları karşısında
Genç Komünarlar'ı yalnız bıraktılar. Bu açıdan eyleme karşı
olan diğerlerinden farksız bir edilgenlik içinde kaldılar.

İşgale saldıranlarla bizim dışımızda onlara tavrı alan ya da
katılmayıp da işgale saygı duyduğunu söyleyen tüm gençlik
grupları adeta ortak tavrı gösterip yayın organlarında ya işgal
olmamış gibi davranarak hiç yer vermediler ya da burjuva basi-

nın bile daha çok yer verdiği olayı bir-iki satırla geçiştirdiler, kendilerini bir kez de böyle teşhir ettiler. Katliam karşısındaki tavırsızlıklarını işgal karşısındaki suskunluklarıyla birleştirdiler. Ve tarihe böyle geçtiler.

Kozlu katliamına karşı "GREV, GÖSTERİ, İŞGAL" gibi büyük çaplı eylemlere çağrı yapan DEVRİMCİ PROLETARYA, sesine kulak veren Genç Komünarlar'ın işgali için 4. Özel Sayısını çıkardı. Eylemi suskunlukla karşılayan devrimci basın içerisinde işgali destekleyen tek ses oldu.

BOĞAZIÇI İŞGALI

Madenci katliamının geçtiştirilmek istenmesine ve duyarsızlığa karşı

BİR BAŐKALDIRIDIR!

ACIYI, ÖFKEYİ İŞYANA DÖNÜŐTÜRMEİNİN ADIDIR!

9 Mart Pazartesi günü, 27 komünist öğrenci, Zonguldak katliamını protesto için 3 gün boyunca Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğünü işgal etti. Aynı günün akşamı, yüzlerce çevik kuvvet, özel tim ve helikopterlerle kuşatıldı Rektörlük binası. Olağüstü toplantıya çağrılan BÜ Yönetim Kurulu "binaya zarar gelmemesi için polis in müdahalede bulunmaması" nı sözlü ve yazılı olarak açıkladı. Zaten işgalci öğrenciler, binaya girdikleri an, Rektör Yardımcısı Metin Balcı'ya, amaçlarının "Zonguldak madenci katliamını protesto etmek" olduğunu, "binaya zarar verecek bir davranışta bulunulmayacağını", 3 gün sürecek protesto eyleminden sonra çıkacaklarını" bildirmişlerdi. Ayrıca bu eylemi destekleyen öğretim üyesi ve çalışanların istiyorlarsa kendileriyle birlikte kalabileceğini ama kimseni zorla tutmak niyetinde olmadıklarını, dileyenin hemen o anda binayı boşaltmada özgür olduğunu duyurmuşlardı. Öğretim üyeleri ve çalışanlar binayı boşalttıktan sonra işgalciler kurdular barikatlarını, astılar pankartlarını: "Madencinin Katili Grizu Değil, Kapitalizmdir!", "Yaşasın Boğaziçi İşgalimiz!", "Eralp Yazar Yoldaş Kavgamızda Yaşiyor, Yaşatacağız!"

İşgalcileri dize getirmek için yiyecek vermediler, elektriklerini, sularını kes-tiler. Ama 3 gün boyunca hiç kesilmedi sloganları, marşları: Her defasında da- ha gür daha coşkulu çıkıyordu sesleri. "Suyu, elektriği mi kesiyorsunuz, biz de açlık grevine başlıyoruz" diyorlardı. Her saldırıya bir savunma eylemi ile yanıt veriliyordu.

İşgalin 3. günü (11 Mart Çarşamba) işgalci öğrenciler daha başından be- lirttikleri gibi binayı boşaltacaklarını duyurdular, tek koşulları vardı: "Polis okul- dan çekilsin!" Ayrıca BÜ Yönetim Kurulu'ndan 3 kişilik bir heyet istiyorlardı, binada hiçbir zarar olmadığını göstermek için. Çünkü çok iyi biliyorlardı, polis daha sonra içeri girip yıkıp yıkacak sonra da "işgalci öğrenciler yaptı" diyecek- ti. Bugüne kadar çok örneklerini yaşamışlardı. Nitekim öyle de oldu.

İşgalcilerin bu talebi karşısında BÜ Rektörü E. Toğrol "Bu iş beni aştı" di- yordu. Muhatap olarak da "Çevik Kuvvet Müdürü"nü gösteriyordu. İçişleri Ba- kanı İ. Sezgin, Vali H. Kozakçıoğlu da öyle diyorlardı: "Bu iş rektörlüğü aşmış- tır, polisin saldırmaması yanlıştır."

Ülkenin en "özerk" üniversitelerinden BÜ'de bile rektörlük kararının "kuy- met-i harbiyesi" bu kadardı.

İşgalcilerin talebi kabul edilmiyor, polis üniversiteden çıkmıyordu. Bu ara- da Rektör Yardımcısı M. Balcı'nın "uzlaşma" girişimleri, işgalcilerin "Teslim Ol- mayacağız!" "Sonuna Kadar Direneceğiz!" haykırışları arasında tuz-buz olu- yordu. Bu direngenlik karşısında M. Balcı "... çok zorladınız, sonunuz Saddam'ın sonundan farksız olacak" diyordu. Bu arada "farkında olmadan" kendini ABD temsilcisi, "çevik kuvveti" de ABD ordusunun yerine mi koyuyor- du?!

Çevik kuvvet ve özel tim, öğle saatlerinde girmeye çalıştılar binaya. Tam o sırada peş peşe işgalcilerin molotofları patladı.

Yine aynı anda binanın önünde, top sahasında bekleyen kalabalık öğrenci kitlesinden 150-200 kişilik grup, seslerini işgalcilerin seslerine kattı. Karşılıklı şiiirler okunuyor, marşlar söyleniyordu. Hep beraber haykırıyorlar: "Polis Dışa- rı!", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Yaşasın İşçi Sınıfıyla Dayanışma İş- gallimiz!"

Polis şaşkına dönmüştü. Destekli öğrencilere de saldırmakta gecikmedi. Bunun üzerine destekçiler "oturma eylemi" yaptılar. İşgalcilerle birlikte gözaltı- na alınana kadar birlikte attı yürekleri, sloganları...

Çevik kuvvet ve özel tim 2 saat içinde ancak giriş kapısını kırıp alt kata gir- meyi başarabildi. Bir süre sonra geri çıktılar. Barikatları aşmayı başaramıyor-

lardı. Bunun üzerine duvarı delmeye başladılar. İşgalciler pencereden bağıryorlardı, destekçi kitleye ve basına: "Duvarı deliyorlar ama teslim alamayacakları!" Bir süre sonra çevik kuvvet kalkanını büküp attılar dışarı, coplarını alıp fırlattılar. Hançerelerini yırtarcasına atıyorlardı sloganlarını. Polisin duvarı kırmaya başlamasıyla birlikte onlar da "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!" "Yaşasın Boğaziçi İşgalimiz!", "TİKB-Genç Komünarlar" sloganlarını yazdılar dört bir yana.

Polis vahşice saldırıyordu. Copların biri inip biri kalkıyordu. Bir işgalciyi 10-15 çevik ortasına alıp vuruyordu. Yere düşenlerin üstüne çıkıp tepiniyorlardı. İşgalcilerin sloganları kan revan içinde götürülürken dahi susmadı, zafer işaretleri eksik olmadı.

Onlarca basın mensubunun önünde cereyan ediyordu bu olaylar. Olayı görüntülemeye çalışan gazetecilere de saldırdı polis. DP muhabiri de dahil olmak üzere bir çoğunun fotoğraf makinesi kırıldı, filmleri gaspedildi. Öylesine gözleri dönmüştü ki, gazetecileri hastanelik yapanların işgalcilere neler yaptıklarını çıkarabilmek hiç de zor değildi. Direnişin resimlenmesini, belgelenmesini önlemekti amaçlanan. Ama bu olası mıydı?

27 komünar, sıkılan yumrukları, zafer işaretleri, sloganları ile binanın küçük pencerelerinde moral, umut ve inanç taşıdılar, ezilen ve emekten yana olan herkesin yüreğine.

Paris Komününün yıldönümünde barikat savaşlarını, II. Dünya Savaşı'nda "sosyalist anayurt"un sokak sokak, ev ev, oda oda Moskova savunmasını yeniden yaşattılar. Bağcılar, Sefaköy'ün granitten kalesini hatırlattılar.

KOMÜNARLAR BÖYLE SAVAŞIR, BÖYLE ESİR DÜŞER dedirttiler.

***

Neydi "Boğaziçi İşgali"nin amacı? 27 genç, niye canlarını tehlikeye atma pahasına kendilerini ortaya koymuşlardı?

9 Mart 1992 tarihli "basın açıklaması"nda amaçlarını şöyle dile getiriyorlar:

"Biz komünist ve devrimci öğrenciler, bu yalan ve utanmazca sürdürülen ikiye bölme son verilmesini, gerçek sorumluların ve katillerin açığa çıkmasını istiyoruz. İşçi sınıfı ve emekçi halkımızın bu işçi cinayetine karşı acımızı, öfkemizi kapitalist düzenden kaynaklanan bu işçi cinayetine karşı acımızı, öfkemizi haykırıyor, tüm halkı ve demokratik kuruluşları daha duyarlı davranmaya, protesto eylemlerini yükseltmeye çağırıyoruz."

Zonguldak'ta, hemen her iki-üç yılda bir yaşanan madenci katliamının en fazla kaybı veriliyordu. Yüzü aşkın ceset çıkarılırken, 150'si yerin altında diri di-

ri bırakılıyordu. Bu, Avrupa'da son 30 yıldaki en büyük maden katliamıydı. Dünyada 3 milyon ton kömür çıkarılırken 1 işçi ölüyor, Türkiye'de ise 1 milyon tona 18 işçi kurban veriliyordu. Tam 45 katı.

Teknolojinin böylesine geliştiği 21. yüzyılın eşliğinde yüzlerce işçinin ölmesi nasıl oluyordu? On yıllardır aynı ilkel aletlerle çalışan Zonguldak işçisi, hiçbir teknolojik yenilenme gereği duyulmadan, bunu gereksiz masraf sayan kapitalizm tarafından kömür gibi kara bir "alinyazısı"na mahkum edilmişti.

Bu ne bir "kader", ne de "kaza" idi. Apaçık ihmal vardı. Gaz oranının yükseldiği çok önceden görülmesine rağmen müdahale edilmemişti. Buna rağmen utanmazca "kaza" deniliyor, sahte gözyaşları, acıklı söylevler ve göstermelik bağışlarla geçiştirilmeye, üstü örtülmeye çalışılıyordu.

İşte "Boğaziçi İşgali"nin asıl amacı, Zonguldak madenci kullamının gerçek sorumlularını açığa çıkarmak, onun "kaza" süsü verilerek geçiştirilmesini önlemektir.

Katliamın ardından 3 gün geçmeden haber değeri bile trafik kazalarıyla, ölen "gazi"lerle aynı düzeye düştü. Karabağ olayları ile körüklenen milliyetçi rüzgarlarla madenciler unutturulmak isteniyordu. Karabağ katliamı için gösterilere izin verilir, hatta teşvik edilirken, kardeşini, eşini, oğullarını yitiren Zonguldak halkının protesto eylemine yine coplarla saldırılıyor, onlarca gözaltına alınıyordu.

Boğaziçi İşgali, bu durumu protesto etmek ve Zonguldak katliamının unutturulmasına izin vermemek içindi.

Henüz cesetlerin cenazesi kalkmadan "ocaklar kapatılmalı" tartışması başlatılarak, ölümlerin acısını, işsiz kalma korkusu ile bastırma girişimine bir tepki, bir başkaldırı idi.

Karşıdevrimin, halka ve ezilen ulusa karşı en acımasız, en sert ve pervasız saldırıya geçtiği böylesi bir dönemde acıların, ölmenin içe akıtılmaması, işyana, eyleme dönüşmesi çağrısıydı. İzlenmesi gereken yolun gösterilmesiydi.

Boğaziçi İşgali, aynı zamanda öğrenci gençliğin özellikle son sivil-faşist saldırılarla darlaştırılan, okul sınırlarına hapsedilen, hatta "sağ-sol" çatışmasına indirgenmek istenen oyunlara karşı, bu sınırları kıran, öğrenci gençliğin işçi sınıfı ve toplumsal sorunlara karşı duyarlılığını hâlâ koruduğunu gösteren bir eylem oldu. Bu, kendi içinde öğrenci gençliğin son iki yıldır yaşadığı tikanıklığa ve eylemsizliğe katılan bir soluktu.

Peki neden işgal? Başka bir eylem biçimi olamaz mıydı?

Zonguldak katliamı öyle herhangi bir olay değildi ve herhangi bir eylemle geçiştirilemezdi. O güne kadar yapılan forum, yürüyüş, duvar gazetesi, yardım kampanyası türü biçimler, katliamın geçiştirilmesinin, unutturulmasının önüne geçemezdi. Bu ancak bugüne kadar yapılagelenden daha farklı, daha radikal ve militan bir eylemle olabilirdi. Bunu da ancak içinde bulunulan koşullar içinde bir "işgal" eylemi ile sağlamak mümkündü.

Sonuçlarına ve yankılarına baktığımızda BÜ İşgali, tam 3 gün boyunca TV'den radyoya, basına kadar adı, amacıyla birlikte anılan bir eylem oldu.

Katliamı unutturma çabalarına bir engel olmayı başardı, kamuoyunda yeniden tartışılır hale getirdi.

Dönemin sertleştiği ve saldırıların cepheden geldiği bir zamanda bunu cepheden göğüslemenin, militanca tavır koymanın işaretini verdi.

Öğrenci gençlikte geçmişi militan ruhunu yaşattı, büyük sempati ve hayranlığını kazandı.

***

Satılmış tekelci basın, TV'nin resmi-özel kanalları, 12 Eylül profesörleri, hepsi, işgalin yarattığı bu sempatiyi ve haklılığı kiraltırmak, gözden düşürebilmek için yalan ve iftira kampanyası başlattılar:

İşgalci öğrenciler rektörlüğü harap etmişler, değeri parayla ölçülemeyen kitapları yakmışlar, kırıp dökmüşler(!)

Öğrencilerin %90'ı bu eylemi desteklemiyormuş(!)

Zonguldak faciası hepsini üzmüş(!) ama bunların amaçları farklıymış(!)

3 gün boyunca işgal izleyen herkes tanıklı ki, işgalci öğrenciler, polis binaya girinceye kadar hiçbir şeye dokunmamışlardır. Öyle olsaydı BÜ Yönetim Kurulu'ndan 3 kişilik bir heyeti çağırırlar mıydı? Molotofları atarken bile kitaplara zarar vermemeye özen gösterdiklerini herkes gördü. Kaldı ki, devrimcilerin kitap sevgisi biliniyor. Onlar, insanlığın bugüne kadar yarattığı tüm ilerici değerlere ve kültüre sahip çıkarlar. Bugünün değil, yarının insanları olarak geleceğin proleter kültürünün insanlığın kültüründen, birikimlerinden sentezleneceğinin bilincindedirler.

Kitap düşmanı, bilim düşmanı, kültür düşmanı FAŞİZMDİRİ Binlerce kitap, film yakan, yasaklayan, depolarda çürüten, kitabı "suç unsuru" gören bu konuda Hitler faşizmi ile yaşanan 12 Eylülcüler ve onların devamcıları değil midir?

Bina Çevik Kuvvet ve Özel Timin girmesiyle harap olmuştur. Duvarları delen de, kitapları yakan da onlardır. O üzerine çok litredikleri binanın bu hale gelmesinde BÜ Yönetim Kurulu'nun da payı vardır. Öte yandan işgalci öğren-

ciler vahşice dövülür, çoğu hastanelik olurken bu konuda tek laf etmeyen profesörler ne kadar çağdaş ve bilim adamı olduklarını da göstermişlerdir.

Öğrencilerin %90'ı eyleme karşıymış(!)

Boğaziçi'nde sivil polislerin, sivil faşistlerle birlikte öğrencilerin arasında işgalin antipropagasını yaptıkları, hatta onların arasına karışıp "yuh" çektikleri gözlenmiştir.

Öğrenci gençliğin ve BÜ öğrencisinin ezici çoğunluğu polisin üniversiteye girmesine karşıdır. İşgalin haklılığını gölgelemek için bilinçli bir şekilde gerici, faşist ve düzen adamı tipler seçilmiş ve bu durum abartılmıştır.

Aynı şekilde eylemi gönülden destekleyenlerin ötesinde, eylemleri ile destekleyen 200'e yakın kitle, 15-20 kişi gösterilerek küçültülmeye çalışılmıştır.

Bunların hepsi bilinçli bir çabayla yapılan düzmecelerdir.

"Zonguldak faciasının hepsini üzdüğüne" ise kim inanır? Ocaklarda güvenlik için tek kuruş harcamayı boşa giden para gören, önce "özelleştirme" ardından "kapatma" tartışmaları ile yüzlerce madenciyi işsiz ve aç kalma tehlikesi ile yüz yüze bırakan; çığ altında kalan köylüleri bir haftada çıkaramayan, 150 madenciyi diri diri gömerken Karabağ'ı kurtarmak için cihad çağrılarını yapan bu kapitalist düzenin koruyucuları ve sözcüleri mi üzülmüşlerdir"

Dökülen timsah gözyaşları bile üç gün içinde kurumuş, "her şey 'arabağ için" haline gelmiştir.

"Bunların eylemi başkaymış"(!) Neymiş?

"Örgüt eylemi"(!)

***

Ne üzücüdür ki benzer söylemler kendisine devrimci-demokratım diyen kesimlerden de duyulabilmiştir.

Bu; eylemin özünü, amacını, verdiği mesajları bir yana bırakıp biçimi öne çıkarmak ve dar düşündürmektir.

Devrimci Proleter Gençlik, Zonguldak kalfiamı için son günlerde gerici ve faşistlerin gösteri alanına dönüşen Beyazıt Meydanı'na çıkmayı önermiştir İÖDF'ye. Karşısında blok halinde "Çapa'da forum ve yürüyüş" önerisini bulmuştur. Millet Caddesi'ne çıkmada hemlikir olunmasına rağmen yine fakülte içinde yürüyüşle bitirilmiştir.

Bu eylemin Zonguldak kalfiamının geçiştirilmesine, unutturulmasına karşı, olayın büyüklüğüne ve vehametine uygun bir eylem olduğu iddia edilebilir mi?

Zonguldak için yapılan en kitlesel ve birleşik eylem budur. Diğerleri okul içi forum ve yardım kampanyaları ile sınırlıdır.

Ne acıdır ki, egemenlerin ve sözcülerinin katliamı geçiştirmek istemesine devrimci-demokrat kesimlerin adımları uygun dūřmüřtür. Yasak savma kabilinden, her zamanki eylem biçimleri ile yaratılan duyarlılığı kırabilmek mümkün müdür? Olmadığını yaşamın kendisi göstermiştir.

9 Mart'ta BÜ'de toplanacak olan İÖDF Genel Kurulu'nda, DPG, tüm üye grup ve delegelere forum ve kampus içi yürüyüş çağırısı yapmıştır. Sadece MG ve GKB delegeleri katılır bu eylemlere. "İşgal Komitesi" forum ve yürüyüşe dahi katılmayanlara "işgal" eylemini önerme gereği duymaz, MG ve GKB'ye bildirir. Aldıkları yanıt "kille çalışması gerekir önce" "BÜ'de işgal boğuluğ gider" olmuştur.

Bu durum sadece işgal öncesi ve işgal anında geçerli değildir. İşgalden sonra DPG'nin bildiri, afiş ve sözlü duyurularına, eylemin 3. gün biteceği başından bilinmesine rağmen, gençlik gruplarından destek gelmemiştir. Eylemi doğru bulduklarını bildirenler de her nedense 3 gün süresince "örgüt içi mekanizmayı yaratamamışlar", sonuçta diğerlerinden farksız bir edilgenlik içinde kalmışlardır.

Eylemi destekleyenler ise DPG ve BÜ'deki bazı demokrat çevrelerdir.

İşgal, sadece işgal eylemi olarak yalnız bırakılmamış, destekte de gereken duyarlılık ve sorumluluk gösterilmemiştir.

Bunun da ötesinde işgale, rejimin diliyle saldıranlar bile olmuştur. BÜ'de işgali desteklemek için asılan bir duvar gazetesine "altına imzantızı atın, bu tüm derneği ve devrimcileri bağlıyor" karşı çıkışı gelmiştir. Ardından karşı afiş hazırlayacak kadar rezilleşen; "Genel Kurulu provoke ettiler" gibi utanmazca yalanlar yayan, korkunun ve grupçuluğun gözlerini karalttığı aynı kesimlerdir.

***

Devletin ve revizyonist-pasifistlerin tüm kara çalmalarına rağmen BÜ İşgali, öğrenci gençliğin, ezilen ve emekten yana olan kesimlerin gönülden desteğini almıştır. O, '80 sonrası ilk politik işgaldir. Kendiliğinden değil, bilinçli ve örgütlü bir yönelimin ve hedefin sonucunda gerçekleşmiştir. Öğrenci gençliğin işçi sınıfıyla dayanışmasını sergileyen, en militan eylemdir. Zonguldak katliamına karşı öğrenci gençliğin kendi cephesinden üzerine düşeni-yaptığı bir eylem olduğu kadar diğer kesimlere de bir model yaratmıştır.

Yine '80 sonrası en uzun süren bir işgal; ve tam 6 saat çatışarak yine en uzun süren barikat savaşıdır.

Militanca başlamış, militanca sürmüş ve aynı kararlılıkla ve militanlıkla bitirilmemiştir.

'80 sonrası öğrenci gençlik hareketinde bir kilometre taşı, iz bırakacak bir eylem olmuştur. BÜ İşgaliyle tarihe yeni bir řerh dūřülmüřtür.

V. BÖLÜM

DAVA DOSYASI

Boğaziçi İşgali davasında düzen yargılanıyor*

Yaklaşık iki ay önce yüzlerce maden işçisi can çekişen kapitalizmin ölmemesi için öldürüldü. Bir başka anlatımla, sermaye Kozlu maden ocaklarında 463 işçiyi idam etti. Kapitalizmin kâr hırsının bir parçası olan bu katliam aynı zamanda sınıflar savaşının bir parçasıdır. Burjuvazi ile proletarya arasındaki bu savaş, bugün de burada farklı bir biçimiyle sürmektedir. Kozlu katliamına sessiz kalmayan 27 öğrenci aylardır hapis yatmakta ve haklarında yıllarca hapis cezası istenmektedir. Bunun anlamı şudur; Zonguldak'ta madencileri katledenler, bununla yetinmeyip, katliama sessiz kalmayanları da cezalandırmaya çalışmaktadır. Onun için, bugün burada sanık sandalyesinde oturmaktan rahatsızlık duymuyor, haklılık ve meşruiyetimi egemenlerin yasalarında değil, işçi sınıfı ve emekçi halkların mücadelesinde buluyorum.

(...)

---

* 15 Mayıs 1992 tarihinde yapılan 1. duruşmada işgalcilerin okudukları sorgu metinlerinin tümünü ve tamamını benzerliklerinden ve yer darlığından dolayı yayınlamıyoruz.

Kozlu'da yaşananlar kaza mıydı?

Zonguldak kömür ocaklarında her yıl ortalama 82 işçinin ölmesi, 7387 işçinin yaralanması ve sakat kalması mı kazadır? Her 1 milyon ton kömüre 18 işçinin canı kazayla mı karışmaktadır? Yeniçeltekte 2, Kozlu'da 7 gün öncesinden tehlikeler tespit edilmiş olmasına karşın işçilere zorla işbaşı yaptırılarak ölüme yollanmaları mı kazadır? Hayır! Kapitalizmin işçi sınıfına sunduğu "nimet"lerdir sadece bunlar.

Kozlu'da yüzlerce madenciyi öldüren grizu değildir, madencinin katili kapitalizmdir, sermaye düzenidir.

Kozlu'da yaşananlar; aynı zamanda, egemen sınıfların kolektif mülkiyetindeki devlet aracılığıyla proletaryaya ve onun yandaşlarına açtığı topyekün savaşın bir parçasıdır. Ve sadece orayla da sınırlı değildir.

Savaşın diğer parçaları;

İşçi sınıfı ve emekçi halklar üzerinde sürdürülen dizginsiz sömürü ve zulüm mekanizmasıdır.

Silkinip ayağa kalkan Kürt halkına uygulanan sindirme ve vahşet politikasıdır.

Newroz'da ve sonrasında yüzlerce devrimci yurtseverin katledilmesinde...

17 Nisan'da devrimcilerin evlerinde kuşatılarak katledilmesinde...

4 Mart'ta Eralp Yazar'ın sokak ortasında kurşunlanmasında...

İşkencelerde, gözaltı ölümlerinde, sokak infazlarında, baskı ve terörün an be an işleyen dişlilerindedir.

Karşı devrimin şiddetine alınan devrimci-direnişçi tavır ise, güçlenerek yanmaya devam eden isyan ateşinin zafere kadar sönmeyeceğinin muştulayıcısıdır.

Bugün ise burada yaşananlar insanlık tarihinin kaçınılmaz ilerleyişinin içinde, uğruna canlar verilen yüce ideallerin yanında traji-komiktir.

Komik olan, Türkiye halklarının devrim ve sosyalizm mücadelesinde madenci katliamına alınan tavrın, sınıfsız, sömürsüz bir toplum idealinin yanında bana istenen 24 yıl hapis cezasıdır.

Trajik olan ise; tarihe bir şerh olarak düşülecek madenci katliamına alınan tavrın bizlerin şahsında yargılanıp, cezalandırmak için boşa verilen çabadır.

O, halkların gözünde yerini çoktan almış; devrimci hareketin, sınıfsız toplum mücadelesinin bir parçası haline gelmiştir. Bundan ötesi de yoktur.

(...)

***

3 Mart 1992'de, Kozlu'da, 463 yürek toprağın altında ölüme terkedildi. Bu ölümler hiç mi hiç farklı değildir Yeniçeltek'ten ve öncekilerden. 1980-1989 yıllarını araştıran İLO sadece maden işçilerinin dokuz yılda 73 000 yaralı ve yüzlerce ölü verdiğini yazıyordu. Alman bilimadamları "*Biz o madenlere köpeklerimizi bile sokmayız*" derken bu gerçeği kendi taraflarından bir de onlar doğruladılar.

(...)

Zonguldaklı madencinin öfkesinin toprağa gömülmesine izin vermemek, bunu dile getirmek, sıradan bir insanın bile görevidir. Bense duyarlı bir öğrenci, katliamlara sessiz kalmayacak biri olarak hakkımdaki suçlamaları reddediyorum. İnsanlar göz göre göre öldürülürken gündemleri beyaz balinalarla, kuşlarla, böceklerle, futbol maçlarıyla, güzellik yarışmalarıyla, araba çekilişleriyle dolduran bir zihniyetin karşısındayım ve karşısında olacağım.

(...)

***

(...)

İstatistiklerde verilen iş terörü rakamları gerçeği yansıtmaktadır. Kayıtsız, kaçak işçi çalıştıran küçük fabrika ve atölyelerde işverenler iş "kaza"sında ölen işçilerin ailelerine tehdit ve gözdağıyla üç beş kuruş vererek başlarından savarlar. Sigortalı işyerlerinde bile işverenin vizite vermeyerek öldürdüğü işçi sayısı da az değildir. Sigortalı üç buçuk milyon, sigortasız sekiz milyon işçinin çalıştığı bir ülkede Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın iş güvenliği müfettişi sayısı sa-

dece 588'dir ve asıl ilginç bunlardan sadece birisi hekimdir. Bir işverenin, zorunlu iş güvenliği önlemlerini almadığı tesadüf eseri saptansa bile işverene herhangi bir ceza ve yaptırım uygulanmaz. Daha fazla işçiyi öldürmesi ve sakat bırakması için süre tanınır. Çünkü kapitalist düzende üretim işçi için değil işçi üretim içindir.

İşçi cinayetlerinin en çarpıcıları "takdiri ilahi" gibi gösterilip, göstermelik cenaze törenleri düzenlendikten sonra bir sonraki göçük ve katliama dek eski haline terkedilen Zonguldak havzasında işlenenlerdir. Yapılan göstermelik yardımlar; başsağlığı mesajları, öte yanda kalan acılı eş ve çocuklar, yeni bir grizu patlamasının tehlikesi altında, ağır çalışma koşullarında hiçbir değişiklik olmadan her türlü güvenlikten yoksun çalışmaya mahkum edilmiş kömür işçileri...

Her yıl tekrarlanan bu senaryolar gün ışığına hasret madencilerin bir yazgısı mıdır? HAYIR... İnsan sömürüsüne ve sermayenin egemenliğine dayanan bir avuç tekelci burjuvazi ile toprak ağası varolduğu müddetçe sürüp gidecek olan bir "yazgı"dır.

***

Kapitalizmin maskesi en son Kozlu'da düşmüş, "her gözeneğinden kan ve pislik damlayan" iğrenç yüzü Kürt ve Türk halkları önünde bir kez daha teşhir olmuştur. Kozlu madenlerinde 463 işçinin öldürüldüğü bir katliam yaşandı! Bu katliamın yarattığı tepki dalgası tüm işçi sınıfını ve halkı sardı, sarstı. Burjuva basını sefil bir akbaba gibi ölen işçilerin cesetlerine hücum etti. Kameralarıyla, fotoğraf makineleriyle ölüleri galayarak kocasına, babasına ağlayanları pençeledi. Oluşan tepkiler düzen sınırları içinde tutulmaya, çarpıtılmaya, saklanmaya çalışıldı. Devletin bütün kademeleri TV'de bir yandan ağlarken, diğer yandan suçlular üretmeye, tepkileri durdurmaya çalıştı. Ocakların kapatılacağı söylentisiyle işçileri ekmek derdine düşürüp ölülerini unutturmaya çalıştılar. Devletin askeri, polisi bir kez daha Zonguldak'a yığıldı. Her çığığa bir cop inecek, her yumruğa bir kurşun sıkılacaktı.

(...)

İki aya yakın süredir tutsak tutuluyorum. Dahası hakkımda onlarca yıla varan hapis cezası isteniyor. Bugüne kadar onlarca yıla varan hapis cezaları ve idamlar halkları ve işçi sınıfını savunulara verildi. Görüntüde ise komik suçlamalar vardı. Benim hakkımda da çeşitli iddialar var. Nedir bunlar?

Eğitimi ve öğretimi engellemişim. Bunun yalan olduğu burjuva basında ve polisin kendi açıklamalarında görülebilir. Katıldığım iddia edilen eylemin başarısızlığını kanıtlamak için okulun normal devam ettiği öğrencilerin eyleme kayıtsız kaldığı söylendi, yazıldı. Bu kadar açık bir çelişki varken bu şekilde suçlanmam abesle iştigaldir, komiktir.

Polise karşı koymuşum, mukavemet göstermişim. Polisin vahşi saldırısına maruz kaldım. Onca yumruk ve cop yedikten sonra 8-10 polis tarafından kısıkvrak tutulurken, koridora alınıp, kafama tahta cop vurulup, sırtım tırmalanır, ısırılır, kolum kırılmaya çalışılırken kendimi korumak, kafamı kolumu korumak suç mudur? Polisin bana uyguladıkları vahşettir. Bu vahşete karşı koymak suç değil insanlık görevidir. İnsanları kendini korumakla suçlamak abesle iştigaldir, komiktir.

Devlet malına zarar vermekte suçlanıyorum. Kitapları yırtıp duvarları delmişim. Kitap yırtan, yakan, yasaklayan ve tutuklayanlara Hitler Almanya'sında, Mussolini İtalya'sında, 12 Eylül ve 12 Mart Türkiye'sinde rastlanır. Bu düşüncelerin takipçileri ve savunucuları. herkes tarafından bilinmekteyken bir devrimci olarak böyle bir insanlık suçunu işlemişim gibi gösterilmemi protesto ediyorum. Kitaplar, duvarlar, insanların kafası, gözü, polis tarafından yırtılmış, kırılmış, parçalanmıştır. Bedenlere, kitaplara ve mala verilen zararın tamamı polise ve onu oraya salanlara aittir.

(...)

***

(...)

Kürt halkına yönelik imha ve asimilasyon politikası şiddetlenerek sürmektedir. Geçtiğimiz yıl Vedat Aydın'ın katledilme-

si ve cenazesiyle yoğunlaşan kontrgerilla cinayetlerine gün geçmeden yenileri eklenmekte, haber değerini dahi yitirerek gazetelerde yer verilmemektedir. Newroz kutlamaları sırasında kitlelerin üzerine direkt ateş açılmıştır. 16 Nisan 1992'de 38 yurtsever devrimci gerilla ve Kürt köylüsü katledilmiştir. 12 Temmuz 1991'de İstanbul'da 10 yiğit devrimcinin şehit edilmesine, 16-17 Nisan 1992'de yine İstanbul'da 11 şehit daha eklenmiştir. İstanbul'un dışındaki illerde yine cinayetlere cinayetler eklenmiştir. Kozlu katliamı ile aynı günlerde ise İzmir'de Eralp Yazar isimli komünist sokak ortasında katledilmiştir. Bütün bunlar, bırakalım bir binada etrafının polis tarafından çevrilmesini, sokakta yürürken bile can güvenliğinin bulunmadığının en açık kanıtlarıdır. Kozlu'da yaşanan katliamın hemen sonrasında bile, yardım ve teçhizattan önce, doğabilecek tepkileri ve sınıfın öfkesini bastırabilmek için, Bolu ve Sakarya'dan jandarma ve polis getirilmesi, o gün de polisin Boğaziçi Üniversitesi'nde neden bulunduğunu göstermektedir.

(...)

Devlet malına, eşyalara zarar verdiğimiz iddia ediliyor. Böylesi bir durum olsaydı binaya ve eşyalara zarar verilmediğinin tespiti için bir heyet istenmezdi. Ancak bu heyet talebimizin gerçekleşmesi polis tarafından engellendi. Bu, polisin yapacağı zararın kılıfını, zeminini hazırlamak için atılmış bir adımdı. Binaya esas olarak zarar veren, içeri girmek için kapıları kıran, duvarları yıkan, girdikten sonra sandalye ve masaları parçalayan polistir. Polisin alt kattaki kapıları parçalamaya başlaması üzerine üst katta küçük bir odaya geçilmişti. Karşılaştıkları direniş yüzünden kapıdan giremeyince duvarı matkap ve balyozla deldiler, yıktılar. İçeri girince üst üste yığıp çiğnediler. Döverek, sürükleyerek dışarıya çıkardılar. Bu odada karşılaştığımız tavır dışarı çıkmama kararının ne kadar isabetli bir karar olduğunun kanıtıdır. Odadan en son çıkarılanlardan birisiydim. Sürüklenerek bir alt kata götürülünce gözlerime inanamadım. Polis bu salonu darımadığın etmişti. Bir tanesi de yerlere benzin döküyordu. Binaya ve eşyalara ol-

duğu gibi kitaplara ya da tarihi eserlere zarar vermedim. Bunlara da polis zarar verdi. Gerek bu olayda gerekse tarihsel anlamda kitaplara zarar veren, yakan, yasaklayan faşist zihniyettir. Ülkemiz de, 12 Eylül dönemi başta olmak üzere, Nazilerin kitap yakma törenlerini aratmayan uygulamalara sahne olmuştur. Bunlarla birlikte ele alındığında kitaplara zarar vermek devrimci kişiliğime ters düşmektedir. İşçilerin ne dirisini ne de ölüsünü hesap edenler, kendilerinin zarar verdiği kitapları demagoji malzemesi yapmaya kalkarak bilakis kendi kendilerini teşhir etmektedirler.

(...)

Polisin işkence olarak nitelenebilecek tavırlarına karşı durmak, ülkemizde demokrasi mücadelesi açısından bir görevdir. Çünkü direkt bizlerin de karşısında bulunan polis egemenlerin iktidarının sürekliliğini sağlamak için, emekçi halk kitlelerini sindirmek, işkence yapmak için vardır. Üniversitelerde ise öğrenci gençlik hareketini bastırmak, YÖK'ü ve özel statülü üniversiteleri savunmak, ülkemizde anti-faşist, anti-emperyalist geleneklere sahip öğrenci gençliğin devrimci fikirlerine yönelecek potansiyel bir güç olmasını engellemek, "sağsol çatışmaları"ni engelleme yalanıyla sivil faşistleri korumak ve kollamak için vardır. Seher Şahin'i öldürmek için vardır. Polisin bu uygulamalarına karşı gelmek değil, karşı gelmek bir suçtur. Bu suçun yargıçları ise, bağırlarında Zonguldak'lı madencilerin de bulunduğu emekçi halk kitleleri olacaktır. Polis, Boğaziçi Üniversitesi'nde Zonguldak madenci katliamını savunmak, madencilerin ölü bedenlerini coplamak, onları bir kez daha katletmek için bulunuyordu. Evet, katletmek için. Çünkü, onların esas derdi birilerinin bir yerleri işgal etmesi değildi. Çünkü sömürücü sınıflar bugün o kadar çok yeri işgal altında tutuyorlar ki. Onların esas derdi yeraltında yitip giden madencinin yeryüzündeki haykıran soluğunu kesmekti. Bunun için ise madencileri bir kez daha katletmeleri gerekiyordu. Çünkü, Kozlu kaza değil, katliamdır! Katledilen

madencinin katili grizu değil, kapitalizmdir!

(...)

Dünyada bu konuda haklı bir üne sahip olan ölkemizde meydana gelen iş kazaları ve sonuçlarının istatistiklerine uzun uzun girmeyeceğim. Ancak 4 saattir devam etmekte olan bu mahkemenin başlangıcından şu anına dek 4 tanesi madenci olmak üzere 96 işçinin iş kazası geçirdiğini düşünenecek olursak sorunun ne boyutlarda olduğunu kavrayabiliriz. Ayrıca iş kazaları mahkemelerde olduğu gibi yemek arası vermez.

(...)

Sorun, tehlike sınırının üzerindeki metan gazına rağmen, 7 gün boyunca işçileri ocağı indirmeye devam ederek, bütün vardiya değişimlerini "ölüm nöbeti"ne çeviren kapitalizmdir. Sorun, madencilerin cesetleriyle "bu ocaklar kapatılmalı" iddialarının altını doldurmaya çalışan, işsizlik kılıcıyla madencileri sınıf kardeşinin ölümüne sessiz kalmaya zorlayan, madencinin ortalama ömrünü 46 yıla indiren, Kozlu katliamını Karabağ'dan esen milliyetçi rüzgarların ve yine kendi kâr hırsının bir sonucu olan Erzincan depreminin ardına gizlemeye çalışan, madencilerin üzerine duvar ören kapitalizmdir.

Görev, madenci katliamlarının teşhiri ile sınırlı kalmaz. Önümüzdeki görev, diri diri gömülenlerin yeryüzüne ulaşmayan seslerini haykırmak, son nefeslerini kapitalizmi ve faşist diktatörlüğü yıkmada bir soluk, yitip giden madenci fenerlerini geleceğe yürümede yol gösteren bir ışık haline getirmektir. Bu işe, proletarya ve emekçi kitlelere, sadece kapitalizmin katliamlarında değil, devrim ve sosyalizm mücadelesinde ölmeleri için öncülük edebilmektir. Lenin'in de dediğı gibi, "yığınların gözünde ölüm küçüldükçe zafer yakınlaşır!"

(...)

Son olarak, bir taraftan öğrenim durumumun gözönüne alınarak tahliyemi talep ederken, diğer taraftan bir devrimci olarak gazetelerde hakkımızda istendiğı belirtilen 24 yılın benim gözümde, bu yıllar boyunca iş kazalarında ölecek, yaralanan onbinlerce, yüzbinlerce proleter ve emekçinin yitip gi-

den yaşamları karşısında hiçbir önemi olmadığını, olsa olsa kapitalizme ve faşist diktatörlüğe daha fazla bilenmemi sağlayacağını belirtmek istiyorum.

(...)

EYÜP CUMHURİYET SAVCILIĞINA

İSTANBUL

"Boğaziçi İşgali" davasından yargılanan 27 siyasi tutuklu 15 Mayıs 1992 günü mahkeme dönüşünde jandarmanın fiili ve sözlü saldırılarına maruz kaldı. İlk olarak DGM binasından çıkıp ringe binileceği sırada tartaklanıldı. Yol boyunca görevli jandarmalar tutukluları küfürlerle taciz ettiler. Ringten inişte ise başta sorumlu astsubay olmak üzere jandarma elleri kelepçeli olarak araçtan inmeye çalışanları sürükleyerek aşağıya attı. Sürekli dövülme tehditleri altında "arama mahalli"ne getirilen tutuklular kelepçeleri çıkarılmadan sorumlu subayın direkt fiili saldırısıyla birlikte 30-40 kadar jandarma fiili saldırısı ile feci şekilde dövüldüler. Saldırının sonrasında 4 kişi başından cop darbeleri nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Birçok insan da yaralandı. Çok kısa bir süre önce benzer bir olayın yaşanmış olması Sağmalcılar Cezaevinde "can güvenliğinin" kalmadığı ve savunma hakkının tehlikeye sokulduğunu gösteren kuvvetli emareler vermektedir.

Sağmalcılar Cezaevi'nde "can güvenliği"ni sağlamakla sorumlu jandarmanın bu işlevini tersine çevirmesi yani direkt canımıza kastetmesi siyasi tutukluların mahkeme ve hastaneye gidiş gelişlerinde can güvenliğinin tehdit altında olduğunun açık göstergesidir.

Biz, aşağıda imzası bulunan Sağmalcılar Cezaevi siyasi tutsakları olayın sorumlularının cezalandırılması için suç duyurusunda bulunuyoruz.

Kamuoyuna:

ÜNİVERSİTEDE ENGİSIZYON HUKUKU

Bizler, BOĞAZIÇI İŞGALİ davasından yargılanan öğrenciler, polislin da-yağı ve işkencesinden; 3.5 aylık tutukluluktan sonra şimdi de polis işbirlikçisi üniversite yönetimlerinin saldırısıyla karşı karşıyayız. Artık kimsenin savuna-madığı YÖK'e cuntanın dikte ettiği disiplin yönetmelikleriyle bize ceza yağdırılı-yor.

Bu gerici yönetmeliklerin hâlâ uygulanıyor olması bir yana, onu burjuva hukukunu bile çiğneyecek bir şekilde işletiyorlar. İşgal davası daha bitmemiş-ken, tamamen polis iddialarına dayanarak, onları tartışmasız doğru sayarak cezalar veriliyor. İşte bu "yargısız infaz"ların mantığıdır. Öğrencinin suçlu oldu-ğundan kuşku duymamak ilkesi ile işleyen bu hukukta verilecek cezanın belir-lenmesi ise tümüyle idarecilerin insafına bırakılmıştır. Cezaların hem üniversi-teler arasındaki, hem de aynı üniversitenin fakülteleri arasındaki tutarsızlığı bu keyfiyetin belgesidir. İstanbul Üniversitesi'nde işgale katılmakla suçlanan öğ-renciye 1 hafta okuldan uzaklaştırma verilirken, Boğaziçi Üniversitesi'nde işga-li desteklemenin ve polisi protesto etmenin bedeli 1 yıllık uzaklaştırmadır.

İşgal davasından yargılanan bütün öğrenciler aynı suçlamayla karşı kar-şıya değil mi? Hepsine uygulanan YÖK'ün aynı disiplin yönetmeliği değil mi?

Bu engizisyon tavrının başını BÜ yönetimi çekiyor. Daha önce polislin rektörlükteki öğrencilere vahşice saldırısına gözyumarak; rektörlüğü kırıp dök-e-nin polis olduğu gerçeğini örtbas etmeye çalışarak; polislin "Polis Defol!" diye bağırın kitleye öğretim üyelerini de copleyacak kadar gözü dönmüşçe saldır-masına ses çıkarmayarak yüzünü tanıtmıştı BÜ yönetimi. Bununla da kalmayıp daha sonra ev baskınlarındaki, sokak infazlarındaki rolleriyle kendini topluma tanıtacak olan "polis destekçisi" kalliam şakşakçıları, gerici ve lumpen kimi un-surları kışkırtarak işgale saldıran alış bile astırmışlardı. Şimdi ise bizlere karşı DGM'den daha hızlı davranarak, devletin bu gözde mahkemesinin "güvenilir" kararını dahi beklemeden ardarda OKULDAN.ATMA cezaları veriyorlar. Ceza-lara itiraz süresini geçirmek için tatilde olan arkadaşlarımızın durumunu öğren-memiz engelleniyor. "Soruşturma sonucunu evlerine gönderdik" denilerek biz-lere bilgi verilmiyor. Yeni çıkan af yasasından yararlanılamayacağı söylenip, yararlanma durumu ortaya çıksa da bu olanağı ortadan kaldırmak için iş "hu-kukuna" uyduruluyor. Bu de yetmiyormuş gibi bir de utanmadan disiplin soruş-

turmalarının "emniyetin ilgili yazısına dayanılarak" yani polisin emri ile açıldığını itiraf ediyorlar. Bu polis idare işbirliğinden de öteye polisin üniversiteyi yönetmesidir.

Polis teşkilatı ile böylesine uyumlu ve DGM'den daha insafsız, daha hızlı çalışan bu suçlama-yargı-infaz mekanizması üniversitelerin "en iyi işleyen" yanındır herhalde. Ancak buna şaşmamak gerek. Amaç belli. Üniversiteleri muhalif hiçbir sesin çıkmadığı "dikensiz gül bahçesine" çevirmek.

BAŞARAMAYACAKSINIZ!

İşten atma tehditleriyle grevleri, fabrika işgallerini, gösterileri engelleyebildiniz mi? Sürgün ve katliamlar Kürt halkının uyanışını durdurabildi mi? Öyleyse bizleri de durduramayacaksınız! Kendi gerici hukukunuza bile uydurmadığınız cezalarınıza karşı mücadele edecek, sessizce kabullenmeyeceğiz.

Bu bir yana, asıl sorun burjuvazinin bizden "Madencinin Katili Sermaye Düzeni" diye haykırışımızın, katledilen madencinin sesi oluşumuzun hesabını sormak istemesidir. Burjuva basın, polis, DGM, cezaevi nasıl bizim sesimizi boğmak ve işçi sınıfına başına gelenlerin kaza, kader, —dölayısıyla kaçınılmaz— olduğu masalını yutturmak için birer araç ise üniversitelerin disiplin kurulları da burjuvazinin aynı derece kontrolünde olan bir araçtır. Nasıl ki ENJİZİSYON, feodalleri tarih sahnesinden kovulmaktan kurtaramamışsa; "Dünya dönmüyor" demekle dünyayı durduramadıysa; polisiniz, DGM'niz, disiplin kurullarınız da madencinin başına gelenlerin kaza değil kapitalizmin katliamı olduğu gerçeğini değiştiremez.

Burada bir kez daha haykırıyoruz:

MADENCİNİN KATİLİ SERMAYE DÜZENİDİR!

POLİS İDARE İŞBİRLİĞİNE SON!

ÖĞRENİM HAKKIMIZ ENGELLENEMEZ!

24.9.1992

**BOĞAZIÇI İŞGAL DAVASINDAN
YARGILANAN ÖĞRENCİLER**

Faşist diktatörlüğün belgelerinde işgal

TUTANAK

09.3.1992 günü saat 14.40 sıralarında, Boğaziçi Üniversitesi Rek-
törlük binasını işgal eden öğrenciler tarafından, saat 15.10 sıraların-
da pencere camlarından aşağıya bir takım bildiri ve kuşlamaların atıl-
dığı görülmüştür. Üzerine atılan bildirilerin 15X20
cm ebadında sarı ve yeşil renkli kağıtların üzerine marbûta baskısı ile
yazılmış " FIRTINA YÜRÜŞÜMİZDİR " başlıklı 5 Mart 1992 tarihli TÜRKİ-
YE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ imzalı bildiriler ile 10X10 cm ebad-
ında sarı kağıt üzerine basılmış, bir yüzünde " DÖN KUMKAPI YENİÇELTEİ
BU GÜN İNCİRHARMANI YETER ANTIK , GÖÇ NUTUKLAR KATANATLI CEMAZE TU-
RENLERİ , SAHTE BAĞIŞ KAMPANYALARI İSTEMİYORUZ... CAN GÜVENLİĞİ İSTİ-
YORUZ TÜRKİYE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ " imzalı , diğer yüzünde
ise " İŞÇİ ARKADAŞ BU KÜMÜR GELİ KARŞI YAZGILAR SON YENİEK İÇİN KADERİ-
Nİ ELİNE AL , FAŞİZME VE SERMAYEYE KARŞI SAVAŞ " ibareleri bulunan TÜRKİ
YE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ imzalı her iki yüzünde de Orak Çekic e
amblemli bulunan kuşlamalar ile, yine 5X10 cm ebadında, sarı kağıt
üzerine siyah yazıyla yazılmış " MADENCİNİN KATİLİ SİYAHİYE DÖZENİ
YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM- MADENCİNİN KATİLİ KAPİTALİZM- ERALP YAZAR
YOLDAŞ OLMUSOZDUR - İŞKENCECİ KATİLLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ-KAH-
ROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK- MADENCİNİN KATİLİ GRIZU DEĞİL KAPİTALİZM-
YAŞASIN BOĞAZIÇI İŞGAL DİRENİŞİMİZ- ZONGULDAK'IN HESABINI SORACAĞIZ-
KOZLUNUN HESABINI SORACAĞIZ " ibareleri bulunan kuşlamalar olduğu gö-
rülmesi üzerine , bahse konu bildiri ve kuşlamaların toplanarak, yapıla-
cak olan tekkikata esas olmak üzere, tarafımızdan zapt edildiğine dair
iş bu tutanak tanzim edilerek altı birlikte imza altına alındı:
09.3.1992

Ter.Müç.Şb.Müd.de
Kom.Yrd.

Aynı Yerde
Polis Müd.

Aynı yerde
Polis Müd.

İSTANBUL VALİLİĞİ
Emniyet Müdürlüğü

SAYI : B.05.1.EMN.4.34.0014.04.02-92/3765
KONU : Öğrenci olayı.

İTİBARI
10.03.1992

DEVLET GÜVENLİK HAHİEMESİ CUMHURİYET BAĞCAVCLIGINA
İTİBARI

İLGİ : Boğaziçi Un.Fan-Ed.Dok.nın 09.03.1992 gün ve B.30.2.BUN.0.13.00.00.92/350 sayılı yazısı.

09.03.1992 günü saat 14.40 sıralarında Boğaziçi Üniversitesi Rektörlük binasının bir grup öğrenci tarafından işgal edildiği öğrenilmesi üzerine Üniversiteye intikal edilmiş, Rektörlük binasının üst katında bir grup öğrencinin olduğu, pencere ve kapı önlerinin masa ve sandalyelerle barikat kurdıkları, ana giriş kapısının bulunduğu binanın 2.katına 80x150 cm. ebatlarında siyah bez üzerine kırmızı yazı ile yazılmış "MADENCİNİN KATİLİ ERİZU DEĞİL KATİLAM" ibaresi bulunan, yine bu pankartın yan tarafında 150x250 cm. ebatlarında sarı bez üzerine kırmızı yazı ile yazılmış "ERALP YAZAR YOLDAŞ KAVGAMIZDA YAĞIYOR YAĞATAĞAŞIZ TİKB/JENÇ KOMUNARLAR" ibareli, 3.kat-pencere aralığına 150x250 cm. ebatlarında sarı bez üzerine kırmızı yazı ile yazılmış "YAŞASIN BOĞAZIÇI İŞGALİMİZ TİKB/JENÇ KOMUNARLAR" ibareli bomba süsü verilmiş pankartların asıldığı görülmüş, saat 15.30 sıralarında işgalci öğrencilerden bir temsilci basın mensuplarına hitaben "GERÇEKLEŞTİRDİKLERİ İŞGAL EYLEMİNİ ZONGULDAK KOZLU'DA MEYDANA GELEN KÖMÜR MADENİNDEKİ PATLAMA OLAYINI KAMUOYUNA YANSITMAK" amacı ile yaptıklarına bu eylemlerini 11.03.1992 günü öğle saatlerine kadar devam edeceklerini bildirdikten sonra işgalci öğrenciler tarafından topluca "KABROLSUN KAPİTALİZM, YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM, MADENCİNİN KATİLİ EMPERYALİZM, YAŞASIN BOĞAZIÇI İŞGAL DİRENİŞİMİZ, ÖĞRENCİ ARKADAŞ SAFLARA, KABROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK, FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRİYET, ÖLMEK VAR DÖNMÜK YOK, ZONGULDAK'IN HESABINI SORACAĞIZ, ERALP YAZAR YOLDAŞ OLUMUZDUR, İKİNCİ KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ, KATİL POLİSLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ, POLİS DEĞİL" şeklinde sloganlar atıldığı esnada izleyici durumunda bulunan öğrenciler tarafından işgalci öğrencilere karşı yuh çekilmesi üzerine eylemci öğrenciler tarafından yukarıda belirtilen sloganlar müteaddit defalarca atılarak devrim şarjları ve marşları söylenmiştir.

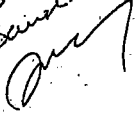
Bahse konu yerde güvenlik önlemleri devam ederken Boğaziçi Üniversitesi Rektör Yardımcısı Prof.Dr.Metin BALCI eylemci öğrencilere yaklaşarak kendilerine hitaben Üniversite içersinden polisi çıkaracaklarını ancak kendilerinin de eylemlerine son vermelerini istemiş bunun üzerine eylemci öğrenciler tarafından polisin okuldan çıkarılmasını ancak eylemlerini 11.03.1992 günü öğle saatlerine kadar devam edeceklerini, müdahale edilmesi halinde katliama sebebiyet verileceğini beyan etmişlerdir.

Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğünce İstanbul Valiliğine hitaben yazılan ilgide kayıtlı yazı ile "09.03.1992 Pazartesi günü Üniversitemizle vuku bulan olay nedeni

le göstermiş olduğunuz hassasiyete teşekkür eder, Üniversite içerisinde bir çatışma olması arzu edilmediğinden mahallin kontrol altında tutulması Şehit Lale Mahalle Müvafakat kullanarak girilmesini saygılarımla arz ederim. " Mahallindeki yeni gerektiren olaya müdahale edilmiş, bahse konu yerde alınan bazı duyurulara göre solumci öğrencilerin 30-35 kişi oldukları, diğer alınan bir duyuru göre ise 10-15 kişi oldukları öğrenilmiş, olay mahallinde gerekli güvenlik tedbirleri alınmış olup, işgal eylemi halen devam etmektedir.

Bilgilerinize arz ederim.

Regat ALEX
Şube Müdürü

Sn. N.Ö
HG: 92/246
10-3-92
C. Savaş

75

221

O L A Y T U T A N A Ğ I

Operasyon sırasında güvenlik kordonunun dışında işçileri desteklemek üzere Polis aleyhine çeşitli tehditlerde bulunan (14) kişilik taruftar grubu Çevik Kuvvet Şube MÜDÜRLÜĞÜ ve Terörle Şube MÜDÜRLÜĞÜ Ekipleri tarafından etkisiz hale getirilerek ilgili şubeye götürülmüşlerdir.

11.03.1992 günü saat 12.30 aralarında Rektörlük binası rektörlüğün kendi temsilcileri tesli edilmiş işgalciler tarafından kamula ve buncılanar tür faaliyetler kendileri tarafından tahakkuk tebbitini yapacaklarını tebbit tutanağının sonuçlarını ilgili makamlara vereceklerini belirtmeleri üzerine Polis Ekipleri saat 12.30'da Üniversiteyi terk ederek ayrılmışlardır.

İş bu olay tutanağını tarafımızdan tanzim edilerek birlikte imze altına alınmıştır.11.03.1992 saat 12.30

Em. Md. Yrd.

Çev. Kuv. Şb. Md.

Beşiktaş Em. Amiri

Ter. Müc. Şb. Md. Görevli
Baskın

Beşiktaş Em. Amirinde görevli
Baskın

YAKALAMA TUTANAGI

9 MART 1992 günü öğleden sonra, Beşiktaş İlçesi sınırları içerisinde bulunan Boğaziçi Üniversitesi Rektörlük binası, miktarı belirlenmeyen yasadışı TKB (Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği) ERKUTS mensubu (1) grup öğrenci tarafından, süzde Zonguldak Kömürü Bölgesindeki Kadon Kömürü Ocaklarında Grizu patlaması neticesi meydana gelen işçi ölüm-lerini protesto amacıyla işgal edilmiştir.

İlk gün eylemlerine devam eden öğrencilere herhangi bir müdahalede bulunulmamış gerek okul idaresi ve gerekse basın mensupları ile yaptıkları görüşmelerde eylemlerini, 11 MART 1992 günü saat 12.00'ye kadar devam ettireceklerini belirtmişlerdir.

Bu arada 10 MART 1992 günü, okul yöneticileri ve Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı kendileri ile görüşme yaparak eylemlerine son vermelerini istemişse de bu yaklaşımlar sonuçsuz kalarak eylemlerine devam etmişlerdir.

11 MART 1992 günü gerek öğleden önce ve gerekse öğleden sonra muhtelif aralarla Emniyet Kuvvetlerinin eyleme son verilmesi çağrularına uymayan olumlu cevap vermeyen eylemcilere ayrıca Boğaziçi Üniversitesi Rektör Yardımcısı Metin BAICI ile SHP İstanbul İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Ali Rıza DİZDAR'da eylemlerine son vermeleri, kendilerinde "Polisin Direk Savcılığa götüreceklərini, herhangi bir kötü muamelede bulunulmayacağını" bu konuda yardımcı olacaklarını belirtmelerini ve hatta kendi verdikleri eylem tarih ve saati de geçirdiklerini defalarca tekrarlamalarına rağmen, bu çağrılara olumlu cevap veremeyerek, Ülke ve Rejim aleyhtar bir çok bölümlü slogan atarak, merak saiki ile toplanan öğrencilere kendilerini desteklemelerini istemişlerse de okul öğrencileri tarafından tepki görerek zaman zaman yuhalanmışlardır.

11 MART 1992 günü eylemlerine saat 12.00'de son vereceklerini söyleyip eyleme devam edince, Okul İdarecilerinden binanın içine sızma yolları öğrenilip gerek arka kapıdan ve gerekse top sahasına bakan ön kapıdan girilmek istenirken molotof kokteyli ile taş ve canları kırarak üzerimize atılmışlardır. Bu esnada eyleme başladıkları günden beri devam eden hatırlatma bildiğimiz "KATİL POLİS", "KAHPOLSUR TÜRKİYE", "FAŞİST POLİS", "SERİMAYE DÜZENİNİN ULACI POLİS" gibi teşkilatımızı Devletimizi ve Anayasal Rejimimizi hedef alan kendilerine has sloganları söylemişlerdir.

İşgal altındaki Rektörlük binasının içerisinde tarihi değer taşıyan eserler ile El Yazma Kitapların bulunması, işgalci öğrencilerin bunları tahrip etme (Çizildi) tahrip ederek ve yanlarında çok miktarda bulunan zaman zaman tarafımıza attıkları molotof kokteyli ile yakıp yangın çıkartabilecekleride göz önüne alınarak, saat 16.30 sınırlarında operasyona başlanılmış, bundan öncede kendilerine işgale çağırılmaları defalarca ikaz edilmiştir.

Rektörlük binasının üst katında bulunan Kenan EVREN salıncunun merdivenlerden çıkışta bulunan kapısına eylemciler tarafından çentikli masa çelik dolap koltuk sandalye Atatürk büstü gibi ağır malzemeler yatarak girişi engellemişlerdir. Bunun üzerine binanın üstüne çıkma girişinde bulunan Halkla İlişkiler Bürosunun yanındaki kitap servis merdivenlerinden istifade edilerek asma kat ve Kenan EVREN Salonuna çıkılarak arkası yığınca yapılan kapı temizlenip açılmıştır. Eylemcilerin asma kat girişindeki odaya bol miktarda benzin dökümleri yapıldı. Eylemcilerin saklandıkları sol dipteki odadan bu benzinin döküldüğü ve bizim bulunduğumuz yere molotof kokteyli atarak yapmak istemeleri üzer-

ne binada bulunan yangın söndürme cihazları tarafımızdan kullanılarak hem binada yangın çıkması hemde tarihi eserlerin ve eylemcilerin zarar görmesi önlenmiştir.

<Eylemcilere son kez teslim olmaları ve kehdilerine zarar verilmeyeceği defalarca ikaz edilmesine rağmen ellerinde bulunan demir çubuk ve molotof kokteyli atmaları üzerine ve bu sırada yaralanan arkadaşlarımızı dışarı çıkarttıktan sonra son defa kendilerine ikaz edilip kapı zorlanarak ve çaha evvel binaya zarar vermek için delikler açılmasını engelleyen birer girişimle buldukları odaya geçtik bilahere isimlerini bildirilen öğrencilerimiz aşağıda isimleri bulunan;

1. GÜLÜMŞER SEYİT CEMALOĞLU (İbrahim-Sevim Kızı 1969 İzmit Doğ.)
İst.Ün.Siyasal Bil.Fak.2.Sınıf 90345 nolu öğrencisi
2. Nuriye KÜTÜK (Mahmut-Şevket-Dönme Kızı 1971 Kozan Doğ.)
İst.Ün.Hukuk Fak.2.Sınıf 16624 nolu öğrencisi
3. Filiz ÇINAR (Alaattin-Hanım Kızı 1972 Kocaeli Doğ.)
İst.Ün.Hukuk Fak.3.Sınıf 86564 nolu öğrencisi
4. Serpil ÇÜNEY (Sebahattin-Necde Kızı 1970 İstanbul Doğ.)
Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Böl.3.Sınıf 8705315 nolu Öğr.
5. Habibe YILDIZ (Vahit-Saime Kızı 1972 Gümüşhacıköy Doğ.)
İst.Ün.Ed.Fak.2.Sınıf 9007.ST.030 nolu Öğr.
6. Ayşe EĞİLMEZ (Şaban-Sabiha Kızı 1967 Mersin Doğ.)
Boğaziçi Ün.Tercümanlık Böl.Öğr.8519608 nolu.
7. Nergiz ÇUREL (Ömer Faruk-Murten Kızı 1973 Kars Doğ.)
İst.Ün.İşletme Fak.1/C, 6798 nolu Öğr.
8. Ayşe ER (Haşim-Fatma Kızı 1971 Tekirdağ Doğ.)
Yıldız Ün.Makina Böl.4.Sınıf Öğr.
9. Gülçin ARDIÇ (Hasan-Kadriye Kızı 1972 Larkisa Doğ.)
Boğaziçi Ün.İktisat Böl.1.1.Sınıf 8910188 nolu Öğr.
10. Özgür DEMİR (Ahmet-Zahide oğlu 1970 Sivas Doğ.)
İst.Ün.İşletme Fak.4.Sınıf 5335 nolu Öğr.
11. Ertaç ÇİFTDOĞAN (Kazım-Ayşe oğlu 1969 İstanbul doğ.)
İst.Ün.Ed.Fak.4.Sınıf 880900097 nolu Öğr.
12. Resul BUKSUR (İsmet-Urkuya oğlu 1972 Kadınhani doğ.)
İst.Ün.Siyasal Bil.Fak.1.Sınıf 739 nolu Öğr.
13. İbrahim YILDIRIM (Hasan-Fadime oğlu 1972 Adapazarı Doğ.)
Boğaziçi Ün.Tarih Bölümü Haz.Sınıfı Öğr.
14. Ali DOĞAN (Vehbi Yılmaz-Aysel oğlu 1967 Eskişehir Doğ.)
Boğaziçi Ün.Felsefe Böl.Haz.Sınıfı 9083130 nolu Öğr.
15. Tansal DOĞRUEL (Hikmet-Bedia oğlu 1967 Antakya doğ.)
İst.Ün.Veterinerlik Fak.4.Sınıf 8751 nolu Öğr.
16. Samir TUHCER (Mehmet-Akbale oğlu 1971 Gökçek Doğ.)
İst.Ün.Cerrahpaşa Tıp Fak.2.Sınıf 729 nolu Öğr.
17. Hüseyin ÖZTÜRK (Mehmet Hanife oğlu 1971 Tonya Doğ.)
İst.Ün.Mimarlık Fak.Şehir Plan.Böl.2.Sınıf Öğr.
18. Necmi POLAT (Bayram-Hatice oğlu 1973 Malatya doğ.)
Boğaziçi Ün.Fen Ed.Fak.Haz.Sınıfı öğrencisi.

19. Erkan ATILACA (Salim-İsmet oğlu 1969 Bakırköy Doğ.)
Boğaziçi Ün. Elektrik Müh. 4. Sınıf Öğr.
20. Cemalettin POYPAZ (Nurettin-Sadet oğlu 1971 Zaire Doğ.)
İst. Ün. Sağlık Hiz. Meslek Yük. Ok. Radyoloji Böl. 1. Sınıf Öğr.
21. Zafer DOĞRUL (Hasan Münir-aniye oğlu 1972 Antakya doğ.)
Mimar Sinan Ün. Fen Ed. Fak. 1. sınıf Öğr.
22. Muhammet GÜNAYDIN (Mahmet-Mevlûde oğlu 1969 Erzurum doğ.)
Boğaziçi Ün. Felsefe Böl. 1. Sınıf 8911968 nolu Öğr.
23. Murat DOĞRAN (Derviş-Döndü oğlu 1974 Ankara doğ.)
Boğaziçi Ün. Siyasal Bil. Fak. Haz. Sınıfı Öğr.
24. İsmail Hakkı YALAN (Abdullah-Kibriye oğlu 1970 Arapkir doğ.)
İst. Tek. Ün. Maden Fak. Jeofizik Böl. Böl. 2. Sınıf Öğr.
25. Safak ERSAVAŞ (Turhan-Şükriye oğlu 1969 İzmir doğ.)
Yıldız Ün. Meslek Yük. Okulu 1. Sınıf Öğr.
26. Erkan ATEŞ (Alan oğlu 1968 Tokat doğ.)
İst. Tek. Ün. Haberleşme Böl. 3. Sınıf Öğr.
27. Mehmet Selim GÜNEŞ (Selahattin-oğlu 1970 Bolu Mengen Doğ.)
Boğaziçi Ün. Fen Ed. Fak. 3. Sınıf 8702900 nolu Öğr.
- Yasa dışı TİKB (Türkiye İntilalci Komünistler Birliği) örgüt mensubu öğrenciler tarafımızdan yakalanarak Terörle Mücadele Şube Müdürlüğüne teslim edilmiş olup iş bu Yakalama Zaptı tarafımızdan tanzim ile imza altına alınmıştır. 11 MAY 1992 Saat 21.00 >

612/115220
Yak. Sic. Kom. Yrd.
Çevik Kuv. Şb. Md.

226/115261
Yak. Sic. Kom. Yrd.
Çevik Kuv. Şb. Md.

518/115238
Yak. Sic. Uqm. Yrd.
Çevik Kuvet Şb. Md.

7242/128489
Yak. Sic. Pol. Me.
Çevik Kuv. Şb. Md.

15193/130071
Yak. Sic. Pol. Me.
Çevik Kuv. Şb. Md.

6816/128860
Yak. Sic. Pol. Me.
Çevik Kuv. Şb. Md.

14765/129950
Yak. Sic. Pol. Me.

14761/129941
Yak. Sic. Pol. Me.

13859/132329
Yak. Sic. Pol. Me.

T U T A N A K

03.03.1992 günü akşam Zonguldak Kozlu Taşkömürü maden ocaklarında meydana gelen grizu patlaması neticesi toprak altında kalarak hayatlarını kaybeden maden işçilerinin ölümlerini SÖZDE PROTESTO etmek amacı ile 09.03.1992 günü Saat 14.40 sıralarında Boğaziçi Üniversitesi rektörlük binasını işgal etmek bina duvarlarına 235X110 Cm. ebadında "MADENCİNİN KATİLİ GRIZU DEĞİL KAPİTALİZM" ibareli TIKB-GENÇ KOMUNARLAR imzalı, 300X17x Cm. ebadında "YAŞASIN BOĞAZIÇI İŞGALİMİZ" ibareli TIKB-GENÇ KOMUNARLAR imzalı pankartları asmak, Güvenlik Kuvvetlerine fiili mukavemette bulunup 3 güvenlik görevlisinin çeşitli yerlerinden yaralanmasına sebebiyet vermek, Rektörlük binasının içinde bulunan masa, sandalye, cam, çerçeve ve tarihi değer taşıyan eserler ile el yazması kitaplara zarar vermek suçlarından 2 günlük işgelden sonra eyleme son vermeleri konusunda müteaddit defalar uyarılmalarına rağmen eylemlerine devam ettikleri sırada Güvenlik Kuvvetleri tarafından zor kullanılarak bina içerisinde yakılan tek tek dışarı çıkarılarak göz altına alınan,

- 1) GÜLİNER SEYİTCENALOĞLU : İbrahim-Sevim kızı 1969 İzmit doğumlu, Kocaeli ili İzmit ilçesi Derince Mahallesi nüfusuna kayıtlı, İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilimler Fakültesi 2. sınıf öğrencisi,
- 2- Nuriye KÜTÜK : Mahmut-Şevket-Döndü kızı 1971 Kozan doğumlu, Adana ili Kozan ilçesi Bağtepe köyü nüfusuna kayıtlı. İ.U.Hukuk Fakültesi 2. sınıf öğrencisi,
- 3- Filiz ÇINAR : Alaettin-Hanımzar kızı 1972 Kocaeli doğumlu, Kocaeli ili İzmit ilçesi Çiftlik köyü nüfusuna kayıtlı. İ.U.Hukuk Fakültesi 3. sınıf öğrencisi.
- 4- Serpil GÜNEŞ : Sebahattin-Nejla kızı 1970 İstanbul doğumlu, Bolu ili Mengen ilçesi Düzağaç Mahallesi nüfusuna kayıtlı. Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Bölümü 3. sınıf öğrencisi.
- 5- Habibe YILDIZ : Vahit-Saime kızı 1972 Gümüşhacıköy doğumlu, Amasya ili Gümüşhacıköy ilçesi Göçerli köyü nüfusuna kayıtlı. İ.U.Edebiyat Fakültesi 2. sınıf öğrencisi,
- 6- Ayşe BİLMEZ : Şaban-Sabiha kızı 1967 Mersin doğumlu, İçel ili Merkez İhsaniye Mahallesi nüfusuna kayıtlı, Boğaziçi Üniversitesi Tercümanlık Bölümü öğrencisi,
- 6- Nergiz GÜREL : Ömer Faruk-Nurten kızı 1973 Kars doğumlu, Tokat ili Erba ilçesi Yeşilyurt mahallesi nüfusuna kayıtlı. İ.U. İşletme Fakültesi 1. sınıf öğrencisi,
- 6- Ayşe ERK : Hüçim-Fatma kızı 1971 Tekirdağ doğumlu, Tekirdağ ili Mumtaz ilçesi Kırkkepnekli köyü nüfusuna kayıtlı. Yıldız Üniversitesi Makina Bölümü 4. sınıf öğrencisi,
- 9- Gülçin ARDIÇ : Hasan-Kadriye kızı 1972 Manisa doğumlu, Manisa ili Soma ilçesi Samsacı nüfusuna kayıtlı, Boğaziçi Üniversitesi İktisat Bölümü 1. sınıf öğrencisi.

- 0- Özgür DEMİR :Ahmet-Zahide oğlu 1970 Sivas doğumlu,
Sivas ili Zara ilçesi Dağlama köyü nüfusuna kayıtlı,
İ.U. İşletme Fakültesi 4. sınıf öğrencisi,
- 11- Ertan ÇİFTDOĞAN :Kazım-Ayşe oğlu 1969 İstanbul doğumlu,
Niğde ili Merkez Yukarıkoyumlu köyü nüfusuna kayıtlı,
İ.U. Edebiyat Fakültesi 4. sınıf öğrencisi,
- 12- Resul BUKSHP :İsmet-Urkuya oğlu 1972 Kadınhanı doğumlu,
Konya ili Kadınhanı ilçesi Saçkara köyü nüfusuna kayıtlı,
İ.U. Siyasal Bilgiler Fakültesi 1. sınıf öğrencisi,
- 13- İbrahim YILDIRIM :Hasan-Fadime oğlu 1972 Adapazarı doğumlu,
Erzincan ili Merkez Kureyli Sarıbey köyü nüfusuna kayıtlı,
Boğaziçi Üniversitesi Tarih bölümü Hazırlık sınıf öğrencisi,
- 14- Ali DOĞAN :Vehbi Yılmaz-Aysel oğlu 1967 Eskişehir doğumlu,
İstanbul ili Beşiktaş ilçesi Cihannuma Mahallesi nüfusuna kayıtlı,
Boğaziçi Üniversitesi Felsefe bölümü Hazırlık sınıf öğrencisi,
- 15- Tansel DOĞRUEL :Hikmet-Bedia oğlu 1967 Antakya doğumlu.
Hatay ili Antakya ilçesi nüfusuna kayıtlı,
İ.U. Veterinerlik Fakültesi 4. sınıf öğrencisi,
- 16- Tamer TUNCER :Mehmet-Makbule oğlu 1971 Göynük doğumlu,
Kahramanmaraş ili Göksun ilçesi Göynük köyü nüfusuna kayıtlı,
İ.U. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi 2. sınıf öğrencisi,
- 17- Musa ÖZTÜRK :Ahmet-Hanife oğlu 1971 Tonya doğumlu,
Trabzon ili Tonya ilçesi Sayraç köyü nüfusuna kayıtlı,
İ.T.U. Mimarlık Fakültesi Şehir Planlaması bölümü 2. sınıf öğrencisi,
- 18- Necmi POLAT :Bayram-Hatice oğlu 1973 Malatya doğumlu,
Malatya ili Akçadağ ilçesi Tataruşağı köyü nüfusuna kayıtlı,
Boğaziçi Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Hazırlık sınıf öğrencisi,
- 19- Erkan ATMACA :Galim-İsmet oğlu 1969 Bakırköy doğumlu,
Edirne ili Uzunköprü ilçesi Ömerbey köyü nüfusuna kayıtlı,
Boğaziçi Üniversitesi Elektrik Mühendisliği 4. sınıf öğrencisi,
- 20- Cemilettin POYRAZ :Nirettin-Saadet oğlu 1971 Zara doğumlu,
Sivas ili Zara ilçesi nüfusuna kayıtlı,
İ.U. Sağlık Yüksek Meslek okulu Radyoloji bölümü 1. sınıf öğrencisi,
- 21- Zafer DOĞRUEL :Hasan-Münür-Şaniye oğlu 1972 Antakya doğumlu,
Hatay ili Antakya ilçesi Harbiye Mahallesi nüfusuna kayıtlı,
Mimarşınan Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi 1. sınıf öğrencisi,
- 22- Muhammet GÜNAYDIN : Mehmet-Mevlâde oğlu 1969 Erzurum doğumlu,
İstanbul ili Üsküdar ilçesi Güzeltepe Mahallesi nüfusuna kayıtlı,
Boğaziçi Üniversitesi Felsefe bölümü 1. sınıf öğrencisi,
- 23- Murat BOSTAN :XDerviş-Döndü oğlu 1970 Ankara doğumlu,
Balıkesir ili Manyas ilçesi Kapaklı köyü nüfusuna kayıtlı,
Boğaziçi Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Hazırlık Sınıf öğrencisi

Sahife-3-

- 24- İsmail Hakkı YAMAN : Abdullah-Kıbrıya oğlu 1970 Arapkir doğumlu,
Mağatya ili Arapkir ilçesi Suceyin nufusuna kayıtlı.
I. T. U. Maden Fakóltesi Jeofizik Mühendisliği Bölümü. 2. sınıf öğrencisi,
- 25- Şafak ERSAVAŞ : Turhan-Şükriye oğlu 1969 İzmir doğumlu,
İzmir ili Buca ilçesi nufusuna kayıtlı,
Yıldız Üniversitesi Meslek Yüksek Okólü 1. sınıf öğrencisi,
- 26- Özkan ATEŞ : Alan-Ayfer oğlu 1968 Tokat doğumlu,
Sivas ili İmranlı ilçesi nufusuna kayıtlı,
I. T. U. Haberleşme bölümü 3. sınıf öğrencisi,
- 27- Mehmet Selim GÜRSOY: Selahattin-Aysel oğlu 1978 Mengen doğumlu,
Bilecik ili Pazaryeri ilçesi Bozcaarmüt köyü nufusuna kayıtlı,
Boğaziçi Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakóltesi 3. sınıf öğrencisi.

İsimli sanıklar yakalandıklarından itibaren açıklık grevine giderek olayla ilgili herhangi bir açıklama yapmak istemediklerini, kesinlikle poliste verecek ifadelerinin olmadığını, olayla ilgili gerekli açıklamayı Savcılıkta yapacakları gibi ifadelerinde savcılıkta vereceklerini beyan etmeleri üzerine iş bu tutanak tanzimle altı birlikte imza altına alındı, 15.03.1992

Ter. Müc. Şb. Md. P. M.

Ter. Müc. Şb. Md. P. M.

Ter. Müc. Şb. Md. P. M.

Ter. Müc. Şb. Md. P. M.

11262

T. C.
İSTANBUL YALILIĞI
EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ

SAYI : B.05.1.EGM.4.34.00.14.

02.07.(4074) 92

KONU : Sevk.

İSTANBUL

17 MART 1992

İSTANBUL DGM C.BAŞSAVCLILIĞINA

İLGI : a) 12.03.1992 gün ve B.05.1.EGM.4.34.00.14.02.07.3903 sayılı gözetim talep yazınız.

b) 12.03.1992 gün ve 1992/93 Muh.sayıllı derkenar emir yazınız.

03 Mart 1992 günü akşam Zonguldak Közlu Taşkömürü ocaklarında meydana gelen Grizu patlaması neticesi toprak altında kalarak hayatlarını kaybeden maden işçilerinin ölümlerini SÖZDE PROTESTO etmek amacı ile 09.03.1992 günü saat 14.40 sıralarında Boğaziçi Üniversitesi Rektörlük binasının bir grup öğrenci tarafından işgal edildiği öğrenilmesi üzerine Üniversiteye intikal edilmiş, Rektörlük binasının üst katında bir grup öğrencinin görüldüğü, pencere ve kapı arkalarına masa ve sandalyelerle barikat sıyah bez üzerine kırmızı yazı ile yazılmış, "MADENCİNİN KATİLİ GRIZU DEĞİL KAPİTALİZM" ibareli, yine bu pankartın yan tarafına 300x140 cm.ebadında sarı bez üzerine kırmızı yazı ile yazılmış "ERALP YAZAR YOLDAŞ KAVGAMIZDA YAŞIYOR YAŞATACAGIZ" ibareli TİKB-GENÇ KOMÜNARLAR imzalı, yine aynı binanın üçüncü kat pencere aralığına 300x170 cm.ebadında sarı bez üzerine kırmızı yazı ile yazılmış "YAŞASIN BOĞAZIÇI İŞGALİNİZ" ibareli TİKB-GENÇ KOMÜNARLAR imzalı pankartların asılı olduğu görülmüş, gerekli güvenlik tedbirleri alınarak beklenilmeye başlanılmış, bu arada saat 15.10 sıralarında işçilci öğrencilerin bulunduğu kattaki pencere camlarından aşağıya 16 adet ön yüzünde "DÜN KUMKAPI YENİÇELEK, BUGÜN İNCİRLİHAMAMI, YETER ARTIK, BOŞ NUTUKLAR ŞAT AFATLI CENAZE TÖRENLERİ, SAHTE BAĞIŞ KAMPANYALARI İSTEMİYORUZ, CAN GÜVENLİĞİ İSTİYORUZ" ibareli TÜRKİYE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ imzalı, arka yüzünde "İŞÇİ ARKADAŞ BU KÖMÜR GİBİ KARA YAZGINA SON VERMEK İÇİN KADERİNİ ELİNE AL, FAŞİZME VE SERMAVEYE KARŞI SAVAŞ, ÜCRETLİ KÜLEBLİK DÜZENİNİ YIKMAK İÇİN DEVRİM VE SOSYALİZM İÇİN SAVAŞ" ibareli TÜRKİYE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ imzalı üzerlerinde ORAK-ÇEKİÇ amblemleri bulunan baskı harfli el ilanları, 16 adet "FIRTINA YÜREĞİMİZDEDİR" başlıklı TÜRKİYE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ imzalı bildiriler, 51 adet saman kağıt üzerine kırmızı mavi tükenmez kalemle arka-önü yazılmış "KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK, YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM, YAŞASIN BOĞAZIÇI DİRENİŞİMİZ, KOZLONUN HESABINI SORACAGIZ, ZONGULDAK'IN HESABINI SORACAGIZ, MADENCİNİN KATİLİ SERMAYA DÜZENİ, ERALP YAZAR YOLDAŞ ÖLÜMÜDÜR, İŞKENCECI KATİLLERDEKİ HESAP SORDUK SORACAGIZ" ibareleri bulunan el ilanlarının atıldığı görülmüşü üzerine söz konusu suç unsurları zapt edilmiştir.

Aynı gün saat 15.30 sıralarında işçilci öğrencilerden bir tanesi temsilci

olarak Basın Mensuplarına hitaben "GERÇEKLEŞTİRDİKLERİ İŞGAL EYLEMİNİ ZONGULDAK KOZ-LUDA MEYDANA GELEN KÖMÜR MADENİNDEKİ OLAYI KAMU OYUNA YANSITMAK" amacı ile yaptıkları-
rı, bu eylemlerine 11.03.1992 günü öğle saatlerine kadar devam edeceklerini söylemiş,
bu arada 10.3.1992 günü okul yöneticileri ve Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı İşgalci
Öğrencilerle görüşme yaparak eylemlerine son vermelerini istediyse de bu yaklaşımlar
sonuçsuz kalarak eylemlerine devam etmişlerdir.

İki günlük bir beklemeden sonra 11.3.1992 günü sabah ve öğleden sonra muhte-
lif aralarda Güvenlik Kuvvetlerinin eyleme son vermeleri çağrılarınınarağmen işgalciler-
den herhangi bir olumlu cevap alınamamış, ayrıca Boğaziçi Rektör yardımcısı Metin BAL-
CI ile SHP İstanbul İnsan Hakları Komisyonu başkanı Ali Rıza DİNDAR Öğrencilere eylem-
lerine son vermeleri için kendilerine ikazlarda bulunarak verilen sürenin bittiğini
dolayısı ile eylem son verilmesi gerektiğini defalarca tekrarlamalarına rağmen bu çağ-
rılara da olumlu cevap verilmeyerek "KATİL POLİS, KAHROLSUN TÜRKİYE, FAŞİST POLİS, SER-
MAYE DÜZENİNİN UŞAĞI POLİS" gibi sloganlar atarak okul bahçesinde toplanan Öğrenciler-
den destek istemişlerse de okul öğrencileri tarafından tepki görmüşlerdir.

İşgal altındaki Rektörlük binasının içerisinde tarihi değer taşıyan eserler
ile el yazma kitaplar bulunması işgalci öğrencilerin buhları tahrip ederek yangın çı-
kabilecekleri de gözönüne alınarak saat 16.30 sıralarında binanın işgalcilerden
arındırılabilmesi için Güvenlik Kuvvetleri tarafından gerekli operasyon başlatılmış,
bina içerisine girilmek istendiği sırada içeride bulunan işgalci öğrenciler tarafın-
dan Güvenlik Kuvvetlerine molotof kokteyl ile taş ve sopalarla saldırmıştır.

Aynı anda eyleme başladıkları andan itibaren yukarıda ibareleri belirtilen
sloganları atarak Güvenlik Kuvvetlerine direnmeye devam etmişlerdir. Bu arada bina
içerisine arka ve ön kapıdan giren Güvenlik Kuvvetlerinin girişlerini engellemek am-
cı ile Kenan Evren Salonunun merdivenlerinden çıkışta bulunan kapısana çeşitli masa,
çelik dolap, koltuk, sandalye, Atatürk büstü gibi ağır malzemeleri yığmak yaptıkları
görülmüş, bu engeller görevliler tarafından temizlendikten sonra kapı açılarak salona
girildiğinde, işgalci öğrencilerin salona benzin döktükleri ve yangın çıkarmak için
sürekli olarak görevliler üzerine molotof kokteyl attıkları görülmüştür.

Bu arada görevliler tarafından yangını önlemek amacıyla binada bulunan yangın
söndürme cihazları kullanılmıştır.

Eylemcilere son kez, teslim olmaları ve kendilerine zarar verilmeyeceği defa-
larca ikaz edilmesine rağmen, işgalcilerin ellerinde bulunan demir çubuk ve molotof
kokteyillerle Güvenlik Kuvvetlerine saldırdıkları, bu saldırı sonucu operasyonda görev-
li Polis Memurları Turgay ÖZAY, Ömer BALBAY ve Aydın Yıldız ALKAN çeşitli yerlerin-
den yaralanmışlar, tedavileri için bu görevliler dışarıya çıkarıldıktan sonra, işgal-
ci öğrenciler:

1- Gülümser SEYİTCEMALOĞLU

2- Nuriye RÜTÜK

3- Filiz ÇINAR

4- Serpil GÜNEŞ

1- İbrahim kızı 1969 İzmit doğ.

2- Mahmut kızı 1971 Kozan doğ.

3- Alaettin kızı 1972 Kocaeli doğ.

4- Sabahattin kızı 1970 İstanbul doğ.

- 5- Habibe YILDIZ : Vehit kızı 1972 Gümüşhacıköy doğ.
 6- Ayşe KİLİNEZ : Şaban kızı 1967 Mersin doğ.
 7- Sağız GÜREL : Ömer Faruk kızı 1973 Kars doğ.
 8- Ayşe ER : Haşim kızı 1971 Tekirdağ doğ.
 9- Gülçin ARDIÇ : Hasan kızı 1972 Manisa doğ.
 10- Özgür DENİR : Ahmet oğlu 1970 Sivas doğ.
 11- Ertan ÇİFTDOĞAN : Kazım oğlu 1969 İstanbul doğ.
 12- Resul BUKSUR : İsmet oğlu 1972 Kadinhani doğ.
 13- İbrahim YILDIRIM : Hasan oğlu 1972 Adapazarı doğ.
 14- Ali DOĞAN : Vehbi Yılmaz oğlu 1967 Eskişehir doğ.
 15- Tansel DOĞRUEL : Hikmet oğlu 1967 Antakya doğ.
 16- Tamer TUNCER : Mehmet oğlu 1971 Gönük doğ.
 17- Musa ÖZTÜRK : Ahmet oğlu 1971 Tonya doğ.
 18- Necmi POLAT : Bayram oğlu 1973 Malatya doğ.
 19- Şıkan ATNACA : Selim oğlu 1969 Bakırköy doğ.
 20- Cemalettin POYRAZ : Nurettin oğlu 1971 Zara doğ.
 21- Yafer DOĞRUEL : Hasan Nuhir oğlu 1972 Antakya doğ.
 22- Muhammet GÜNAYDIN : Mehmet oğlu 1968 Erzurum doğ.
 23- Murat BOSTAN : Derviş oğlu 1978 Ankara doğ.
 24- İsmail Hakkı YAMAN : Abdullah oğlu 1970 Arapkir doğ.
 25- Şafak ERSAVA : Turhan oğlu 1969 İzmir doğ.
 26- Özkan ATEŞ : Alan oğlu 1968 Tokat doğ.
 27- Mehmet Selim GÜRSOY : Selahattin oğlu 1970 Mengen doğ.

sanıklar yakalanarak Nüdürlüğümüşce nezaret altına alınmış, bu sanıklardan paraları fazla olduğu görülen Özkan ATEŞ, Murat BOSTAN, Tansel DOĞRUEL, Muhammet GÜNAYDIN ve İsmail Hakkı YAMAN isimli sanıkların ilk tedavileri Şişli Etfal Hastanesinde yapılmış ve sanıklar ilgi (a)'da kayıtlı gazetini talep yazımıza atfen ilgi (b)'de kayıtlı denkar emir yazınızla (10) gün müddetle gazetini altında bulundurulmaları uygun görülmüştü.

Olayın vuku bulunduğu binada yapılan arama neticesi (5) adet molotof kokteyl bulunmuştur.

Bina içerisinde yapılan tesbitte ise duvarlara "MADENCİNİN FATİHİ SERMAYE DÜZENİ, ERALP YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR, YAŞASIN DEVRİM VE SOSYALİZM; KAHROLSUN-FAŞİST DİKTATÖRLÜK, YAŞASIN BOĞAZIÇI İŞGALİMİZ, KOZLUNUN HESABINI SORACAĞIZ, İŞKENCİLERDEN HESAP SORDUK SORACAĞIZ KAZANACAĞIZ" ibareli sloganların yazıldığı ve yapıştırıldığı, olay yerinde çekirilen fotoğrafların etkikinden anlaşılmıştır.

Ayrıca bina içerisinde bulunan koltuk, sandalye, masa, çam, çerçeve, kapi ve Atatürk büstü gibi malzemelerin tamamen tahrip olduğu, içerisinde bulunan anlık değerli kitapların yırtıldığı, bu suretle büyük maddi hasara sebebiyet verdikleri, Cumhuriyet Savcısı ve

Fakülte görevlilerince tanzim edilen 12.3.1992 tarihli "Olay yeri keşif, zaptı"nın ve olay yerinde çektiirelen fotoğrafların tetkikinden anlaşılmıştır.

TÜRKİYE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ (TİKB) adlı yasadışı örgüt 1979 yılında toplam 18 kişinin katıldığı İleri Militanlar toplantısında kurulmuş, THKO kökenli silahlı bir çetedir. Söz konusu örgütün ülkemizde çeşitli kanlı eylemler, Güvenlik Kuvvetleri mensuplarına saldırı, soygun, gasp gibi eylemleri gerçekleştirdikleri bilinmektedir. Söz konusu örgütün amacı ise, Ülkemizdeki mevcut Anayasal düzeni yıkarak yerine Marksist-Leninist ilkelere dayalı Sosyalist bir düzen getirmektir, bunun da ancak silahlı halk ayaklanması yoluyla gerçekleşeceğini kabul etmektedir.

GENÇ KOMÜNARLAR ise 1989 yılı yaz aylarında TÜRKİYE İHTİLALCI KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ (TİKB) adlı yasadışı örgütün gençlik örgütlenmesi olarak kurulduğu, amacının gençliği örgütleyerek TİKB'ye eleman kazandırmak olduğu, faaliyetlerini genelde Lise, Yüksek Okul ve Üniversite gençliği içerisinde yürüttüğü, ayrıca işçi kesimi arasında da örgütlenme faaliyetlerinde bulunduğu, TİKB İstanbul İl Komitesine bağlı olarak çalıştığı, TİKB adlı örgütün Haziran 1991 yılında yayınlanan "TİKB II, KONFERANS BELGELERİ" isimli kitabın tetkikinden anlaşılmıştır.

Fankarlardan birine konu alan Emel YAZAR isimli şahsın 04.3.1992 günü İzmir ili Yenışehir Gaziler Caddesi üzerinden TİKB adlı yasadışı örgütün düzenlediği korsan gösteri eylemi sırasında olaya müdahale eden Güvenlik Kuvvetleri ile giriştiği silahlı çatışma sonucu silahlı ile birlikte 610 olarak ele geçirilene şahıs olduğu, ayrıca bu çatışma esnasında bir polis memurunun da yaralandığı kayıtlarımızın tetkikinden anlaşılmıştır.

Sahifu-6

Adı geçen sanıklar göz altına alındıktan sonra açlık grevino başlayarak örgütsel tavır takındıkları, söz konusu işgal olayı ile ilgili olarak herhangi bir açıklama yapmayacaklarını, bu konuda polise verecek ifadelerinin bulunmadığını, konu ile ilgili küçük bir bilgide olsa vermek istediklerini, gerekli açıklamaları ve ifadelerini Savcılıkta vermek istediklerini beyan etmişler ise de olay ve yakalama tutanakları, oğay yerinden elde edilen TIKS-GK imzalı pankart, El ilanı ve bildirilerin tektikindende anlaşılacağı gibi yukarıda belirtilen işgal eylemine adı geçen sanıkların bilerek ve isteyerek katıldıkları, eylemin daha önceden planlanmış bir eylem olduğu, eylemde kullanılan pankart, bildiri, el ilanı, Molotof Kokteyller ve diğer malzemelerden anlaşılmaktadır.

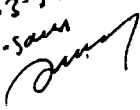
Yakalanan 27 sanıklardan hiçbirinin rastgele yakalanan sanıklardan olmadığı, çünkü işgal eyleminin hemen akabinde Rektörlük binası Güvenlik Kuvvetleri tarafından çembere alınarak giriş ve çıkışların engellendiği, bu nedenle sanıkların tamamının bina içerisinden tek tek zor kullanmak sureti ile yakalanarak göz altına alındıkları anlaşılmışlardır.

Adı geçenler haklarında düzenlenen tahkikat evrakı ile birlikte Memura teslimen gönderilmişlerdir.

Kanunî gereğini emir ve müsaadelerinize arz ederim.

ENVER AHMETOĞLU
ŞUBE MÜDÜR V.

Eki : Dizi Pusulası.

H3-92/246
Sn. N:0
12-3-92
C-Savcı

İÇİŞLERİ BAKANLIĞI
Emniyet Genel Müdürlüğü

ANKARA

Daire: E.05.1.E.0.0.0.14
Sayı : 4854-17911/92....
Şube : 05.02.(3)
Konu : Örgüt.....

09.06.92 * 165650

DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİ
CUMHURİYET BAŞSAVCILIĞINA

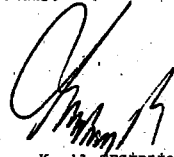
İSTANBUL

İLGİ : 25.05.1992 gün ve 1992/478 Bak.Muh.Sayıyla yazınız.

İlgi yazınıza ile istenilen yasadışı " TÜRKİYE İNKILAPÇI KOMÜNİSTLER
BİRLİĞİ (TİKB) adlı örgüte ait bilgiler mühürlü olarak ekte gönderilmiş olup,
adı geçen örgüt yasadışı silahlı bir terör örgütüdür.

Bilgilerini arz ederim.

GENEL MÜDÜR ADINA

Kamil TECİRLİOĞLU
Emniyet Müdürü
Genel Müdür Yardımcısı

E K İ :
5 sahife döküman

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
Adli Tıp Kurumu
İSTANBUL Şube Müdürlüğü
(Adli Tabiplik)

Rapor No. : 1992/835-841

Muayene Tarihi : 17.03.1992.

C. Savcılığına

Muayene Saati :

KONU: Darp

R A P O R

TERÖRLE MÜCADELE ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜNE

İLGİLİ MÜDÜRLÜĞÜNÜZÜN 17.03.1992 GÜN 4073 SAYILI MÜZEKKERESİ,
İST.DGM-Bağsavcılığının aynı günlü havalesi..

Memur refakatinde gönderilen;

- 1-İbrahim kızı 1969 İzmit d.lu GÜLÜMSER SEYİTCEMALOĞLU'nun
- 2-Mahmut kızı 1971-Kozan d.lu NURİYE KÜTÜK'ün
- 3-Alaattin kızı 1972 Kocaeli d.lu FILİZ ÇINAR'ın
- 4-Sabahattin kızı 1970 İst.d.lu SERPİL GÜNEŞ'in
- 5-Vahit kızı 1972 Gümüşhacıköyü d.lu HABİBE YILDIZ'ın
- 6-Şaban kızı 1967 Mersin d.lu AYŞE EĞİLMEZ'in
- 7-Ömer Faruk kızı 1973 Kars d.lu NERGİZ GÜREL'in yapılan

muayenelerinde;

GÜLÜMSER SEYİTCEMALOĞLU'nun sol baldır bölgesinde ekimoz alanları saptandı, arızasının (3)ÜÇ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

NURİYE KÜTÜK'ün sağ uyluk bölgesinde ekimozlar görüldü, arızasının (2)İKİ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

SERPİL GÜNEŞ'in sol baldırda ekimoz ve ağrı şikayetleri saptandı. Arızasının (2)İKİ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

AYŞE EĞİLMEZ'in sol gözünü çevreleyen ekimoz, ödem, sağ baldırda, sağ uylukta ekimoz alanları tespit edildi. Arızasının (5)BEŞ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

NERGİZ GÜREL'in sağ omuz, sağ paZI sağ dirsek bölgelerinde ekimoz alanları, sol el baş parmak dibinde 3 cm lik kanamalı yara saptandı. Arızasının (5)BEŞ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

Kimliği yazılı diğer şahısların vücutlarında darp, cebir asarına rastlanmadığı tıbbi kanaatini bildirir rapordur.

Eki: 463230 sayılı fatura

T.C.
ADALET, BAKANLIĞI
Adli Tıp Kurumu
İSTANBUL
..... Şube Müdürlüğü
(Adli Tabiplik)

Rapor No.: 1992/B42-848

Muayene Tarihi 17.03.1992

C. Sövcüğüne

Muayene Saati

KONU: Darp

R A P O R

TERÖRLE MÜCADELE ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜNE

İlgi: Müdürlüğünüzün 17.03.1992 gün 4073 sayılı müzakeresi, ist.

DGM Başsavcılığının aynı günlü havalesi.

Memur refakatinde gönderilen;

1-Haşim kızı 1971 Tekirdağ d.lu AYŞE ER'in

2-Hasan kızı 1972 Manisa d.lu GÜLÇİN ARDIÇ'ın

3-Ahmet oğlu 1970 Sivas d.lu ÖZGÜR DEMİR'in

4-Azım oğlu 1969 İst.d.lu ERTAN ÇİFTDOĞAN'ın

5-İsmet oğlu 1972 Kadınhani d.lu RESUL BUKSUR'un

6-Hasan oğlu 1972 Adapazarı d.lu İBRAHİM YILDIRIM'ın

7-Vehbi Yılmaz oğlu 1967 Eskişehir d.lu ALİ DOĞAN'ın yapılan

muayenelerinde;

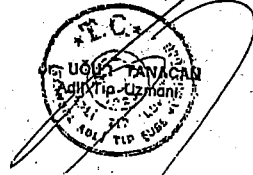
AYŞE ER'in sağ paızı, sağ direk, sol baldır bölgelerinde, her iki diz arkalarında ekimoz alanları saptandı. Olay tarihi itibarı ile arızasının; (5)BEŞ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

ERTAN ÇİFTDOĞAN'ın sol gözünü çevreleyen ekimoz, sol uyluk bölgesinde ekimozlar görüldü. Arızasının; (5)BEŞ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

ALİ DOĞAN'ın burun sirtında, sağ kalçada yüzeysel sıyrıklar tespit edildi. Olay tarihindeki arızasının (3)ÜÇ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

Kimliği yazılı diğer şahısların vücutlarında haricen darp, cebir zararına rastlanılmadığı tıbbi kanaatini bildirir rapordur.

Eki: 463231 sayılı fatura

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
Adli Tıp Kurumu
İSTANBUL Şube Müdürlüğü
(Adli Tıbbilik)

Rapor No.: 1992/849-855

Muayene Tarihi : 17.03.1992

C. Savcılığına

Muayene Saati :

KONU: Darp.

R A P O R

TERÖRLE MÜCADELE ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜNE

İLGİ: Müdürlüğünüzün 17.03.1992 gün 4073 sayılı mützekkeresi,

İst.DGM Başsavcılığının aynı günlü havalesi.

Memur refakatinde gönderilen;

- 1-Hikmet oğlu 1967 Antakya d.lu TANSEL DOĞRUEL'in
- 2-Mehmet oğlu 1971 G89nük d.lu TAMER TUNCER'in
- 3-Ahmet oğlu 1971 İconya d.lu MUSA ÖZTÜRK'un
- 4-Bayram oğlu 1973 Malatya d.lu NECMİ POLAT'ın
- 5-Salim oğlu 1969 Bakırköy d.lu ERKAN ATMACA'nın
- 6-Nurettin oğlu 1971 Zara d.lu CEMALETTİN POYRAZ'ın
- 7-Hasan Münür oğlu 1972 Antakya d.lu ZAFER DOĞRUEL'in yapılan

muayenelerinde;

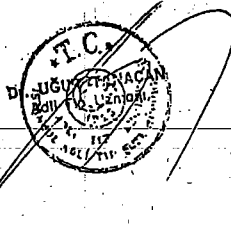
TANSEL DOĞRUEL'in Şişli Çocuk hastanesinden aldığı 11.03.1992 gün 3468 sayılı raporunda ve yapılan muayenesinde; kafa grafisinin normal olduğu, nörolojik defisit görülmediği kayıtlıdır. Alın solunda dikiş adılarak üstü kapatılmış raddi yara, her iki gözü çevreleyen yaygın ekimoz, ödem, her iki uyluk bölgesinde rengi değişmeye başlamış ekimozlu sıyrıklar, elmacık kemik bölgesinde ekimoz saptandı. Olay tarihindeki arızasının; hayatını tehlikeye maruz kılmadan, (10)ON gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

TAMER TUNCER'in sol omuz bölgesinde ekimoz, bel bölgesinde ağrı şikayeti tespit edildi. Arızasının (3)ÜÇ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

CEMALETTİN POYRAZ'ın kafa sağ arka yan bölgesinde 3 cm.lik raddi yara tespit edildi. Arızasının hayatını tehlikeye maruz kılmadan, (5)BEŞ gün mutad iştigaline engel teşkil edeceği,

Kimliği yazılı diğer şahısların vücutlarından haricen darp, çibir asarına rastlanılmadığı tıbbi kanaatini bildirir rapordur.

Eki: 463232 sayılı fatura.

T.C.
ADALET BAKANLIĞI
Adli Tıp Kurumu
İSTANBUL ..... Şube Müdürlüğü
(Adli Tabiplik)

Rapor No.: 1992/856-861

Muayene Tarihi 17.03.1992

C. Savcılığına

Muayene Saati :

KONU: Darp

R A P O R

TERÖRLE MÜCADELE ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜNE

İLGİ: Müdürlüğünüzün 17.03.1992 gün 4073 sayılı müzakeresi,
İst.DGM Başsavcılığının aynı günlü havalesi.

Memur refakatinde gönderilen;

- 1-Mehmet oğlu 1969 Erzurum d.lu MUHAMMET GÜNAYDIN'ın
- 2-erViş oğlu 1974 Ankara d.lu MURAT BOSTAN'ın
- 3-Abdullah oğlu 1970 Arapkir d.lu İSMAIL HAKKI YAMAN'ın
- 4-Turhan oğlu 1969 İzmir d.lu ŞAFAK ERSAVAŞ'ın
- 5-Alan oğlu 1968 Tokat d.lu ÖZKAN ATEŞ'in
- 6-Selahattin oğlu 1970 Mengen d.lu MEHMET SELİM GÜRSOY'un yapıla.

muayenelerinde;

MUHAMMET GÜNAYDIN'ın Şişli Çocuk hastanesinden aldığı 14.03.1992 gün 2527 sayılı raporunda; sol kulak bölgesinde akut orta kulak iltihabı saptandığı kayıtlı olup,muayenesinde; sol kulakta ağrı şikayetleri anlaşılmı. Bir hastaneye sevki ile gerekli kontrolün yapılmasının uygun olacağı,son kontrolünden sonra kesin raporun verilebileceği,

MURAT BOSTAN'ın Şişli Çocuk hastanesinden aldığı 11.3.1992 gün 3964 sayılı raporunda ve yapılan muayenesinde; iki kaş arasında ve alın bölgesinde cilt kesi,elmacık kemik bölgesinde ekimoz saptandı,arızasının; (5)BEŞ gün mutad işti-galine engel teşkil edeceği,

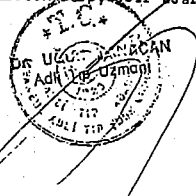
İSMAIL HAKKI YAMAN'ın Şişli Çocuk hastanesinden aldığı 11.3.1992 gün 2434 sayılı raporunda ve yapılan muayenesinde; alın sağında yüzeysel sıyrık,sol oksipital bölgede 2 cm lik raddi yara tespit edildi.Arızasının;(3)ÜÇ gün mutad işti-galine engel teşkil edeceği.

ÖZKAN ATEŞ'in Şişli Çocuk hastanesinden aldığı 11.3.1992 gün 3961 sayılı raporunda ve yapılan muayenesinde; kafa sağ arka bölümde raddi yara,alın bölgesinde ve göz çevrelerinde rengi değişmeye başlamış ekimoz,ödem saptandı. Çekilen kafa grafisinin normal olarak değerlendirildiği kayıtlı olup,arızasının; hayatını tehlikeye maruz kılmadan;(7)YEDİ gün mutad işti-galine engel teşkil edeceği

ŞAFAK ERSAVAŞ'ın alın bölgesinde ekimoz,yüzeysel sıyrık tespit edildi. Arızasının; (2)İKİ gün mutad işti-galine engel teşkil edeceği,

MEHMET SELİM GÜRSOY'un vücudunda haricen darp,yaralı ve sıyrık eşarına rast-lanılmadığı tıbbi kanaatini bildirir rapordur.

Eki: 463233 sayılı fatura

SUÇ : Eğitim ve Öğretim çalışmalarını engellemek, görevli memura mukavemet, nas'lı ısrar, pankart asmak,
SUÇ TARİHİ : 09.03.1992
SÖZLÜK T. : 11.03.1992
TEVKİF T. : 17.03.1992 (Tüm sanıklar hakkında)

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün 17.3.1992 gün ve 4074 sayılı yazılarına ek olarak evrak Cumhuriyet Savcılığı'mızca tetkik edildi.

Yukarıda açık kimlikleri yazılı sanıkların, kısa bir süre evvel Zonguldak / Kozlu'daki kömür ocaklarında meydana gelen grizu k patlaması ile hayatlarını kaybeden işçilerin ölümlerinden Devletin büyük bir ihmalinin bulunduğu bahane ederek 9.3.1992 günü saat 14.30 sıralarında Bğözeçi Üniversitesine bağlı

./.

Üç katlı Rektörlük binasına girerek , binayı işgal ettikleri, ve daha sonra binanın 8. cephesine Üzerinde "ERALP YAZAR YOLDAŞ KAVŞAMINDA YAŞINOR YAŞIYACAKTIR - TIKB GENÇ KOMUNALAR" ile "YAŞASIN BOĞAZIĞI İŞGALİMİZ- TIKB GENÇ KOMUNALAR" ibareleri yazılı pankartları astıkları, kısa bir müddet sonra olay yerine gelen güvenlik güçlerinin Üniversite yöneticileri ile birlikte sanıklara bu eylemlerine son vermeleri hususunda yaptıkları ikazlara rağmen sanıkların bineden çıkmayarak, bu işgallerini 11.3.1992 günü öğle saatlerine kadar sürdürebceklerini bildirdikleri, güvenlik güçleri olay mahallinde iki gün bekledikten sonra 11.3.1992 günü öğle saatlerinde bildirilen sürenin bittiğini, bu nedenle eyleme son verilmesi gerektiğini sanıklara duyurulmasına rağmen sanıkların işgallerini devam ettirmeleri üzerine saat 16.30 sıralarında güvenlik güçlerinin müdahalesi ile sanıkların rektörlük binasından mukavemetlerine rağmen çıkarıldıkları, diğer taraftan sanıkların işgal ettikleri söz konusu binanın içindeki Üniversiteye ait eşyaları tahrip edere zarar verdikleri, böylece sanıkların eğitim-öğretim çalışmalarına engelledikleri, görevli memura mukavemet ettikleri ve nas'ın izler suçunu işleyip, pankart astıkları hazırlık evrakı kapsamından anlaşılmıştır.

Bu itibarla tüm sanıklara atılı suçlardan 2845 Sayılı Yasanın 20 nci maddesi gereğince Mahkemenizde yargılanmaları ile fiil ve hareketlerine uyan TCK nun 188/7-9, 258/2, 516/3 maddesi delaletiyle 517, 537/2 maddeleri gereğince ayrı ayrı olmak üzere tecziyeleri,

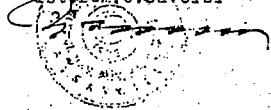
Sanıklardan Muret Bosten'ın olay tarihinde 18 yaşında küçük olması nedeni ile hakkında TCK nun 55/3 maddesinin uygulanması,

Sanıkların tutuklu kaldıkları sürenin TCK nun 40 maddesi gereğince kendilerine verilecek cezadan mahsubu,

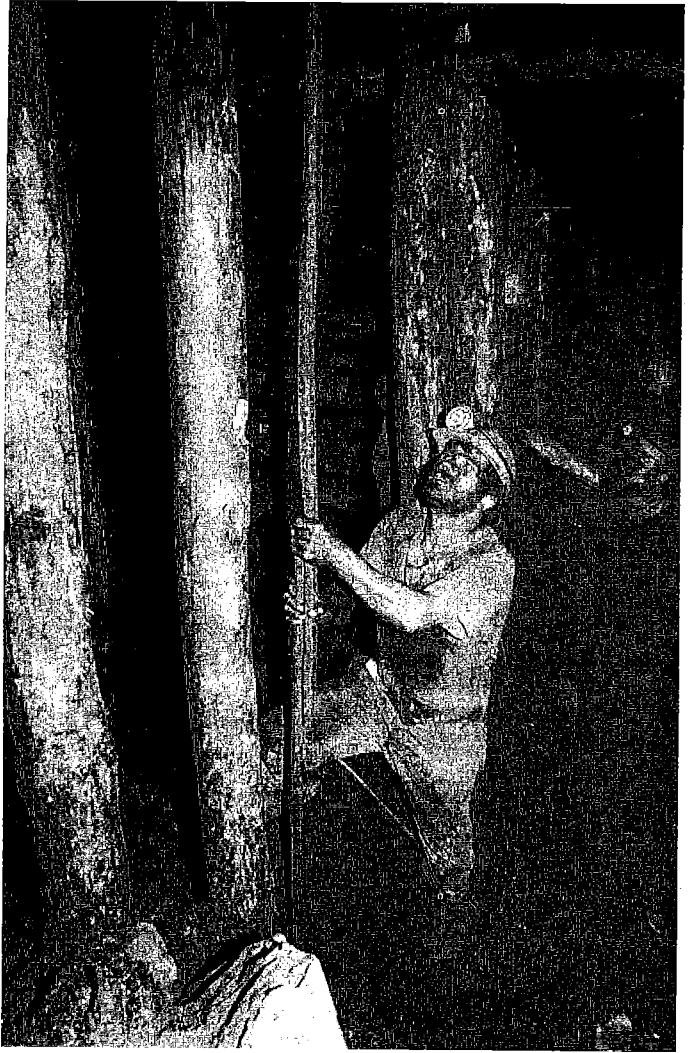
Emanetin 1992/73 sırasında kayıtlı suç konusu pankartların TCK. 36. maddesi gereğince müsaderesi kamu adına talep ve iddia olunur. 20.03.1992

Nihat ÖZER -22275

İst. DGM. C. Savcısı

Date	Description	Amount
1998-01-01	Initial deposit	1000.00
1998-01-15	Interest earned	10.00
1998-02-01	Withdrawal	500.00
1998-02-15	Interest earned	5.00
1998-03-01	Deposit	200.00
1998-03-15	Interest earned	2.00
1998-04-01	Withdrawal	100.00
1998-04-15	Interest earned	1.00
1998-05-01	Deposit	300.00
1998-05-15	Interest earned	3.00
1998-06-01	Withdrawal	150.00
1998-06-15	Interest earned	1.50
1998-07-01	Deposit	400.00
1998-07-15	Interest earned	4.00
1998-08-01	Withdrawal	200.00
1998-08-15	Interest earned	2.00
1998-09-01	Deposit	500.00
1998-09-15	Interest earned	5.00
1998-10-01	Withdrawal	250.00
1998-10-15	Interest earned	2.50
1998-11-01	Deposit	600.00
1998-11-15	Interest earned	6.00
1998-12-01	Withdrawal	300.00
1998-12-15	Interest earned	3.00
1999-01-01	Final balance	1000.00

Madenci, şehit kardeşlerini sessiz uğurladı Kozlu'da. Ama kazmayı tutan el madencinin elidir; o kazmayı katliamın sorumlusu işbirlikçi tekelci burjuvazinin kafasına indireceği günler uzak değildir. (Foto:1990 Zonguldak/ Kozlu'da maden işçileri yerin altında./İbrahim AKYÜREK)

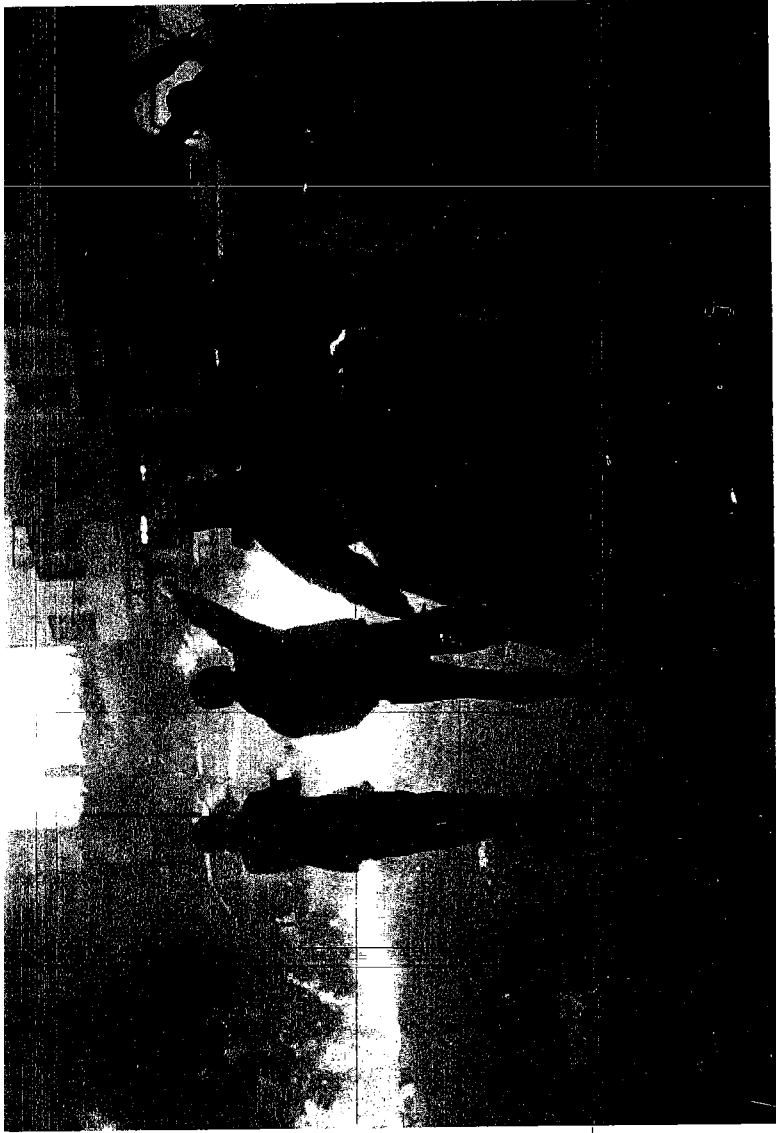
AYLA OLUR MAMURULLA ULU
MUTLU YILIN MAMURULLA ULU

Mengen'den geri dönmenin bedeli oldu Kozlu. Yine de, 463 prolelerin Ankara yollarında ayak izleri, Zonguldak meydanlarında havada asılı kalan sloganları gelecek mutlu günlerin habercisidir. (Madenci Grevi'nden/Sevil ÜZREK)

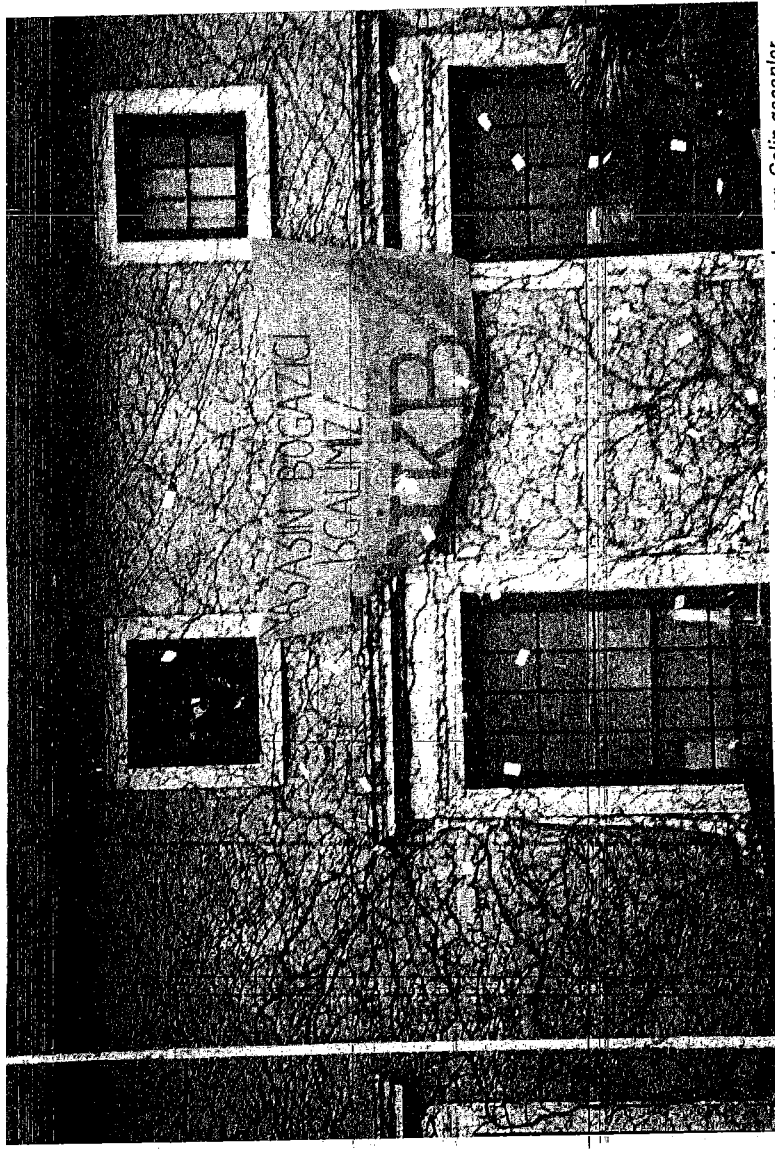
Kömtür karasına yüreği Kozlu ile çarpanlardan bir kızıl karanfilin kanı bulaştı. Adı: Erayp YAZAR.

Şimdi O, madencilerle birlikte yatıyor.Zoru zorla kıracağız. Ra...at uyu yoldaş, seni ölüme yaraşır bir şekilde uğurlayacağız.

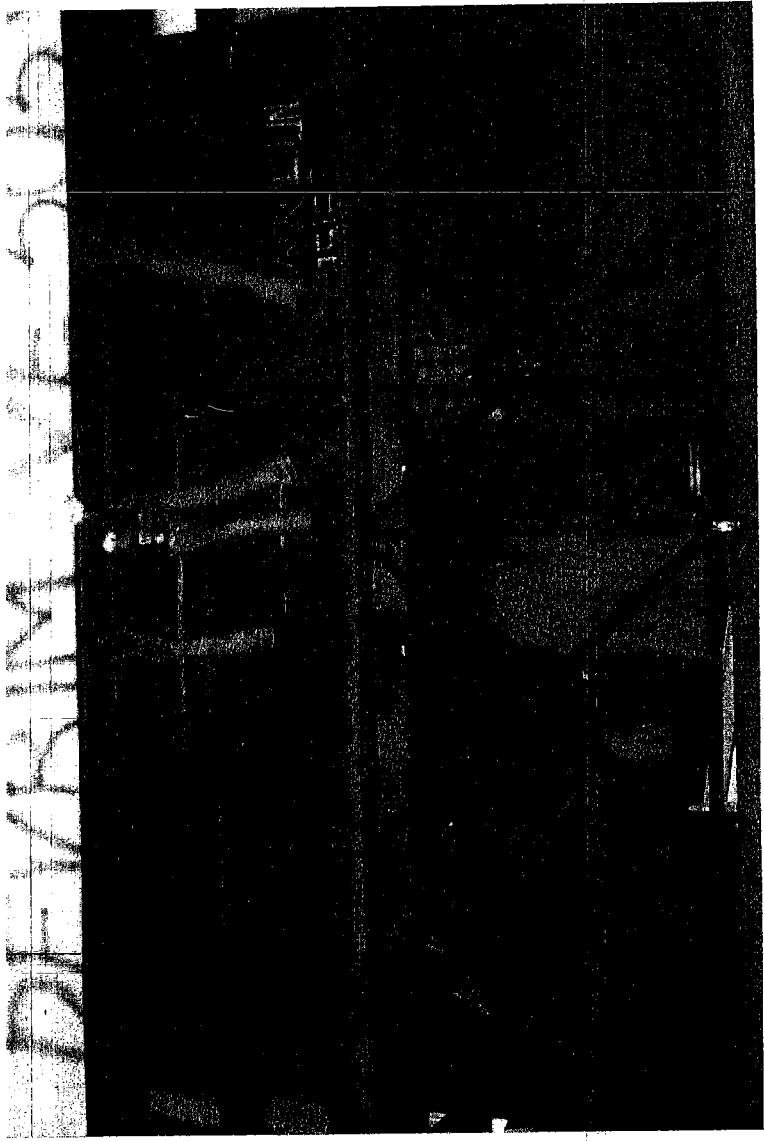
Devleti, kalemizin dışına hapsettik.

Rektörölüğün çevresindeki ağaçlarda Kozlu ile ilgili kuşlar, Erarp yoldaşın bildirileri takılmış duruyor. Gelep geçener yerlerdeki kuşlara bakıyor, bildirileri alıp okuyor.

3. gün, rektörlük önündeki destekçiler çoğalıyor. İşgalci anaları da var içlerinde. Bir tanesi sloganlarıyla, kitleye yönelik

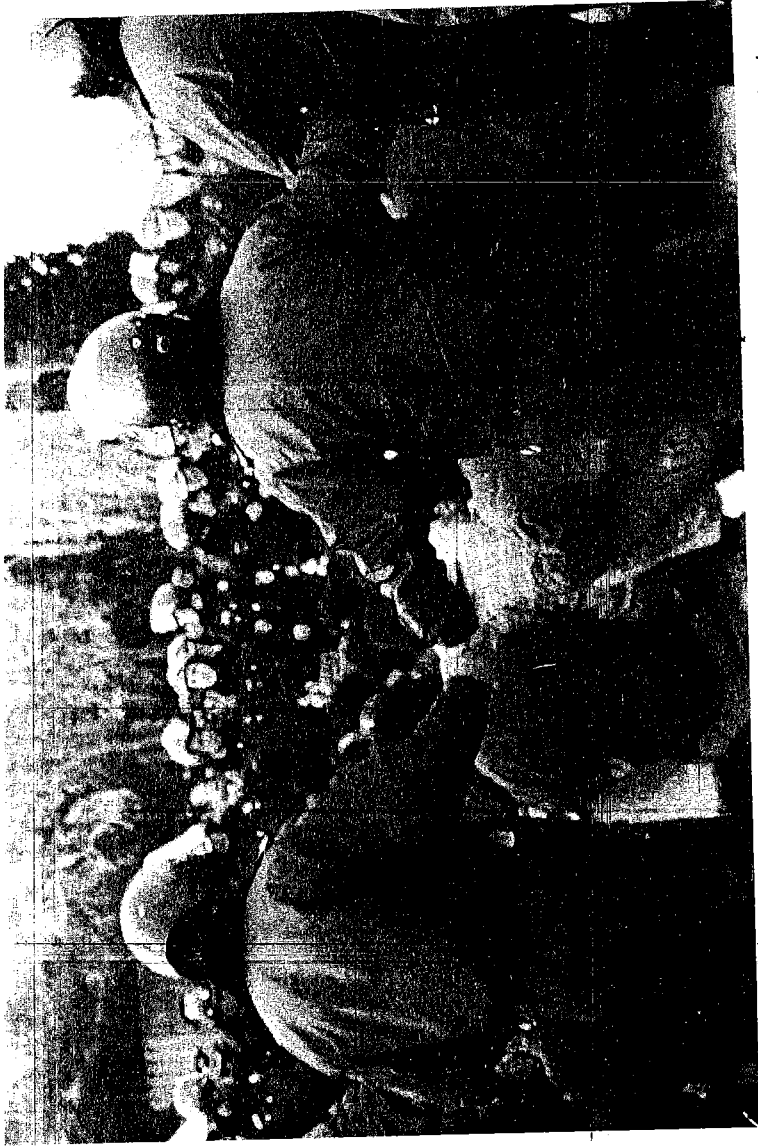

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

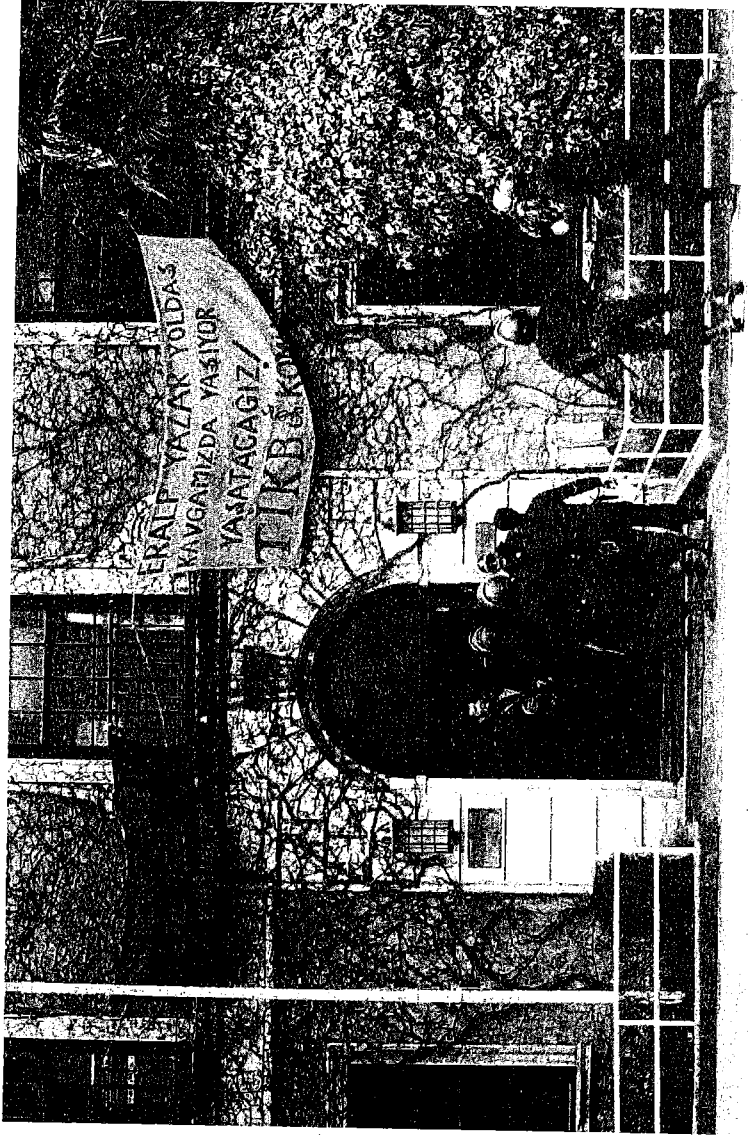

Şimdi sesimize ses bekliyoruz. Sloganlarımıza karşılık isiyoruz. İşle kalabalığın içinden de haykırıyorlar: "Kahrolsun Faşist Diktatörük!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!"

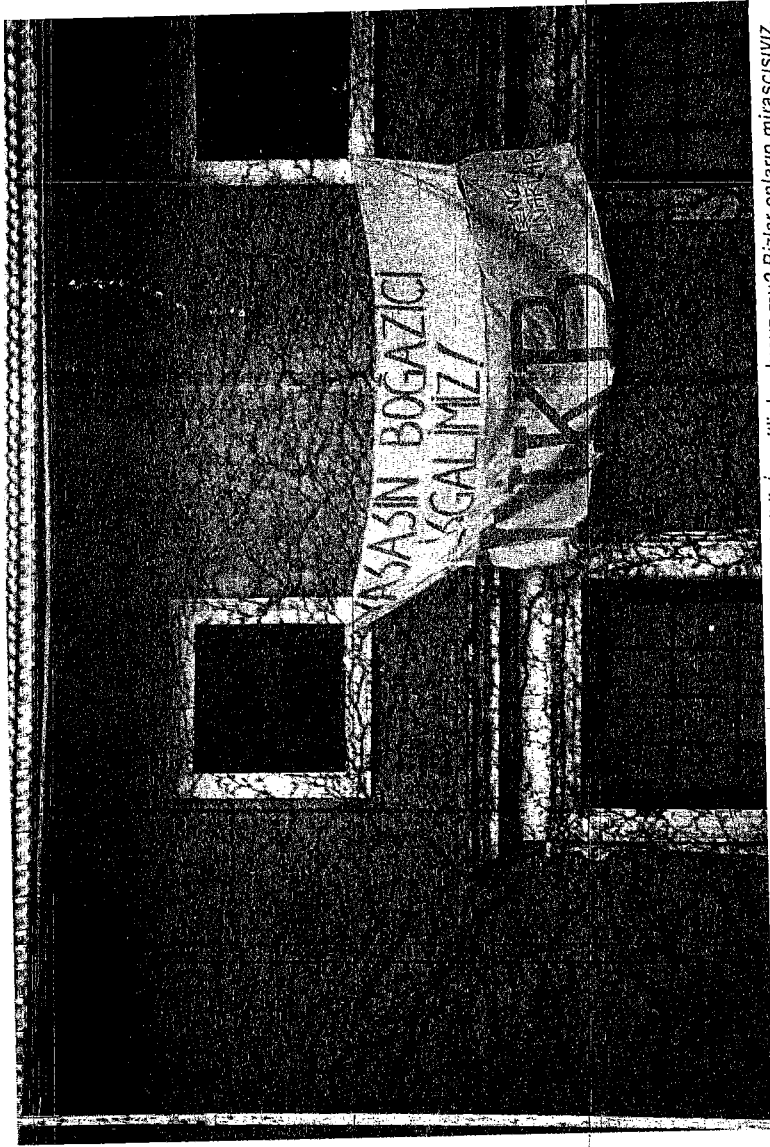

Sesimizin can dostlarımızla buluşmasına tahammül edemeyen polis, destekçileri çembere alınca oturma eylemine geçiyorlar. Her saldırıya bir başka eylemle yanıt; işte işgal ruhu.

Teslim olmayan yürekleri, bilinçleri zorla susturmak için saldırıya geçiyorlar. Yanıtımız marşımızda: "... Hazırlandık son kanlı kavgaya/Başta bayrağımız Leninizmi!.."

Artık girmek üzereler odaya.... Gelin bakalım! Siz Osman'ı, Fatih'i, İsmail'i duydunuz mu? Bizler onların mirasçısıyız, teslim olmayız, siz teslim olacaksınız!

Yerlerde sürüklenerek, coplu- tekmeli- tokalı polis kordonundan geçirilerek otobüse bindiriliyoruz. Zorla kapatmaya çalıştıkları ağızlardan haykırılan sloganlarımız çevik otobüsünde de dinmiyor.

Universitede işgal

Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü molotof kokteylli 30 kadar öğrenci tarafından dün işgal edildi. Grişu palatmasını gerektire gözetiren öğrenciler "Eylemimiz perşembe gününe kadar sürecek" dediler.

Yürüyen üniformlar
Boğaziçi Üniversitesi'nde işgal başladı. Öğrenciler, Rektörlük binasını işgal etti. İşgal, perşembe gününe kadar sürecek.

Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü molotof kokteylli 30 kadar öğrenci tarafından dün işgal edildi. Grişu palatmasını gerektire gözetiren öğrenciler "Eylemimiz perşembe gününe kadar sürecek" dediler.

Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü molotof kokteylli 30 kadar öğrenci tarafından dün işgal edildi. Grişu palatmasını gerektire gözetiren öğrenciler "Eylemimiz perşembe gününe kadar sürecek" dediler.

Boğaziçi Rektörlük binası işgal

Universitede işgal
Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü molotof kokteylli 30 kadar öğrenci tarafından dün işgal edildi. Grişu palatmasını gerektire gözetiren öğrenciler "Eylemimiz perşembe gününe kadar sürecek" dediler.

Molotof kokteylli 30 öğrenci Üniversitesi'ni bastı

Boğaziçi'nde işgal!
Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü molotof kokteylli 30 kadar öğrenci tarafından dün işgal edildi. Grişu palatmasını gerektire gözetiren öğrenciler "Eylemimiz perşembe gününe kadar sürecek" dediler.

Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü molotof kokteylli 30 kadar öğrenci tarafından dün işgal edildi. Grişu palatmasını gerektire gözetiren öğrenciler "Eylemimiz perşembe gününe kadar sürecek" dediler.

Bir grup, Boğaziçi Üniversitesi'nde Zonguldak için eyleme geçti

Boğaziçi'nde işgal
Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü molotof kokteylli 30 kadar öğrenci tarafından dün işgal edildi. Grişu palatmasını gerektire gözetiren öğrenciler "Eylemimiz perşembe gününe kadar sürecek" dediler.

Universiteyi işgal ettiler

Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü molotof kokteylli 30 kadar öğrenci tarafından dün işgal edildi. Grişu palatmasını gerektire gözetiren öğrenciler "Eylemimiz perşembe gününe kadar sürecek" dediler.

Boğaziçi Üniversitesi'ni öğrenciler işgal etti!

Zonguldak'ta iş güvenliği için protokol imzalandı
Madenci eylemde
Zonguldak'ta iş güvenliği için protokol imzalandı. Madenci eylemde...

Yürüyen üniformlar
Boğaziçi Üniversitesi'nde işgal başladı. Öğrenciler, Rektörlük binasını işgal etti. İşgal, perşembe gününe kadar sürecek.

İşgal, burjuva basına bile amacıyla —Kozlu katliamını protestoyla— birlikte geçmiş ve çok geniş bir yer tutmuştur. Bu yönüyle de amacına ulaşmış ve katliamı geçiştirme planlarını bozmayı başarmıştır.

Boğaziçi'nde işgale devam

Rektörlük binasının sokak gari başlatıldı

BOĞAZIÇI DÜNYA İŞGALİNE DEVAM: Üniversite binasının işgaline devam eden öğrenciler, sokak gari başlatıldı. Rektörlük binasının sokak gari başlatıldı. İşgalciler, sokak gari başlatıldı. İşgalciler, sokak gari başlatıldı.

Bir işgalden arda kalan

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ'NDE 3 GÜNÜDÜR SÜREN LEGAL, DÜN AKŞAM İZELİM OPERASYONU İLE SONA ERDİRİLDİ.

İşgalciler tedavi oldu

Boğaziçi'nde işgal sona erdi

İşgalciler öğretiler için 24 yıl istendi

İşgal sona erdi

İşgale polis son verdi

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ'NDE İŞGAL POLİSİ SON VERDİ. Üniversite binasının işgaline devam eden öğrenciler, sokak gari başlatıldı. Rektörlük binasının sokak gari başlatıldı. İşgalciler, sokak gari başlatıldı.

Boğaziçi işgalinden etkilenen okullardan etkileniyor

BOĞAZIÇI İŞGALİNDEN ETKİLENEN OKULLARDAN ETKİLENİYOR. Üniversite binasının işgaline devam eden öğrenciler, sokak gari başlatıldı. Rektörlük binasının sokak gari başlatıldı. İşgalciler, sokak gari başlatıldı.

Boğaziçi'nde işgal sonu erdi

BOĞAZIÇI'NDA İŞGAL SONU ERDİ. Üniversite binasının işgaline devam eden öğrenciler, sokak gari başlatıldı. Rektörlük binasının sokak gari başlatıldı. İşgalciler, sokak gari başlatıldı.

İşgal sona erdi

İŞGAL SONA ERDİ. Üniversite binasının işgaline devam eden öğrenciler, sokak gari başlatıldı. Rektörlük binasının sokak gari başlatıldı. İşgalciler, sokak gari başlatıldı.

Burjuva basın, işgale yönelik sempatiyi kırmak için yürüttüğü iğrenç karalama, yalan ve demagoji kampanyası tutmadı. O, daha şimdiden emekçi halkların yüreğindeki yerini aldı.

"Madencinin Katili Grizu Değil Kapitalizm!" diye haykırmanın, işgal yaparak sermaye düzenine meydan okumanın bedeli 3.5 ay zindanlara kapatılmak oldu. Ama biz şimdi daha güçlü geliyoruz kapitalizm, seni mezara gömmek için partiyi ve devrimi örgütlemeye!..